

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR DİLEK BİN TURNA

LARA
WILLIAMSON

Pegasus Yayınları: 2058
Çocuk: 269

Bir Dilek Bin Turna
Lara Williamson

Özgün Adı: The Boy who Sailed the Ocean in an Armchair

Editör: Pervin Salman
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN: 978-605-299-665-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Lara Williamson, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

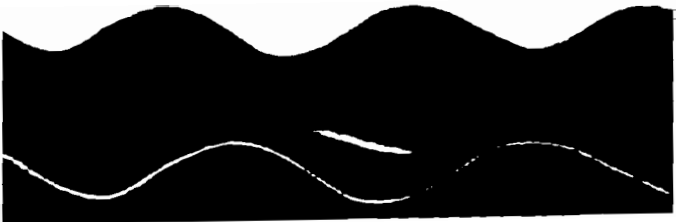
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LARA WILLIAMSON

BİR DİLEK BİN TURNA

İngilizceden çeviren:
Duygu Özcan

PEGASUS YAYINLARI

Ailem için, sevgilerimle

BİR

Benim adım Becket Rumsey ve hayatımda her gün konuştuğum birçok önemli insan var. Mesela, böcek koleksiyonu olan yedi yaşındaki erkek kardeşim Billy bu insanlardan biri (ama söylediklerinin yüzde doksan dokuzu saçmalık... yüzde biri ise *tamamen* saçma). Codfather balık minibüsüyle teslimat yapan babam da bir diğeri. Babam genelde mezgıt hakkında konuşur ama buna katlanabiliyorum. Büyükanнем Ibiza benimle konuşmak için İspanya'dan telefon eder. Sonra bir de babamın kız arkadaşı Pearl var. Çok iyi bir dinleyici olduğu için ona çok şey anlatırım. Ayrıca bize çok güzel sarılıyor ve bizi Dünya ile Ay arası mesafe kadar sevdiğini söylüyor. Bu da en az 768.800 kilometrelik sevgi demek. Bunu biliyorum çünkü Billy beni kaç kilometre olduğuna bakmaya zorladı. Hatta Pearl, Billy ve benim neredeyse annemiz

gibi. “Neredeyse” kelimesini kullandım çünkü hayatımdaki konuşma şansım olmayan tek önemli insan gerçek annem.

Annem ben dört yaşındayken öldü. Onunla konuşamamak çok zor. Bir elinle başına vururken diğeriyle karnını okşamaya çalışmaktan bile daha zor. Annemin öldüğü zamana dair çok şey hatırlamıyorum ama Billy’yi doğurmak için hastaneye gittiğini ve bir daha dönmediğini biliyorum. Ve ona veda etme fırsatım olmadı. Tamam, dürüst olmak gerekirse, o anda veda etmenin bu kadar önemli olduğunu düşünmüyordum. Yani, ne de olsa dört yaşındayken elveda, “çiftlik” ya da “hayvanat bahçesi” veya “köpek” gibi bir kelime sadece. Ama şimdi, şu anda “elveda”nın en önemli kelime olduğunu düşünüyorum.

Pazartesi gecesi saat on birdi ve yarıyıl tatilinin başlarıydı. Babamın balık minibüsünde, ismi Kırp Kes olan bir kuaförün önünde oturuyordum. Babam Billy’ye ve bana, Honeydown Hills’teki evimizde yaşamayacağımızı ve üçümüzün kuaför dükkânının üstündeki daireye taşınacağımızı anlatıyordu. Pearl’ü geride bıraktığımız için endişelenmeyecekmişiz ve hayır, ona veda etmediğimiz için de üzülmeyecekmişiz. Pearl bizi anlarmış. Hayır, ona telefon da etmeyecekmişiz.

Başta büyük Z’li bir şekilde kafam karıştı (kafam o kadar karışmıştı ki, “karışık” kelimesinin hangi harfle başladığını bile bulamıyordum).

Hayatımda ikinci kez benim için çok önemli birine veda edemeyecek miydim?

Pearl’e veda edemeyecek miydim?

Babam dalga geçiyor olmalıydı.

Hayır, dalga geçmiyordu. Suratındaki ifade, kâsenin dibinde kalıp kurumuş mısır gevreği kadar sertti. Araba kullanabilseydim, doğruca evimize, Pearl'ün yanına dönerdim. Ona babamın tahtalarının eksildiğini, hatta galaksinin diğer ucuna saçıldığını söyledim. Pearl bizi içeri alır, bize ona veda etmememizin sorun olmadığını söylerdi. Çünkü bu elveda değil, merhabaydı. Bizi içeri götürür ve boya tüpleriyle oynamamıza izin verirdi (çünkü Pearl bir ressam). Bizi Ay ile Dünya arasındaki mesafe kadar sevdiğini söyler ve bize sıkıca sarılırdı. Biz de Ay'a değil yalnızca Eden'a gittiğimizi ama geri döndüğümüz için çok mutlu olduğumuzu söyledik.

Babama, Pearl'e geri dönmemiz gerektiğini söylediğimde tereddüt etti. "Sen," diye mırıldanırken kolundaki Koi sazanı dövmesini kaşdı. "Veda etmek ya da başka bir şey yapmak için oraya geri dönmeyeceksin. Buna gerek yok."

Eh, babam karidesi olmayan karides kokteyli gibiydi.

"Ayrıca şimdi yeni evimize geldik ve gece yarısı oldu. Gecenin bu saatinde iki çocukla o kadar yol gidemem," dedi ama az önce bunu yaptığını unutmuştu. Çünkü yaklaşık bir saat önce bizi uyandırmış, tüm eşyalarımızı kutulara doldurmuş ve annemin en sevdiği sandalyeyi de minibüsün üstündeki plastik, tek gözlü mezgidin yanına bağlamıştı. Babama Pearl'ün nerede olduğunu sorduğumuzda, dışarı çıktığını söyledi ve bizi aceleyle minibüse bindirdikten sonra Grand Prix'de yarışıyor muyuz gibi hızla oradan ayrıldık. Gerçi, tepesinde devasa bir mezgıt olan minibüsün Grand Prix'de yarışmasına izin verileceğini sanmıyorum. "Neyse, bu yeni hayatımız. Sahilde

BİR DİLEK BİN TURNA

yaşayacağız ve bu da yeni evimiz.” Babam, Doğu’dan gelen ve bir yıldızı işaret eden Maguş gibi üst kattaki daireyi işaret etti.

Sahilde yaşamak mı? Yeni hayatımız mı? Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Eski hayatımızın nesi vardı? Eski şeyleri böyle kaldırıp atamazsınız ki. Yoksa Büyükanne Ibiza’dan uzun süre önce kurtulurduk. Tamam, demek ki veda etmek babam için o kadar da önemli değildi ama bunun benim için önemli olmadığını düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. Neyse, ben bu sorunu halledecektim. Hatta Pearl’e veda etmeyecektim. Ona ulaşış burada bizimle yaşaması için onu yanımıza getirecektim. Evet, bunu yapacaktım.

Ama söz veda etmeden açılınca annem aklıma gelmişti ve birden ona veda etmeyi her şeyden çok istedim. Yani yapacağım bir diğer şey, anneme hoşça kal demekti çünkü onu buraya *getiremezdim*. Bunu yapmayı ne kadar çok istesem de...

“Tamam, baba, patron sensin,” deyip ona selam çaktım. Bu “blöf” dediğim kısımdı. Babamın dediklerine katılıyor gibi davranırken aslında hiçbir şeye katılmıyordum ve bu sorunu halletmek için bir şey yapacaktım.

Bu arada evimizin patronu babam değil, Pearl’dü. Yani, bize patronluk tasladığını falan söylemiyorum ama bir şeylerin istediği şekilde yapılması hoşuna giderdi. Mesela, o bizim evimize taşınsa da evi kendi zevkine göre dekore etmek istemişti. Pearl gerçekten çok zevkliydi bu yüzden sorun olmamıştı. Saçını bir boya fırçasıyla tutturarak topuz yapardı ve etekleri yerlere sürülen şu kadife ceketlerden giyerdi. Sizden bir şey yapmanızı is-

tediğinde gülümserdi ve bu gülümsemeyi görünce ona hayır diyemezsiniz çünkü çok sevimliydi. Yani, herkes Pearl'ün istediğini yapardı. Görüyorsunuz, babam patron değildi ve bu yüzden ben de durumun kontrolünü ele alarak patron olacaktım ve Pearl'ü bize geri getirecektim.

Babam, "Evet, Becket Rumsey," dedi eliyle kel kafasını ovuştururken. Tam ismimi ciddi olduğunda kullanırdı. "Doğru dedin. Bu konuda patron benim. Benim dediğim yapılacaktır."

"Evet, Stephen Rumsey," diye cevapladım çünkü babamın birden dalga geçer gibi bir tavır takındığını düşünmüştüm.

Doğrusunu söylemek gerekirse, son zamanlarda babamın dalgacı, garip tavırlar sergilediği olmuştu. Bu yüzden bu sefer de böyle olsa pek şaşırmazdım. Son iki haftadır çok sessizdi, ayrıca işe gitmek için evden erken çıkıyor, akşam da geç geliyordu. Pearl, bu kadar çok çalışması gerektiğine inanmadığını söylemişti. Bu onu kızdırıyordu. Babam gülererek karşılık verip ona "mezgiti verdiğini" söylemişti. Bu, babamın şakalarından biriydi. Ama Pearl bu şakadan hoşlanmamış, balıkların komik olmadığını söylemişti. Bu şakanın dört balığın kızartıldığı bir balık lokantasında çıkan kavgaya gönderme olduğunu bilmiyor olmalıydı. Balıklar biraz da olsa komik hayvanlardı. Sonuç olarak babam artık çayın yanında yiyelim diye eve balık getirmiyor ya da balıklar hakkında çok konuşmuyor.

Neyse, söylemek istediğim şey, geriye dönüp bakınca... son birkaç haftadır babamın babam gibi davranmadığını görebiliyordum.

BİR DİLEK BİN TURNA

Hatta o anda yeni dairemizin önünde babama baktığımda onun gerçekten kim olduğundan emin değildim.

Tamam, okyanusa birkaç dakika uzaktaki daireye gelmiştik, Kırp Kes isimli kuaförün sağında, hasar görmüş mavi bir kapının önünde duruyorduk. Babam, “İşte burası,” dedi ve karpuz dilimine benzeyen harika gülümsememe baktı. Sanırım tüm bu değişimler konusunda bu kadar mutlu olmamdan etkilenmişti. Fark etmediği şey ise şuydu: Bu gördüğü, her şeyi yoluna koyacak bir çocuğun gülümsemesiydi. Bu, babasının tamamen delirdiğini düşünen ve en iyisinin onun kadar deliymiş gibi davranmak olduğuna inanan bir çocuğun gülümsemesiydi.

Billy birden bu dairenin yeni evimiz olmadığını, bunun sadece doğum günü hediyem olabileceğini söyledi. Parmağını kaldırıp burnuna soktukten sonra kaleydoskopdaki boncuklar gibi çevirmeye başladı.

Aman Terliğim! Tüm ailem delirmişti. Tabii canım! Babam bana daire falan hediye etmeyecekti. Yani, her on bir yaşındaki çocuk gibi doğum günümde hediye olarak gerçek boyutlarda bir iskelet almayı umuyordu. Tabii, Billy’nin dediği gibi dairenin tüm tıp ansiklopedilerini koyabileceğim yeni sığınağım olduğunu hayal edince... Belki de babam geleceğe yatırım yapıyordu ve ileride can sıkıntısının tedavisini bulmak için çalışırken bir yere ihtiyacım olacağını düşünmüştü...

Tamam, bu çok saçmaydı. Ben de kafayı yiyordum.

Babam gözlerini bir bana bir Billy’ye çevirerek, “Neden Becket’a bir daire alacağımı düşünüyorsun?” diye

sordu. “Neyse, doğum günün gelecek hafta pazartesi günü zaten.” Babam kendi doğum günümün ne zaman olduğuna dair bir fikrim yokmuş gibi konuşmuştu. “Hangi ebeveyn çocuğuna hediye olarak daire alır ki?” diye devam etti babam. Bir yandan da bizi hasar görmüş kapıya götürüyordu.

“Zengin bir ebeveyn?” diye cevapladım.

“Puffff...” dedi babam. “Balık işinde pek para yok.” Zildeki isme işaret etti. “Buraya gel, Becket. Şuna bak-sana. Gözlüğüm yanımda değil. Ne yazıyor? Kedi Kadı...” Babam parmağını ışıklandırılmış zilde gezdirdi.

Vay canına! “Evet!” diye bağırdım. “Kedi Kadın”ın komşusu mu olacağız? Buna inanamıyorum!” O sırada babam zile bastı ve parmağını neredeyse hemen çekmesine rağmen zil çalmaya devam etti.

Kapıyı açan kadın Kedi Kadın’a hiç benzemiyordu. Öncelikle, kedi kulakları ya da komik kedi maskesi yoktu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, maskeyi taksaydı altıma yapabilirdim. Kedi baştan ayağa bizi sözdü. Sanki dikey bir tenis maçı izliyordu. Babama yeni dairemizin anahtarını verip peşinden gitmemizi söylerken, Billy bacağımın arkasına saklandı. Merdivenlerden çıktığımızda Kedi, A numaralı daireye işaret etti. “Burası benim.” Sonra da B’yi gösterdi. “Burası da sizin. Aşağıdaki kuaför salonu benim. İstedığınızde saç kesimine gelebilirsiniz.” Sonra babamın kel kafasına baktı. “Belki de gelmezsiniz...”

1 Cat Woman çizgiroman karakterinin Türkçe adı. (ed.n)

BİR DİLEK BİN TURNA

Bu sırada Billy, “Bence artık gitmeliyiz,” deyip duruyordu. Genç Billy’den bilge laflar duyuyorduk ama ihtiyar babam onu duymazdan geldi. Billy’nin küçük, soğuk elinin elimi tutup hafifçe sıktığını hissettim. Tamam, bir ineği sağıyormuş gibi hissettirmişti ama çaktırmadan bana her şeyin yoluna girip girmeyeceğini sorduğunu anladım. Buna bir çeşit kod diyebilirsiniz, tıpkı okulda öğrendiğim Enigma Kodu gibi ama bundan milyarlarca kez daha basit. Bu şekilde Billy’yle dudaklarımızı oynatmadan “konuşabiliyorduk”. Billy hastaneden eve geldiğinde ve elimi sıktığında başlamıştı bu iletişim yöntemi.

Bu sefer, Billy’nin elini sıkarak olumlu yanıt vermeme rağmen her şeyin yoluna gireceğine inanmıyordum.

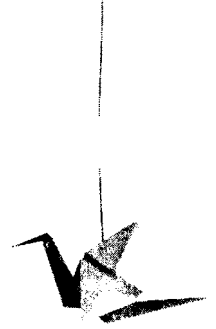
Billy, “Neden evden kaçtık? Pearl neden burada değil? Bu bir gizem ve bunu çözmemiz gerek,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Ben de tam bunu düşünüyordum.”

Billy elimi bir kez daha ama bu sefer daha sert sıktı. Ben de onun elini sıktım.

Sonra az önce burnunu karıştırdığı aklıma geldi.

iki

Pearl'le iletişime geçip kontrolü ele alması gereken kişinin ben olduğumu düşünmüştüm. Yani, patron olduğumu göstereceğini sanmıştım. Ne de olsa, yaşça büyük olan bendim ve ailedeki en zeki kişi olduğumu söylememe bile gerek yoktu. Ama daireye vardığımız gecenin ertesi sabahı, Pearl'e mesaj göndermemiz gerektiğini, onu ancak böyle geri kazanabileceğimizi söyleyen Billy olmuştu. Bunu ben düşünmedim diye sinir olduğum için Billy'ye babamın Pearl'ü aramaya izin vermediğini hatırlattım. Kendimi beğenmiş bir tavırla Billy'nin bir sonraki zekice fikrinin ne olduğunu duymak için bekledim. Zekice fikirler Billy'nin alanı sayılmazdı, anlarsınız ya...

Tamam, bir dakika sonra zekice fikirlerin aslında Billy'nin alanı *olduğuna* karar verdim. Billy poflayarak, "Pearl'ü aramayacağım ki," dedi, "ona *mesaj göndere-*

BİR DİLEK BİN TURNA

ceğim. İkisi çok farklı.” Bazen Billy o kadar ahmak oluyordu ki, daha ileri gidemeyeceği için başa dönüyor ve dahileşiyordu.

Billy’ye telefonumu verdim, o da mesajını yazmaya başladı. Gözleri parlayarak, “Hemen cevap verecek. Bekle de gör,” dedi. Yalan yok, bekledik de bekledik. Gönderildiğinden emin olmak için Billy’nin mesajına baktım.

Biz Billy VE BECKET. Seni öSledik. Eden’dAyız.
BİZE GERİ gEL. Lüüüfen CEVap VER. ☺

Bir süre daha cevap gelmesini bekledik. Beklemekten usandım ve göbek deliğimde biriken giysi tüyüyle oynamaya başladım. En azından bir şeylerle uğraşıyordum. Yeni yatak odamıza bakmaktan çok daha iyiydi. Önceki gece babam, odayı paylaşmanın sorun olmayacağını umduğunu söylemişti. Böyle daha hoş olacaktı. Sonra da gülümsedi. Ben gülümsemişiyordum. Babam, minibüsten annemin koltuğunu getirip yeni odamızın köşesine koydu. Koltuğun benim odamda durması gerektiğini söyledi. Eşyalarımızın geriye kalanını getirmek için minibüse döndüğünde koltuğa oturdum ve gözlerimi kapayıp eve geri döndüğümü hayal ettim. Sonra keşke annem bir dakika bile olsa geri gelebilseydi dedim kendi kendime. Aslına bakarsanız, gözlerinizi kapayıp dilek dilemek hiçbir işe yaramıyordu çünkü gözlerimi açtığımda hâlâ mantar gibi kokan garip odada olduğumu ve annemin orada olmadığını gördüm.

On beş dakika daha bekledik. Bir fındıkfaresi yapacak kadar tüyüm olmuştu. Billy başka bir mesaj gönderme

konusunda ısrar etti. Eh, bunun bir zararı olacağını düşünmüyordum çünkü belki de Pearl ilk mesajı henüz görmemişti. Hâlâ sabahın oldukça erken saatleriydi ve Pearl genelde dokuzdan önce kalkmazdı. Sonra da hep, “Fazlası iyidir,” diyen Büyükanne Ibiza’yı düşündüm (genelde bunu sherry içerken söylerdi). Ben de ne kadar çok mesaj gönderirsek, Pearl’ün cevap verme ihtimali ve dolayısıyla bizim mutlu olma ihtimalimizin artacağını düşündüm. Bu yüzden de bir mesaj daha göndermesine izin verdim.

Cevap yok.

Billy üçüncü mesajı gönderdi.

Cevap yok.

Billy dördüncü mesajı gönderdi.

Cevap yok.

Billy beşinci mesajı gönderdi.

Bu noktada Billy’yi durdurmam gerekti çünkü kaka emojisini de kullandıysanız gönderecek bir şey kalmamış demektir. Pearl de zaten bize cevap olarak emoji göndermeyecekti. İsteksizce Billy’ye buna bir son vermemiz gerektiğini söyledim çünkü Pearl, uzaydaki bir geçirme kadar sessizdi. Onun dikkatini çekmenin başka bir yolu olmalıydı. Yalnızca ne olduğunu düşünmemiz gerekiyordu.

BİR DİLEK BİN TURNA

Kahvaltı masasında bu konuya kafa yorarken babam bize orada yaşamayı ne kadar seveceğimizi söylemeye çalıştı.

“Yolun karşısına geçtiniz mi parktasınız ve oradan da doğruca limana gidebilirsiniz. Limandan bazen fok balıkları görünüyormuş,” dedi babam. “Ve sizi okyanusta tura çıkarabilecek birçok balıkçı teknesi var. Ayrıca bu daireyi süsleyip düzenleyerek ev haline getirebiliriz. Her şeyin yoluna girmesi için birbirimize destek olmalıyız.”

“Eski evde her şey yolundaydı,” diye cevapladım. Duraksadım. “Neden buradayız, baba? Neden evden kaçtık? Neden Pearl’ü yanımızda getirmedik?”

Babam cevap vermedi.

O günün ilerleyen saatlerinde, Billy çoktan Pearl’ün dikkatini çekme konusuna kafa yormuştu çünkü bana bir kâğıt uzattı ve “Bu benim kartvizitim,” dedi.

Karta şaşkınlık ile hayranlık karışımı bir tepkiyle baktım.

ACAN BILLY
Gizeler çözülür
Ölüler bulunur
Kayıplar bulunur
Ayayın - 0123456789

“İlginç.” Kaşlarımı yay çizerek şekilde kaldırdım. “Birkaç yazım hatası var.” Kâğıt parçasını Billy’ye verip parazitlerle ilgili kitabımı okumaya devam ettim.

Billy oflayarak, “Kimse beni yazı yazayım diye işe almayacak,” dedi.

“Seni kimse işe almayacak ki, Billy,” diye cevap verdim. Bir yandan da kıl kurdunun, nasıl poponuzda bir parça bant sokarak bulunabileceğine dair bir bölüm okuyordum. “Sen bir ajan değilsin, Billy Rumsey.” Ektoparazitlerle ilgili sayfaya döndüm ve tahtakurusu, saç biti, pireler ve kenelerle ilgili yazılara başladım.

“Evet, ajanım.” Billy abartılı bir şekilde burnunu çekti. “Ve Pearl’ün öldüğünü düşünüyorum.”

Kızgın bir şekilde kitabı elimden bıraktım. Dikkatimi çektiğini fark eden Billy, “Çünkü babam kutularımızı minibüsten getirdiğinde benim, senin, babamın ve annemin eşyaları vardı. Ama Pearl’ün eşyalarının olduğu bir kutu yoktu. Ve...” Billy derin bir nefes alınca göğsü kabardı. “Babam annem hakkında pek konuşmuyor ve o öldü ve ben Pearl hakkında konuşmak istediğimde babam konuşmadı, bu yüzden onun da öldüğünü düşünüyorum.”

Bu nasıl bir mantıktı? Billy, Pearl’ün de e-klam-şeyi olabileceğini düşündüğünü söyledi. “Çünkü annem git-tiğinde onda bu vardı ve bir daha geri gelmemesinin nedeni de e-klam-şeyiydi. Sonra babam üzgündü ve bu konuda konuşmadı ve annem de o *Sivilcemi Patlat* isimli tıp kitabıyla vurup öldürdüğü örümcek kadar ölmüştü. Bu yüzden ben de Pearl’ün de öldüğünü düşünüyorum çünkü babam üzgün görünüyor ve bu konuda konuşmak istemiyor.”

BİR DİLEK BİN TURNA

En sonunda dilimi yutmadığımı anladığımda (aslında en başından beri ağzımın içinde duruyordu), Pearl'ün ölmediğini tekrar ettim. Annemin eklampsisi vardı ve bu ancak hamile kadınlarda olabilecek, çok nadir görülen bir hastalıktı ve gerçekten de ölümle sonuçlanıyordu. Billy'ye bana güvenmesini söyledim çünkü her şeyle ilgili tüm tıbbi bilgileri gerçekten biliyordum.

Bir adamın televizyonda plastik bir mankene dudaklarını yapıştırdığını gördüğüm andan beri doktor olmak istiyordum. Babam adamın ağızdan ağıza suni solunum yaptığını, bununla birlikte kalp masajı da yapılırca insanların hayatlarını kurtarmanın mümkün olduğunu söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar gördüğüm hiçbir masaja benzemiyordu. Bir keresinde Büyükanne Ibiza benden ayağındaki nasırlara masaj yapmamı istemişti ve ben dudaklarımı o şeylerin yanına bile yaklaştırmamıştım. Neyse, bu televizyon programından sonra, diğer insanların hayatlarını kurtarmayı her şeyden çok istedim.

Billy başını iki yana sallayınca siyah renkli bukleleri bir o yana bir bu yana sallandı. “Şey, tamam, madem Pearl ölmedi, çokbilmiş, ona ulaşamadığımıza göre resmi olarak kayboldu. Tıpkı oyuncak korsanımın kılıcı gibi.”

“Ah,” diye cevapladım ve kitap ayracı olarak kullandığım kılıcı parazit kitabının arasına sakladım. Başımı yana eğmeden önce duraksadım. “Tamam... Diyelim ki haklısın ve bir ajan ofisi kurduk... O zaman kimin patron olacağına karar vermemiz lazım. Tüm kararları patron alacak.” Patronun ben olmam gerektiğinden o

kadar emindim ki, Billy herkesin sevdiği o ünlü gizli ajan olmak istediğini söylediğinde onu zar zor duydum.

Sayfa otuz altıyı, kancalıkurtları çevirirken, “James Bond,” diye mırıldandım.

Billy, “Ornitorenk Perry,” diye cevapladı.

Sonraki yirmi dakikayı yatak odamızda ajanlık büromuzu kurarak geçirdik. Billy odanın, kötü kokulu ve soğuk olmasına rağmen daha iyi bir yer bulana kadar ofis olarak işimizi göreceğini söyledi. İçimden bir ses daha iyi bir yer bulamayacağımızı söylüyordu ama bundan Billy’ye bahsetmedim. Büromuz için ilk olarak ne isim koyacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Billy, “Ajan Billy,” olmasını önerdi ama ben bunu sıkıcı buldum ve ona bu ismi bulmak için on saniye bile düşünüp düşünmediğini sordum. Billy beş saniye düşündüğünü söyledi. Ben isim olarak odadakilerin ebenin seçtiği bir eşyayı tahmin etmeye çalıştıkları oyun “I SPY!”ı önerdim. Benim fikrimin daha iyi olduğunu ve Ajan Billy ismini ezip geçtiğini söylemekten çekinmeyeceğim.

Billy, Moron Gezegeni’nden gelen kardeşiyle uğraşmaktan bıkmış gibi başını iki yana salladı. “Oyun oynayacak vaktimiz yok.” Doğruca odanın köşesine gitti ve ona ait eşyaların olduğu kutudan kâğıt ve kalem getirdi.

“I Spy büronun ismi olacak, şapşal,” diye açıklayarak yataktan kalktım ve pencereden dışarı bakmaya gittim. Kaldırımda kâğıt parçaları minik hayaletler gibi uçuşuyordu ve martılar çatılara uçuşurken başlarını birbirlerine selam verirmiş gibi sallıyorlardı. Kendime buraya

ait olmadığımı söyledim. Bu sabah kendi yatak odamda uyanmalıyım. Perdeyi çektim ve arkama dönerek Billy'nin kâğıda telaşla bir şeyler çizmesini izledim. "Peki, Cingöz (Ciddi) Araştırma, Sorgulama ve Ulaştırma Sistemi'ne ne dersin? Kısaca CASUS deriz." Bu çok zekiceydi, söyleyeyim. Neredeyse kendi sırtımı sıvazlayacaktım.

Elbette Billy dâhiyane fikrimi duymazdan geldi ama birkaç saniye düşündükten sonra "fena olmadığını" söyledi. Şimdilik, o daha iyi bir isim (Ajan Billy gibi mi?) bulana kadar idare edermiş. Böylece şimdilik CASUS üyeleri olduk ve Billy birbirimizi tanımamız için gizli isim rozetleri yapmamızı önerdi. Kardeş olduğumuzu, yani birbirimizi tanımanın o kadar da zor olmadığını söylediğimde Billy, CASUS üyelerinin akrabalıklarından bahsetmemeleri gerektiğini söyledi.

Beş dakikalık çizimin sonunda rozetimi tasarladım ve Billy'nin tasarımını görmek istediğimi söyledim.

Billy, "Rozet çizmedim ki!" diye bağırды ve başını kulağında ekoparazit olan bir köpek gibi iki yana salladı. "Üzerinde ismimizin yazdığı rozetlerimiz olursa insanlar ajan olduğumuzu anlar ve kimsenin bunu bilmemesi gerekiyor."

"Öyleyse ne çiziyorsun?" diye sorup içimi çektim. Rozet yapmamız gerektiği fikrini ortaya atanın kendisi olduğunu hatırlatmaya bile yeltenmedim.

Bunu sorduğumda Billy ayağa kalkıp sırtını dikleştirdi ki boyu babama çektiğinden pek bir etkisi olmadı. Sonra da yüzüme doğru bir kâğıt salladı. "Bu peçete mi?" diye sordum. Billy de bana bir mektup olduğunu, dahası Pearl'e yazdığı bir mektup olduğunu söyledi. "Onu

özlediğimizi ve buraya gelip bizimle yaşaması gerektiğini söyledim...”

“Kusur içinde mi?” diyerek güldüm kâğıtta yazanı okurken.

“Huzur içinde,” dedi Billy. “İmla hatası yapmışım.”

Billy’ye, Pearl’e mektup göndermenin o kadar kötü bir fikir olmayabileceğini söyledim. Mesajlarımıza cevap vermemiş olabilirdi ama bu, mesajdan sonra yapabileceğimiz en iyi şeydi. Bu fikri o kadar benimsedim ki, en yakın posta kutusunu nasıl bulabileceğimize dair planlar yapmaya başladım. Belki babamın cüzdanından bir pul bile yürütebilirdik, çünkü babam pulları cüzdanına koyardı; Pearl ve bizim olduğumuz bir fotoğrafın arkasına.

Billy bana şeytani bir gülümsemeyle gözlerini kısarak baktı. “Ah, Becket,” diye mırıldandı. “Bu mektubu ona yollamayacağız. Hayır, bunu *elden vereceğiz*.” İşte o anda Billy bunun bizim ilk CASUS gizli görevimiz olduğunu ve benim de bunu kabul etmek zorunda olduğumu söyledi. Billy mektubu elinden bırakıp eşyalarının olduğu kutuyu karıştırmaya başladı ve ben de seçme şansım olmamasına rağmen görevi kabul ettiğimi söyledim. “Buldum,” diye bağırdı Billy. Yüzü gülüyordu. Doğrulduğunda elinde Bay Patateskafa’ya uyacak bir kar maskesi olduğunu gördüm. Büyükanne Ibiza örmüştü. Maskeyi başına geçirdi ve “Kılık değiştirelimm,” dedi.

“Efendim?”

Billy maskeyi ters taktığını fark ederek çevirdi. “Ay! Ben de ışıkların neden söndüğünü merak ediyordum. Bu benim kılığım. Şimdi sıra sende.”

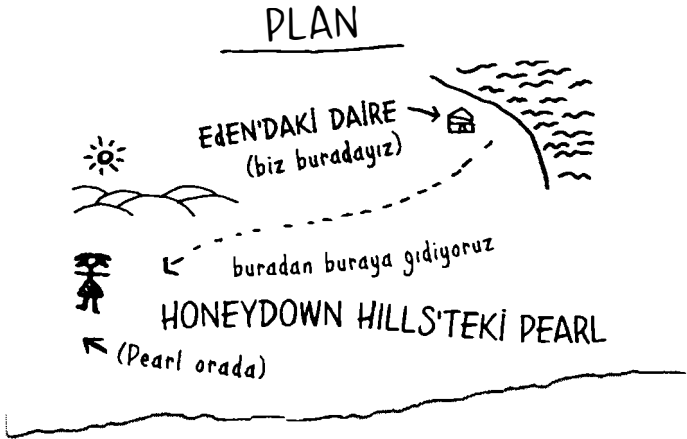
BİR DİLEK BİN TURNA

Kahkahamı bastırarak aynı maskenin benim kafama olmayacağını söyledim. Billy başıyla onaylayarak kutusundan benim kılığımı çıkardı.

Maskeye bakarak, “Kurtadam olarak gitmeme imkân yok,” dedim.

“Evet,” dedi Billy ve maskeyi kutuya tıktırdı. “Haklısın. Bu plastik maske kendi yüzüne çok benziyor. Farklı bir kılığa ihtiyacın var.” Billy etrafı karıştırıp aranmaya geri döndü. Ondan sonra bana attığı, kulakları olan beyaz yün şapka en az ilk seçenek kadar kötüydü. Kim kurdu tercih etmeyip koyunu seçerdi ki? İkinci kez itiraz etmeye hazırlanırken Billy konuşmamam gerektiğini çünkü CASUS’un ilk planını yaptığını söyledi. Ajanların düzenli olması ve detaylı planlar yapması gerekirmiş.

Birkaç dakika boyunca kâğıda bir şeyler çizdikten sonra bana detaylı planını gösterdi:

Şaşkına dönmüş bir vaziyette (ve bu iyi türde bir şaşkınlık değildi) Billy'ye oraya gitmenin asıl sorunu-muz olmadığını söyledim. Asıl sorunumuz, oraya gitmek için babamdan *izin almaktı*. “Öncelikle babamı dışarı çıkmamıza izin vermeye ikna etmemiz gerek,” dedim. Başımı yana eğince örgü kulaklarım sallandı. “Ve,” diye ekledim, “çok ama çok iyi bir mazerete ihtiyacımız var yoksa babamın ne iş çevirdiğimizi anlayacağından adım kadar eminim.”

“Adın Koyun Shaun'du, değil mi?”

Babam Billy'yle birlikte futbol oynamaya gitmemiz gerektiğini söylediğimde tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki çay vaktinden önce döneceğimizi ekledim. Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Bir saniye düşündükten sonra bize bahsettiği, yolun karşısındaki parkı mı kastediyoruz diye sordu ve ben de başımla onayladıktan sonra Billy'ye dönüp iki dakika önce yatak odasında kararlaştırdığımız gibi göz kırparak işaret verdim. Billy sırtıttı ve bana parkta mideyi allak bullak eden o dönen kaydıraklardan olup olmadığını sordu.

“Şey... emin değilim.” Parka daha önce hiç gitmemiş biri olarak bunu nasıl bilebilirdim? Yeniden Billy'ye göz kırptım. CASUS görevinde olduğumuzu belirten göz kırpmasıydı.

Herhangi biri Billy'nin daha önce oraya hiç gitmediğini tahmin edebilirdi çünkü sürpriz kutusundan fırlayan palyaçolar gibi yukarı aşağı zıplıyordu. “Parkta kum havuzu var mı? En iyi parkların hepsinde kum havuzu

olur. Kumların altında da dinozor kemikleri saklıdır.” Billy o kadar heyecanlanmıştı ki yerinde duramıyordu ve babam da ona sakin olmasını söylüyordu.

Pete ve Paulette aşkına! Çok yavaş bir şekilde, “Parkta kum havuzu olup olmadığını bilmiyorum,” diyerek Billy’nin anladığından emin olmaya çalıştım. Artık gizli ajan göz kırpmasını o kadar çok yapmaya başlamıştım ki gözkapağım spor yaptığını düşünüyordu ama Billy yine de anlamıyordu. “Futbol oynayacağız, değil mi Billy?” Kıps-kıps-kıps.

“Peki parkta şey?.. Peki parkta şey var mı?..” Biri görse Billy’nin hayalindeki parkta olmasını istediği şeyleri sıraladığını sanırdı. Sonunda Billy’ye parkta her şeyin, mideni sanki patlayan şeker yemişsin gibi bulandıran devasa kaydırakların, ayakların bulutlara değene kadar havalanan salıncakların, ayağını dışarı attığın anda yere düşeceğin kadar hızlı giden atlı karıncaların olduğunu söyledim. Peki dinozor kemikleri? Peh, kemiği bırak, gerçek bir Stegosaurus bile vardı orada!

Sanırım biraz abartmıştım çünkü babam kolundaki Koi dövmesini kaşırken, “Parkta gerçek dinozorlar yok, Becket,” dedi. Babam dördüncü sınıftaki öğretmenimi unutmuş olmalıydı çünkü o adam tam bir dinozordu. Sonra da, “Ayrıca dışarısı biraz soğuk,” dedi. Billy şap-kamız olduğunu söyledi. O çoktan kar maskesini başına geçirmişti ve ben de tüy yumağı kılığına girmiştim, yani şapka taktığımızı babam dahil herkesin gözüne soku-yorduk. Babam, evde yirmi dört saatten az vakit geçirmişken dışarı çıkmamız konusunda hâlâ şüpheliydi. İşte o anda etrafımızı keşfetmemizin önemli olduğunu ve

artık odada tıklı kalmak istemediğimizi söyledim. “C vitamini eksikliği çekeceğiz,” diye çabucak ekledim ve tüm belirtileri sıralayan tıp kitabımı getirip göstermeyi teklif ettim. Ona uzun bir liste olduğunu söylemeyi de unutmadım.

Babam ağzını büktü. “Şey, yok ya, bir şeyiniz yok,” dedi. “Ama peki futbol topunuz nerede? Topu hiçbir koliye koymadım.” Babam, bir dolap çevirmediğimizi umduğunu söyledi ki bu çok gülünçtü çünkü asıl dolabı beni tüy yumağına döndüren Billy çevirmişti. Babam sorusunu tekrarladı.

Futbol topu mu? Dürüst olmak gerekirse bunu düşünmemiştim. Paniklemiş bir halde Billy’ye baktım ve o da bana baktı. Birkaç saniye bakıştıktan sonra bununla bir yere varamayacağımızı fark edip çabucak zekice bir cevap bulmam gerektiğini anladım.

“Şey... topa ihtiyacımız yok çünkü görünmez futbol oynayacağız.” Bu bir cevaptı ama pek zekice değildi.

Babam, “Tabii,” dedi ve gözünü ovuşturarak arkasına yaslandı. “Görünmez futbol oynamak için neden kuzu kulağı takman gerekiyor?”

“Bunun kurtadamdan daha iyi olduğunu düşündüm,” diye cevapladım.

Ah.

Sonunda babam biz dışarı çıkınca kuaför dükkânına inip Kedi’den civarda iş olup olmadığını öğrenebileceğini söyledi. Yapmamıza izin verdiği ve yapamayacağımız bir milyon şeyi sıraladıktan ve dönüş zamanımızı bildirdikten sonra ancak evden çıkabildik. Birinci CASUS gizli görevi “Pearl’ü bulma” başlamıştı.

BİR DİLEK BİN TURNA

Dışarı çıktığımızda Billy'ye aslında parka gitmediğimizi ve görünmez futbol diye bir şeyin olmadığını, bunun yalnızca babamı şüphelendirmeden ikna etmek için uydurduğum bir bahane olduğunu açıkladım. Belli ki Billy bundan memnun olmamıştı çünkü bacağıma tekme attı.

“Bunu niye yaptın şimdi?” diye bağırdım.

Kar maskesinin ardından, “Bu görünmez çelme,” diye mırıldandı. “Ve bana parka gittiğimi düşündürmenin cezası.”

Birimizin kafasında kar maskesi, diğerimizinse yaylanan kuzu kulağı şapkasıyla, iki çocuk yolun karşısına geçtik. Sonunda Billy, bu kadar zeki olduğuma göre Honeydown Hills'teki evimize nasıl gideceğimizi bilip bilmediğini sordu.

Karşımızdaki otobüs durağını işaret ederek, “OTOBÜSE BİNECEĞİZ,” diye bağırdım. Bu sabah evin penceresinden dışarı bakarken buradan geçen otobüsün Honeydown Hills'e gittiğini fark etmiştim. Yani, kendimi methetmek gibi olmasın da, buradaki uzman ajan olduğum belliydi. “ŞİMDİ OTOBÜSE BİNECEĞİZ,” diye bağırdım.

Billy, “Bağırmana gerek yok,” diye mırıldandı. “Başımda kar maskesi var sadece, Plüton'da değilim.” Evet, ama beyninin başka bir gezegende olduğuna yemin edebilirdim.

Altmış üç numaralı otobüs geldi ve biz de bindik. Otobüs şoförü bugün kuzu güdeceğini düşünmediğini söyledi. Şoförün dediğini duyamayacağı kadar uzağa oturduğumuzda, “O şoförün şakası neeeee kötüydü,”

dedim. Billy çok komik olduğumu söyledi. Ona öyleyse neden gülmediğini sorduğumda güldüğünü ama bunu kar maskesinin altında olduğu için göremediğimi söyledi.

Otobüs bizi Eden High Caddesi'nde, parkın ve rengârenk evlerin önünden geçirerek sahile çıkardı. Orada at nalı şeklindeki liman görünüyordu. Küçük balıkçı tekneleri küvetteki oyuncaklar gibi sallanıyordu ve limana çarpan dalgalar da kalp atışı gibi ses çıkarıyordu. Sağa keskin bir dönüş yaparak limandan ayrıldık ve yirmi dakika sonra Honeydown Hills'e vardık. Sanki daha birkaç gün önce buradaymışız gibi hissediyorduk (çünkü öyleydi). Karnım, bir jimnastikçiden daha fazla takla atıyordu ki bu saçmaydı çünkü burası evimiz, Pearl de "neredeysel" annemizdi. Kapının önünde durup Pearl'e ne söyleyeceğimi düşündüm. Belki de sadece ona sarılmak için uzanmalıydım çünkü o çok güzel sarılıyordu. Ceketimin cebinden kapının anahtarını çıkarırken, yün kaban giymiş bir koyun gibi terlemeye başladım. Kapı kolayca açıldı ve ikimiz birden pantomim yapan kötü karakterler gibi parmak ucunda içeriye girdik. Durup ses geliyor mu diye kulak kabarttık ama içerisi, vejetaryenlerin konferans salonunun dışında duran bir kebab arabası kadar sessizdi.

Billy, "Pearl'ü duyamıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de," diye fısıldayıp parmağımı koridorun duvar kâğıdındaki mavi kıvrangıçlarda gezdirdim. Kâğıdı annem seçmişti. Bunu hatırlıyordum çünkü Pearl bunu değiştirmek istediğini söylediğinde babam, kâğıda annemin karar verdiğini söyledi ve Pearl de babama darıldı çünkü kendisi seçmemiştir ama evde yaşayan oydu. Ama sonra

babama gülümseyip bunun hiç önemli olmadığını söyledi ama babam tabii suçlu hissederek ona hak verdiğini itiraf etti. Sonra babam, Pearl'ün kâğıdı değiştirebileceğini söyledi ve Pearl de yeniden gülümsedi çünkü başından beri bunu istiyordu.

“Ah, anne,” diye fısıldadım parmaklarım küçük kuşların üzerinde gezerken.

“Ne?” diye tısladı Billy, kar maskesini kaldırarak. “Sana ne mi dedin?”

Başımı hayır anlamında salladım ve “Acele edelim. Burada uzun süre kalamayız çünkü babama çay saatinde evde olacağımıza dair söz verdik,” dedim. Başta oturma odasına girdik ve Billy hemen Pearl'ün buradan taşındığını söyledi. Baktığı yere bakınca duvarda asılı bir tablonun kaldırıldığını ve arkasında iz bıraktığını gördüm. Şöminenin üzerinde asılı olan Pearl'ün yaptığı otoportre gitmişti. Pearl bu resmi yağmurlu bir pazar gününde öğleden sonra çizmişti.

“Haklısın,” diye cevapladım boş duvara bakarken. “Pearl bu resmi kaldırmaz. Ona bayılıyordu.”

“Yukarıya kaldırmış olabilir mi?”

Pearl'ün otoportresi üst katta değildi; ona ait diğer herhangi bir şey de. Birden karnıma korku salan bir bıçak saplandı ama sonra bunun bıçak değil, Billy'nin dirseği olduğunu fark ettim. Billy sızlanıyordu ve bana bunun gerçek bir CASUS gizemi olduğunu ama Pearl'ün nereye gittiğine dair bir fikri olduğunu söyledi: “Hayvan terbiyeciliği yapmak için kaçmış.”

“Ne hayvanı?”

“Tek boynuzlu at,” diye mırıldandı Billy. Tek beyin hücreli bir amip, kardeşimin yerine mi geçmiş diye görmek için kar maskesinin açık yerine gözlerimi dikerek baktım.

Ellerimi belime koyup, “Ne zaman burada tek boynuzlu at dolaştığını gördün?” diye sordum. Billy bana hiç görmediğini ama her yerde olduklarını bildiğini çünkü kanıt gördüğünü söyledi. “Ne kanıtı?”

Billy, “Yollarda gökkuşağı renkli kakaları var,” dedi.

Bu gördüğünün arabalardan dökülen atıklar olduğunu açıklamayı düşündüm ama bazen gerçekten tüm enerjinizi, olmayan yerde mantık aramaya harcamanın hiçbir yararı olmuyor. Bunun yerine Billy’ye bunun saçmalık olduğunu ve başka bir şey düşünmemiz gerektiğini söyledim. Pearl burada değildi. “Mektubu aşağıdaki masaya koy,” dedim. “Pearl geri gelirse, mektubu bulup okuyacak ve bizimle iletişime geçecektir.” Tek önerebildiğim buydu. Tabii Billy’nin daha zekice bir fikri yoksa...

Billy bir süre düşündükten sonra, “Zekice bir fikrim var. Mektubu Pearl’ün yatağına bırakacağım, böylece geri geldiğinde görüp bizimle iletişime geçecek,” dedi.

“Tamam, olur. Yatağına koy,” diye cevapladım ve Billy’nin babam ile Pearl’ün yatak odasına gitmesini izledim. Mektubu dişlerinin arasında tutuyordu. Kar maskesi giydiğini düşününce epey zorlanıyor olmalıydı. Merdivenin başında Billy’nin dönmesini beklerken, portmantonun kenarındaki kalem izlerini fark ettim.

Bunlar annemin çizdiği çizgilerdi. Büyükanne Ibiza annemin, boyumun ne kadar uzadığını takip etmek için dolabın yanına işaret bıraktığını söylemişti. Elbette an-

nem öldüğünde bu âdet de sonra ermişti. Onun gidişiyle değişen şeylerden biri de bu olmuştu. Büyükanmem kalemle işaretleme görevini bir süre üstlenmişti ama o da gittikten sonra Pearl bunu yapmaya devam etmeyeceğini söyledi çünkü boyumun uzadığını görmek için bir sürü para harcadıkları yeni kıyafetler varken kaleme ihtiyaç yokmuş. Duyan da benim King Kong'un ağabeyi olduğumu sanırdı.

Parmaklarım uzanıp annemin çizdiği çizgilere dokundu.

Yine onu düşündüm.

Midem üzüntüyle kasılmaya başladı çünkü annem bu duvara kalemle en son bir şey çizdiğinde, sonsuza kadar benimle yaşayacağını düşünüyordum.

Yanılmıştım.

Babam ve Pearl'ün yatak odasından yüksek ve boğuk bir ses geldi. Kar maskesi dilinde bu, *notu yatağın üzerine bıraktım*, demekti.

"Tamam o zaman, artık gitsek iyi olur," diye seslenirken kalem izlerine bir kez daha dokundum. Annemin bu evde bizimle yaşadığı zamanları düşündüm. Koltukta yanıma kıvrılıp bana hikâyeler anlatmasını, yanında ne kadar güvende ve tüm dünyaya göğüs gerecek kadar cesur hissettiğimi hatırladım. Büyükanne Ibiza, annemin evrendeki en iyi anlatıcı olduğunu ve hikâyelerinin hepsini mutlaka mutlu sonla bitirdiğini söylemişti ancak annemin kendi hikâyesinin mutlu sonu olmamıştı. Gözlerimin yandığını hissettim. "Acele et, Billy, görünmez top oyunumuza daha fazla devam edemeyiz. Babam bizi aramaya giderse, başımız belaya girer."

Billy bir şeyler daha geveledi ama bu sefer alt kattan gelen bir ses Billy'nin sözünü kesti.

Anahtar deliğine bir anahtar girdi.

Yüreğim ağzıma geldi (Aslında tüm tıp kitaplarında okuduklarımdan bunun teknik olarak mümkün olmadığını biliyordum). Billy'ye yanıma gelmesi için seslenince yatak odasından hızla çıktı. Kar maskesinin açıklığından gözlerinin disko topu gibi parladığını görebiliyordum.

"Pearl geldi," diye mırıldandı Billy. "Her şey yoluna girecek. Pearl geldi..." Koridordaki kişi konuşmaya başlayınca Billy'nin sesi kesildi.

Gelen Pearl değildi.

ÜÇ

Eve geri dönüp yemeğimizi yedikten sonra Billy, ajanların soruşturmaları hakkında not tutmaları gerektiği konusunda ısrar etti. Ben de bunun harika bir fikir olduğunu söyledim. Billy buna sevindiğini çünkü yedi yaşında olduğundan ve yazma konusunda çok iyi olmadığından notları kendisinin tutamayacağını söyledi.

Cavalier Approach 22 numara, Honeydown Hills'te gerçekleştirdiğimiz ilk CASUS görevimizle ilgili aldığım notlar yorumsuz şöyleydi:

CASUS

Birinci qizli görev

BİRİNCİ HAKİKAT: Daha önce sesini duyduğumuz kadın, şüphe ettiğim gibi Pearl değildi. Billy Pearl olmadığını en başından beri bildiğini iddia etti. (Bunu notlara eklemem için beni zorladı.)

Kadının duvarları güvercin grisine boyayacağını söylediğini duyduk. Billy bunun bir ipucu olabileceğini fısıldadı. Ben de bunun Pearl'ün neden orada olmadığını bulmamıza nasıl yardımcı olacağını bilmediğimi söyledim. Billy bunu kendinin de bilmediğini söyledi ama bu bir ajanın söyleyeceği türden bir cümle gibi gelmiş.

İKİNCİ HAKİKAT: Kadının yanında bir adam vardı. Harry ismini duyduk. Haydi değil Harry dediğinden emindik çünkü kadın, adamın ismini tekrar edip durdu. Harry ise ikide bir homurdanıyordu. Başta Billy, adamın bir goril olabileceğini düşündü. (Hayır, bir goril değildi.)

ÜÇÜNCÜ HAKİKAT: Alt katta dolanıyorduk bu yüzden iyi bir saklanma yeri bulmamız gerekiyordu. Üç seçeneğimiz vardı:

a) Banyoya saklanabilirdik ama kapısını kilitlesek, içeri hırsız girdiğini düşünüp polisi arayabilirlerdi.

b) Yatak odasının penceresinden çaktırmadan çıkıp boruya tutunarak aşağı kayabilirdik. Bahçenin ne kadar aşağıda olduğunu görmek için eğilip baktım. İnemezdik, çok tehlikeliydi. (Ama o sırada başka bir şey gördüm. Pearl'ün portresi bahçeye atılmış, suratına da büyük bir delik açılmıştı. Bu midemin kasılmasına neden oldu.)

c) Gardıroba girebilirdik.

Billy başka bir seçenek önerdi: Gözlerimizi kapayıp olduğumuz yerde kalırsak başkalarının da bizi göremeyebileceğini söyledi. Eh, bu bir öneriydi ama ben kendi seçeneğimi tercih ettim yani c şikkını.

O sırada dolaba girerken Billy aşağıdaki insanların evimize giren hırsızlar olduğunu söyledi.

Ben ise onların hırsız olmadığını, hırsızların duvar boyamaktan bahsetmeyeceklerini söyledim.

Billy, bunların işleri bittiğinde duvarları güvercinle boyayarak izlerini kapayan hırsızlar olabileceklerini söyledi.

Onu duymazdan geldim. Başka ne yapabilirdim ki?

Billy, CASUS ajanlarının birbirlerini duymazdan gelmemesi gerektiğini söyledi. Ben de ajanlardan birinin beyninin yerinde jöle varsa diğerinin bunu yapabileceğini söyledim. Billy karnıma dirsek attı.

Not: Acıdı ve ben de bağırdım.

Billy bana saldıranın görünmez dirseği olduğunu söyledi.

BİR DİLEK BİN TURNA

Görünmez dirsek diye bir şeyin olmadığını söyledim.

Bunun daha demin attığı görünmez çelme kadar gerçek olduğunu söyledi.

Onun pek komik olmadığını söyledim.

O da benim pek komik olmadığımı söyledi.

DÖRDÜNCÜ HAKİKAT: Biz tartışırken birisi saklanma yerimizi keşfetti. Yine de ajanların, önlerine çıkan her durumla başa çıkmayı bilmeleri gerektiği için kar maskeli bir çocuk ile koyun kostümü giymiş bir çocuğun bir dolapta saklanmaları normalmiş gibi davrandık. Bu sırada Billy kadına CASUS elemanı olduğunu söyledi. Kar maskesi olduğundan bunu söylediğini kimse duymamasına rağmen bunu notlara yazmamı istedi ama tanık olmadığından bunu bir hakikat olarak not edemezdim.

Kadının görünüşü: Atkuyruğu yapılmış kahverengi saçları ve karanlık gökyüzü gibi görünen bir fuları vardı; hamileydi (ya da bowling topu yutmuştu).

Adamın, yani Harry'nin görünüşü: Gerçek bir maymun değildi ama gömleğinin yakasından çıkan kıla bakılırsa kesinlikle aynı familyadandı.

Sonrasında yaşananların kısaca özeti:

Billy orada yaşadığımızı söyledi.

Kadın, yaşamadığımızı söyledi. Orada yaşayanların başka bir yere taşındığını çünkü o sabah gittikleri

emlakçının onlara böyle söylediğini söyledi. Ayrıca emlakçı eve hemen birilerinin taşınmasını istiyormuş çünkü bir önceki kiracılar eski mobilyalarını orada bırakmış. Kadın orayı çok sevdiğini ve bebek doğduğunda onlar için çok uygun bir ev olacağını söyledi. Az sonra emlakçıyı aradığında ona da aynı şeyi söyleyeceğini anlattı.

Bu konu zerre kadar ilgisini çekmeyen Billy, Pearl'ün nerede olduğunu sordu çünkü son iki yıldır bizimle yaşayan Pearl ortadan kaybolmuştu. Billy, Pearl'ün eskiden bizi aya gidiş geliş mesafesi kadar sevdiğini ve bunun da çok büyük sevgi olduğunu söyledi. Yolun kaç kilometre olduğunu hatırlayamamıştı ama ben hatırlıyordum: 768.800.

Kadın, Pearl'ün bizim annemiz olup olmadığını sordu.

Billy, onun iki numaralı annemiz olduğunu söyledi.

Adam, belki de bir numaralı annemizi arayıp bu karmaşayı çözse iyi olacağını söyledi.

O kadar sinirlenmiştim ki, adama Tanrı'yı arayan bir telefonu yoksa bunun biraz zor olacağını söyledim. Adam terbiyesiz olduğumu söyledi. Bundan sonra onun bir hamsterdan daha şişko yanakları olduğunu söylemek istedim ama bunun yerine teşekkür edip o anda bunun üv dönüşü yapmak için doğru zaman olduğuna karar verdim. (Aslında u dönüşü demek istedim ama bu notları yazarken üv dönüşünün daha

BİR DİLEK BİN TURNA

komik olduğunu fark ettim bu yüzden bunu kullanmaya karar verdim.)

Neyse, arkama dönüp Billy'ye koşmasını söyledim.

Billy hiçbir şey yapmadı. Ben de avazım çıktığı kadar, "KOŞ!" diye bağırdım. Billy yine kıpırdamadı ama ben yine de koşmaya ve onu da kar maskesinden tutup arkamdan çekiştirmeye başladım. Maskeden çekince tabii maske çıktı ve Billy'nin kimliği de ortaya çıkmış oldu. Sonrasında Billy bunun önemli olmadığını çünkü o anda komik bir ifade takındığını yani onu kimsenin tanıyamayacağını söyledi.

Kadın arkamızdan, "Çıkarken anahtarınızı da bırakın. Bir daha tuvaletten fırladığınızı görmek istemiyorum," diye bağırdı. Bunu yalnızca farelerin yapabildiğini sanıyordum. Ancak bunu ona söylemedim çünkü o sırada çoban köpeğinden kaçan bir kuzu gibi kaçmaya çalışmakla meşguldüm.

Anahtarı havaya fırlattım. Anahtar da havada gümüş bir gökkuşağı gibi kavis çizerek kalp kırıcı bir şingırdamayla yere düştü.

Yola çıkıp koşmaya devam ederken Billy nefes nefese, "Pearl'ü bulduğumuzda ona soracağım," dedi.

"Ne soracaksın?" diye cevap verdim ben de nefes nefese.

"Herkesin sonunda bizi neden terk ettiğini." Billy kar maskesini yeniden takıp sustu.

Ve işte, Cavalier Approach 22 numara, Honeydown Hills'te gerçekleştirdiğimiz ilk CASUS görevimizle ilgili aldığım notların sonuna geldik.

İlk CASUS görevimizin başarısız olduğuna şüphe yoktu. Billy, bunun Pearl'ün muhtemelen ZEKİ BILLY'nin sirkinde çalışmak için kaçmasından kaynaklandığını öne sürdü. Ona ismi yanlış söylediğini düşündüğümü söyledim. Billy yanılmadığını, bu sirk ismini çok iyi tanıdığı ve Zeki Billy olduğundan emin olduğu birinin adından esinlenerek uydurduğunu anlattı. Billy'ye Pearl'ün bir sirkte olma ihtimalinin bulunmadığını söyledim ve o da Pearl'ün sirkte olabileceğini çünkü bir keresinde Pearl'ü, bir ipte iki cambaz yürümek zorunda kaldıklarını söylerken duyduğunu anlattı. Bunun bir deyim olduğunu ona söylesem de Billy dinlemiyordu çünkü çoktan oyuncak hayvanlarını çıkarıp Zeki Billy'nin sirkinde çalışıyorlarmış gibi davranmaya koyulmuştu. Billy bir hipopotamı ip cambazı yaptı ve plastik dinozoru da palyaço oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, karşıma bir dinozor çıksa güler miydim emin değildim.

Pearl'ü geri getirmedeki birinci denememizde başarısız olsak da denemeye devam etmeye karar verdim çünkü Billy, Pearl olmadan aynı değildi. Önceki gece yatmadan önce, bir kalbin içine Pearl'ün resmini çizdi ve bana Pearl'ün onu hâlâ sevip sevmediğini sordu. Ben de Pearl'ün onu sevdiğini ve bunu hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini, ilk denememizde başarısız olsak da vazgeçmeyeceğimizi söyledim. Anneme veda etme planımda da başarısız olmayacaktım. Ona elveda diyememiş olmak,

BİR DİLEK BİN TURNA

derime batmış bir kıymık gibiydi. Bazen onu fark etmiyordum ama bazen de orada olduğunu hissediyordum ve çaresine bakmazsam sonsuza kadar orada kalacağını biliyordum.

Annemin en sevdiği koltukta oturuyordum. Bu koltuk sıcacık, güven verici ve rahat hissettiriyordu. Otururken bir VEDA LİSTESİ yazmaya başladım. Bu, anneme veda edebileceğim yolların listesiydi ve çok özel bir liste olmasını sağlayacaktım. Ona veda edecek on farklı yol bulmaya ve her birini denemeye karar verdim. Ekşi şeker yemiş gibi hissedeceğim için doğru yolu bulduğumda anlayacaktım.

VEDA LİSTESİ

1. "Elveda" isimli bir şiir yaz
2. Elveda kelimesini maytaplarla yaz
3. Küçük bir mabet oluştur
4. Bir resim çiz
5. Gökyüzüne bir balon gönder
6. Bir yıldıza isim ver
7. Kendi dövmeni tasarla
8. Bir tohum ek
9. Yalnızca elveda de
10. On numara için aklıma bir şey gelmedi
bu yüzden bir fikir bulana kadar bir şey
yazmayacağım

Yarıyıl tatilinin geri kalanında VEDA LİSTESİ'ndeki maddeleri uygulamayı denedim. Öncelikle üç numarayla başladım ve Billy'nin oyuncak Lego'larını kullanarak anneme bir mabet inşa etmeye başladım. Ama bu yalnızca tuvalete gidip gelene kadar sürdü çünkü döndüğümde Billy yaptığımı bozmuştu ve oyuncaklarıyla oynayamayacağımı söyledi. Oyun oynamadığımı söylediğimde Billy bunun utanılacak bir şey olmadığını çünkü babamın da yatağının altında sakladığı helikopter kumandasıyla oynadığında hep oyun oynamadığını iddia ettiğini söyledi. Sonrasında da anneme başka bir mabet inşa etmeye girişmedim çünkü bu işi plastik oyuncaklarla yapamazdım. Hayır, kesinlikle anneme bir mabet yoluyla veda etmek istemiyordum.

Ondan sonra şiir yazmayı denedim.

Elveda, zaman uçup gitmedi mi?

Gitmek zorundaydın, neden ki?

Hâlâ seni düşünüp çekiyorum içimi.

Ve bu şiirle sonsuzluğa yolluyorum seni.

Bitirdiğimde bu da doğru yolmuş gibi gelmedi ve üzgün hissetmeme neden oldu. O kadar üzgündüm ki babam odama geldiğinde öyle somurtarak oturmamam gerektiğini söyledi. Ben de somurtmayı sevdiğimi söyledim. O da ergenlikte buna çok zamanım olacağını söyledi.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Baba?” Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki yalnızca köpeklerin duyacağı frekanstaydı. “Sence maytap bulabilir miyim?” VEDA LİSTESİ’nin ikinci maddesini denemeye karar vermiştim. Ama sonra ilerleme kaydedemeyeceğimi anladım çünkü babam, “Unutma, unutma. Daha değiliz 5 Kasım’da,” dedi.

Sonra benimkinden de tiz bir sesle, “Becket?” dedi. “Otursana, sana bir şey söylemem gerek.”

İçimden bir ses bunun hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu.

Haklıydım.

“Bunun küçük bir şok yaratacağını biliyorum ama yarı yıl tatili neredeyse bitmek üzere ve yeni dairemize de taşındık. İkinizin de yeni bir okula gitmesi için ayarlamalar yaptım. Okulun adı Kanayan Kalp ve buraya eski okulunuza göre daha yakın. Artık okuldan birlikte yürüyerek dönebilirsiniz.” Babam uzanıp elimi tutmaya çalıştı ama elimi çektim.

Küçük bir şok mu? Hayır, küçük bir şok, elinizi kapı koluna koyduğunuzda hissettiğiniz küçük elektriktir. Bu, beni yere fırlatan, saçlarımı diken diken eden türden bir şoktu. Hani saçlarınıza balon sürünce elektriklenir ya... Eh, çenemin midemle birlikte yere kadar indiğini söylesem yalan olmaz. Kendimi biraz toparladıktan sonra babama yeni bir okula gitmeyeceğimi söyledim. Yeni bir eve taşınmamız yeterince kötü değil miydi?

Sesi tereyağı kadar yumuşak çıkan babam, “Gideceksin,” dedi. Sonra da onun çok güzel bir okul olduğunu duyduğunu söyledi. Bunu nereden duyduğunu sordum.

O da müdürden diye cevap verdi. O anda o kadar sinirlendim ki kendi nabzımı ölçmek zorunda kaldım.

“Bak, baba!” diye söylendim. “Stres kalp atışlarımın tavan yapmasına neden oluyor.” Babam bana kalbimin bir öküzünki kadar güçlü olduğunu söyledi ve ben de aslında öyle olmadığını söyledim. Bende on yaşındaki bir insanın kalbi vardı ve şu anda patlayıp bir milyon parça olmak üzereydi. Sözüme, “Eski okulumdaki arkadaşlarıma ne olacak? Onları bir daha göremeyecek miyim?” diye devam ettim.

Babam, yeni arkadaşlar edineceğimi söyledi.

Ne bitmek bilmez çileydi bu böyle? Anneme veda edememiştim, Pearl’e veda edememiştim ve şimdi arkadaşlarıma da veda edemeyecektim.

O gece Billy bir kâbus gördü ve sabah beşi kırk üç gece beni dürterek uyandırdı. Yataktan sürünerek kalkarken yeniden uykuya dalabilmesi için ona bir hikâye anlatabileceğimi söyledim. Eskiden uyuyamadığımda annem öyle yapardı. Billy bu teklifimi kabul edince, annemin koltuğuna iki karides gibi kıvrılıp oturduk.

Başta ne anlatacağıma dair bir fikrim olmasa da bir anda aklıma bir şey geldi.

“Sana iki çocuğun,” dedim, “bir koltukta seyahate çıkan iki kardeşin hikâyesini anlatayım.” Aşağıya baktım. “Bunun gibi bir koltukta. Feci bir fırtınadan nasıl kurtulduklarını ve koltuğun, onların gitmek istedikleri yere sağ salım gitmeleri için nasıl elinden geleni yaptığını anlatacağım.”

BİR DİLEK BİN TURNA

Billy yutkundu ve başını kaldırıp bana baktı. “Tamam.”

“Uzun zaman önce, iki çocuk pek çok kişiyle birlikte bir yolculuğa çıkmışlar. Gittikleri diyarın nasıl bir yer olduğundan emin değillermiş ama uzun yıllardır yaşadıkları diyarda artık kalamayacaklarını biliyorlarmış çünkü diyarları yok oluyormuş. Bu yüzden hayatta kalmak için taşınmaları gerekiyormuş. Tüm eşyalarını toplamışlar, zaten çok eşyaları da yokmuş. Yalnızca üzerlerindeki kıyafetleri ve koltuklarını almışlar. Koltuğa oturup onu okyanusa itmişler. Diğerleri de kendi taşıtlarına binip aynısını yapmış. Başlarda uzun süre boyunca hava güneşliymiş ve bir süre sonra iki çocuk gidecekleri yeni diyarı uzaklarda görmüşler. Her şey umdukları gibi olacaktı. Oraya ulaşacaklarmış.”

Billy, “Bu hikâyeyi sevdim,” dedi. “Koltuk güvende olmalarını sağlamış.”

“Evet, öyle,” diye cevapladım. “Bir süre için. Ama okyanusu yarılادıklarında hava bir anda değişmiş ve bulutlar kararıp ağırlaşmış. Fırtına yaklaşıyormuş.” Billy bana daha sıkı sarıldı. “Önce yağmur yağmaya başlamış ama yağmur damlaları o kadar keskin düşüyormuş ki üzerlerine küçük kılıçlar yağıyor gibi hissetmişler. Sonra gök gürlemiş, binlerce konfeti aynı anda patlatılıyormuş gibi ses çıkıyormuş. Şimşek de çakmaya başlayıp havayı aydınlatınca aslında gidecekleri yerin düşündüklerinden daha uzakta olduğunu görmüşler. Kardeşlerden biri geri dönmek istemiş ama geride bıraktıkları diyar çoktan gözden kaybolmuş.”

Billy koltuğa iyice sokularak, “Bu hikâyedeki fırtınayı sevmedim,” diye fısıldadı.

“Tek yapabildikleri, fırtınanın geçmesini umut etmekmiş. Ancak fırtına, onların düşündüğü kadar çabuk dinmemiş. Birlikte koltuğa tutunmuşlar ve başlarına geleceklerden endişelenmeye başlamışlar. Onlarla birlikte yolculuğa çıkan kişilere el sallamışlar ama herkes fırtınayla mücadele ettiği için iki kardeşi gören, duyan olmamış.”

Billy’nin yüzü gevşedi ve öne eğildi. “Görünmezler miymiş?”

“Şey, gerçekten görünmez değillermiş ama imdat diye bağırmalarına rağmen diğerleri onları fark etmemiş. Belki de rüzgâr çok gürültülü estiği için onları duyamamışlar. Ama çocuklar yine de bağırmış. Gökyüzüne, havaya ve denize bağırmışlar.”

Billy başını iki yana sallayarak, “Seslerini duyan olmuş mu?” dedi.

“Ah, evet. Birisi duymuş.”

“Godzilla,” dedi Billy doğrularak. “Yani, şey... Loch Ness Canavarı demek istedim.”

“İkisi de değilmiş. Kim olduğunu çocuklar görmemiş ama rüzgârla onlara ulaşan ses, *Ben rüzgârdaki fısıltı, yaprakların hışırtısı, kışın titremesi ve yazın sıcak nefesiyim. Ben gökyüzüne yelken açan buluttan gemi, suyun yüzeyinde hoplayıp zıplayan ayım, demiş.*” Bu kısmı söylerken sesimi değiştirip hikâye anlatıcılığı dalında bir Oscar kazandığımı hayal ettim.

“Ahh,” dedi Billy. Hikâye anlatışından etkilendiğini düşünerek gülümsedim. Belki ben de bu işte annem kadar iyiydim. Billy’nin gözkapakları düştü. “Bu salak fısıldayan

BİR DİLEK BİN TURNA

rüzgâr kısmını sevmedim,” diye mırıldandı. Başparmağını ağzına soktu ve yeniden uykuya daldı.

“Sesin kime ait olduğunu başka bir gece anlatacağıma söz veriyorum,” diye fısıldadım. Bu sırada Billy de yumuşak bir şekilde içini çekti. “Bu hikâyenin mutlu sonu olacağına söz veriyorum.”

DÖRT

Yarıyıl tatili sona ermişti ve Pearl'ü henüz bulamamıştık. Ayrıca ben de ne kadar istesem de anneme nasıl veda etmem gerektiğine karar verememiştim. Her an yanınızda kalmasını istediğiniz birine veda etmek dünyadaki en zor şeydi. Bunun üzerine o kadar kafa yordum ki başım çatlayacak gibiydi ve bu iyi bir şey değildi çünkü o gün Kanayan Kalp Okulu'na başlıyordum ve on birinci yaş günümdü. Babam da bana acele edip kartlarımı açmam için sesleniyordu.

Ağır ağır mutfağa yürüdüm. Billy elinde tuttuğu beş kartı bana doğru sallıyordu. Birincisi babamdandı. Üzerinde yeşil bir tepede golf oynayan bir adamın resmi vardı. Golfu sevmezdim ki. Kartta: *Nice kırkuncu yaşlara! Henüz tepeye çıkmadın, yazıyordu.* Babam omzunu silkti ve acelesi olduğundan bu kartı aldığını söyleyip özür diledi.

BİR DİLEK BİN TURNA

İki numaralı kart, Büyükanne Ibiza'dan gelmişti. Babam ona yeni adresimizi hemen verdiğini çünkü Büyükanne Ibiza'nın özel günümü kaçırmak istemediğini söyledi. Gönderdiği kartın önünde mavi bir ayı vardı. Büyükanne Ibiza hâlâ iki yaşında olduğumu sanıyor olmalıydı.

Üçüncü kart, Billy'dendi. Zarfı açmama izin verdi. Üzerinde kahverengi bir leke vardı. Dehşet dolu suratımı görünce Billy, bunun iğrenç bir şey olmadığını, yalnızca ezilmiş bir solucan olduğunu söyledi.

Dördüncü kart, Kedi Kadın'dan gelmişti. Karta, küçük bir kuşun ona benim doğum günüm olduğunu söylediğini yazmıştı. Küçük kuş yerine yaşlı, kel bir kartal demeliydi çünkü babam, biz görünmez futbol oynarken Kırp Kes'e uğradığında bunu söylediğini itiraf etmişti.

Beşinci kart Pearl'den geliyor olmalıydı. Zarfı yırtıp katta yazanlara baktım. BIFFO'NUN MAĞAZASINA UĞRAYIN yazıyordu. Bu, mağazaların gönderdiği salak reklam broşürlerinden biriydi.

Ağlamayacaktım. Ağlamıyordum. Ağlayamazdım. Ama ağlamak istiyordum. Ağlamak istiyordum çünkü bugün doğum günümdü ve harika bir gün olması gerekiyordu ama hiç de güzel başlamamıştı.

Babam hayal kırıklığına uğradığımı görünce ellerini çırpıttı ve hediyeleri açma vaktinin geldiğini söyledi. Hediyeleri masaya koydu. İstedğim gerçek boyutlardaki plastik iskeletin alındığını sanmıyordum. Tabii babam iskeleti kemik kemik paketlemediyse... İlk hediye ciltli bir defterdi. Billy bundan hiç hoşlanmadı ama doğum günü hediyelerimi benim yerime açtığı için ona iyi oldu.

Babam, “Tıp notların için,” diyerek Dünyanın En İyi Babası fincanından çayını yudumladı. Başımınla onaylamaya çalıştım ama omuzlarım hayal kırıklığıyla çökmüştü.

İkinci hediye, şifalı otlarla ilgili ikinci el bir tıp kitabıydı. Kitabın kenarlarına birileri notlar yazmıştı. Ona yeni kitapları tercih ettiğimi söyleyince babam, bu sıralar bütçemizin biraz kısıtlı olduğunu ve yeni şeylerin ağaçlarda yetişmediğini söyledi. Ama bu yalandı çünkü yeni yapraklar her baharda ağaçlarda yetişir... söylemedi demeyin.

Üçüncü hediye Büyükanne Ibiza'nın ördüğü kazaktı. Yatağın altında, uzun parmaklı bir gorile olacak kazaklar, Noel süveterleri, atkılar ve eldivenlere yer açmıştık. Belli ki on bir yaşında birine uygun bilgisayar, alkolsüz içecek, cep telefonu, tablet (üzerinde haftanın günleri yazan küçük kutulara konulanlar dışında) gibi bir hediye almak büyükanneye göre değildi.

Dördüncü hediye olarak Billy bir kibrit kutusunda biriktirdiği ölü sinek koleksiyonunu verdi. O her zaman böcekleri kurtarıp iyileştirirdi. Belli ki bu sinekler için aynı şey geçerli değildi. Pek iyi oldukları söylenemezdi. Hepsi ölmüştü. Billy kutuyu işaret etti ve bir numaralı, kanatları olmayan sineğin adının Bay Yürüyüş olduğunu söyledi. Başımınla onayladım. Kanatları ve bacakları olmayan iki numaralı sinek: Bay Etrafta Yuvarlanış. Bunun aldığım en güzel hediye olduğunu söyledim. Billy bana birkaç tane daha böcek verebileceğini söyledi. Ben de kalbimin bu kadar heyecana dayanabileceğinden emin olmadığımı söyledim.

BİR DİLEK BİN TURNA

Okula gitmek için evden çıkmak üzereyken, babam beni kenara çekti. “Bir hediye daha var,” diye fısıldadı. Sesi heyecandan titriyordu. “Masada vermedim. Bu dört gözle beklediğin bir hediye, oğlum.”

Yaşasın! Gerçek boyutlarda iskeleti bir dolaba saklamış olmalıydı. Öyle olduğunu biliyordum. Babam her an bir yerden iskeleti çıkaracaktı ve ben de adının Bay Kemik olduğunu söyleyecektim. Açtığım tüm o hediyeler aperatifti, asıl hediye gelmek üzereydi. Şaşırmış gibi yapacaktım. Elbette öyle yapacaktım.

Ne yazık ki şaşırmış gibi yapmama hiç gerek kalmadı. Çünkü gerçekten şaşırdım. Babam bana tuhaf bir şekilde katlanmış bir kâğıt verdi ve “İşte bu,” dedi.

Babam bu kadar şaşırdığımı gördüğüne memnun olduğunu söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse bu kâğıda o da biraz şaşırmış gibiydi. Meğer babam yanımızda getirdiğimiz kutuları kaldırırken bunu yerde bulmuş ve aklına ben gelmişim.

Doğru duydunuz: Babam bu kâğıt parçasını yerde bulmuş ve *Hey, oğlum istediği iskelet yerine bu kâğıt parçasının hediye edilmesine BAYILACAK*, diye düşünmüş.

“Bence bunun doğum gününde ortaya çıkması çok büyük bir rastlantı. Bana geçmişten bir şeyleri hatırlattı.” Babam duraksadı ve gözleri dalar gibi oldu. Sonra yavaşça gözlerini kapadı ve fısıldayarak, “Bir keresinde, çok uzun zaman önce, annen ve ben yemeğe çıkmıştık. Honeydown Hills’te Two’s Company diye bir hamburgerciye gitmiştik. Artık böyle bir yer yok.”

Ah.

Babam gözlerini açıp içini çekti. "Annen patates kızartması yemişti, ben de kızarmış soğanlı, üç katlı bir hamburger. Soğanlar bir terlik kadar yumuşaktı ve üzerlerinde de bir yumurta vardı." Babam duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırıp bu anıyı gözünde canlandırdı. Bir saniye sonra başını salladı. "Ama sana anlatacağım, yemekler değil. Yemeğin sonunda annen, peçeteyi küçük bir yıldız şeklinde katladı. Elişinde çok iyiydi. Bana o gece katladığı peçeteyi ve bir de öpücük verdi."

"Ama bu bir yıldız değil ki. Kuş gibi duruyor," diye cevapladım ve elimdeki peçeteye bakarak babamın kesinlikle benden bir öpücük almayacağını düşündüm. "Annemin yıldız yaptığını söyledin. Peki, o zaman kuş nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi oturma odasının köşesinde buldum. Önce fark etmedim ama sonra bir şeyleri kaldırırken gözüme çarptı. Bu da bana annenle çıktığım o geceyi hatırlattı. Doğrusunu söylemek gerekirse, annenin yıldızını kaybettim," dedi babam kolundaki Koi balığı dövmesini düşüncelere dalmış bir ifadeyle kaşırken. "Keşke o zaman bu yıldızın ne kadar değerli olduğunu bilseydim..." Kelimeleri, bir çocuğun elinden bırakılmış bir helyum balonu gibi uçarak uzaklaştı.

Ceketimin cebine tıktırmadan önce elimdeki küçük kuşa bakıp, "Bugün berbat bir gün ve evin önceki sahiplerinin taşınırken geride bıraktıkları bir parça kâğıt da hiçbir şeyi daha iyi kılmayacak," diye fısıldadım.

Hiçbir şey bugünü güzelleştirmeyecekti.

Babam Billy'yi ve beni Kanayan Kalp Okulu'nun resepsiyonuna bıraktı. Kendini Bayan Parsnips olarak tanıtan sekreter babama doldurması için bir yığın kâğıt verdi ve sonra onu bir yere götürdü. Babam gözümüzün önünden kaybolurken Billy ceketime tutundu ve bizi okula bırakmak için Pearl'ün de orada olması gerektiğini fısıldadı. Pearl'ün mesaj gönderip göndermediğini sordu ve ben de henüz göndermediğini ama hâlâ gönderebileceğini söyledim.

Billy, "Ya bizi unutursa?" dedi ağırlığını diğer ayağına verirken.

"Unutmaz," diye cevapladım.

Billy, "Büyükbaba Albert ölmeden önce unutmuştu," dedi. "Onu ne zaman ziyaret etsek, bizi hatırlamıyordu. Büyükanne Ibiza benim Billy olduğumu elli defa söylemek zorunda kalıyordu," dedi.

"Onun sağlığı yerinde değildi," diye açıkladım.

Sonra babam geri gelip Billy ve bana sıkıca sarıldı. Neredeyse kemiklerimiz kırılıp toz haline gelecekti. Acelesi olan bir çocuğun geçmesine izin vermesi gerekince bizi serbest bıraktı. Babam neşeli şekilde el sallayarak oradan ayrıldı ve biz de onun, balık karavanına atlayıp patlak tekeri izin verdiği kadar hızla oradan uzaklaşmasını izledik. Tek gözlü balık maketi de ufukta kayboldu.

Sekreter bir telefon görüşmesi yapmak için izin istediğinde Billy'nin gözleri doldu. "Pearl'ün burada olmasını her şeyden çok istiyordum," diye sızlandı. "Pearl'ün özel sarılmalarından istiyordum ama sarılma falan olmayacak."

Çaresizce Billy'yi susturmaya çalıştım. Ona Pearl'ün muhtemelen sirkte çok iyi vakit geçirdiğini ve şey... yu-

muşak bir minderde taklalar atıp Tyrannosaurus rex'e güldüğünü anlattım. Billy gözlerini silip artık Pearl'ün sirkte olduğunu düşünmediğini söyledi. Bunun yerine uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünüyormuş. Kısa süre önce gökyüzünde garip bir ışık görmüş ve bunun uzay gemisi olabileceğini düşünüyormuş.

"Uçak olabilir mi acaba?"

Ama Billy beni dinlemedi çünkü Pearl'ün de annem gibi sonsuza kadar gittiğinden korktuğunu söylemekle meşguldü.

"Ama annem bir uzay gemisiyle gitmedi ki," diye mırıldandım. "Bunu biliyorsun."

Sekreter telefon görüşmesini bitirdi ve beni yeni sınıfıma yönlendirip Billy'yi de yeni sınıfına götürdü. Benden giderek uzaklaşırlarken Billy'nin, "Teşekkürler, Bayan Pancar," dediğini duydum.

Kadın, "Bayan Parsons," deyip güldü.

"İçeri gir, ısırmazlar."

Arkamdan birden bu sesi duyduğumda kapı deliğinden sınıfı gözetliyordum. Titreyerek kapıyı açıp adımımı içeri attım. Bir oda dolusu zombi taze et kokusu almış gibi tüm gözler üzerime döndü. Eh, durum buysa beni ısıracaklardı. Hem de defalarca.

"Haydi, biraz daha ilerle. Dersleri koridordan takip edemezsin."

Hayır, ama en azından hayatta kalacaktım.

Sınıfa tam anlamda girdiğimde arkamdaki ses, "Benim adım Bay Beagle ve arkadaşlar, bu da Becket Rumsey.

Aramıza yeni katıldı. Becket, arkada bir yer var. Lütfen bir sıra alıp oraya geç, sonra yoklamayı alırım,” dedi.

Birkaç dakika içinde yerime geçmiş, yeni kalem kutumla oynuyordum. Bay Beagle da yoklama yapıyordu. D harfine geldiğinde listemdeki yedi numarayı (kendi dövmemi tasarlamayı) hatırlayınca bir kalem alıp elime **ELVEDA** yazdım. Belki de anneme veda etmek için doğru yol buydu. D harfine bir göz ve gözden süzülen yaşlar çizdim. Ezilmiş sineğe benzediler. Sonra kalıcı kalemle çizdiğimin farkına vardım ve susamış bir köpek gibi elimi yalamaya başladım. Bay Beagle M harfine geldi.

Yan sırada oturan, saçları ince ince örülmüş kız, “Hey, yalama dudak,” diye fısıldadı. Dilimi ağzıma koydum. “Bileklik ister misin? Senin için özel yaptım. Gerçekten, bu senin için.” Üzerinde küçük bir kelebek olan lastik bilekliği önüme fırlattı ve bileklik kalem kutumun yanına düştü.

Omzumu silktim. Beni ilk kez gördüğü düşünülürse nasıl bana bileklik yapmış olabilirdi ki? “Bileklik takmam,” diye mırıldandım.

Kız, bu bilekliği takmak isteyeceğimi söyledi. “Haydi tak.”

Okulda ilk günüm olduğu için takmamanın kabalık sayılacağını düşünerek bilekliği takip baktım.

Kız, “Güzel oldu,” diye mırıldandı. Ya gözleri bozuktu ya da yalan söylüyordu. “Benim adım Nevaeh bu arada ve bu da uğurlu bilekliğin olacak.” Artık P harfine gelmiş olan Bay Beagle’a baktı. “Bu arada, bilekliği çıkarmak uğursuzluktur,” dedi Nevaeh. “Kendiliğinden düşene kadar kolunda kalması lazım ve düştüğünde de harika bir şey

olacak. Bu fikri, onu koruyacağını düşünerek bileğine yeşil bir bileklik takan bir kadının hikâyesinden aldım. O da düşene kadar bilekliği çıkaramıyordu.”

Yalnızca, “Sonunda düştü mü?” diye sorabildim.

“Evet, kadın bileğini kırdığında.”

“O zaman bileklik onu tehlikeden korumamış, değil mi?”

Harika, bir bu eksikti. Daha ilk günden kelebekli, lastik bir bileklik takmaya zorlanmıştım ve bu deli kız yüzünden bileğimden çıkaramayacaktım. Yapmam gereken bu kızıdan uzak durmaktı.

Kanayan Kalp Okulu’nda uzak durmam gereken birkaç kişi daha olduğunu fark ettim. Birincisi sınıfta önümde oturan, elleri jambona, yüzü de eşekarısı çiğneyen bir Bulldog’a benzeyen bir çocuktü. Defterden Robert Absolom ismi okunduğunda cevap verdi. İlk dersin ortasında tuvalete gittim ve geri geldiğimde bana iğrenç bir şeymişim gibi baktı. Gülümsemeye çalıştım ama o ayakkabıma işaret etti. Aşağıya baktığımda, tuvalet yerine ayağıma yapışmış bir parça tuvalet kâğıdı olduğunu fark ettim. Bay Beagle bunu gördüğünde çok heyecanlandı ve ortalama bir insanın yılda yaklaşık 2500 defa tuvalete gittiğini söyledi. Ön sıradan bir çocuk, bunun en az iki katı kadar gittiğini söyleyince herkes gülmeye başladı.

Bay Beagle, “Teşekkürler, Donté Moffatt,” dedi ve “Dünya Tuvalet Günü 19 Kasım’da ve geri dönüşümlü tuvalet kâğıdı kullanmak, kullanılmış kâğıdı tekrar kullanmak anlamına gelmiyor,” diye ekledi.

Uzak durmam gerektiğini düşündüğüm üçüncü kişi örgülü bir kızdı. Saç örgüsü o kadar kalındı ki, Tarzan

arayıp ipini geri istediğini söyleyebilir diye düşündüm. İlk teneffüste yanıma gelip adının Mimi olduğunu, sınıfa hoş geldiğimi söyledi. Herkesin yeni olduğum için harika olduğumu düşündüğünü söyledi. Bana alıştıkları anda kimsenin umurunda olmayacakmışım. Hatta o çoktan umursamamaya başlamış. Çünkü bale, satranç, Fransızca ve Kung fu'yla çok meşgul olduğundan beni ilginç bulacak vakti yokmuş. Sonra bana ters ters bakıp yanımdan uzaklaştı.

Bir saat sonra o sınıfta kimseden hoşlanmadığıma karar verdim. Eve dönünce babama onun yanında balıkçılık yapabilir miyim diye soracaktım. Yalnızca minibüs-
teki yazıyı SAZANBABA VE SAZANOĞLAN şeklinde değiştirmesi gerekecekti.

Onu ikna etmek için babama ne söyleyeceğimi düşünürken Bay Beagle, sömestr tatiline girmeden önce başladıkları bir projeyi bitirme zamanı geldiğini söyledi. “Geçmişimizde iz bırakan nesneleri inceliyorduk ancak *senin* nesnelere geçen dönem bakma şansı yakalayamadık. Bu yüzden bugün bize anlatmanı rica ediyorum. Çocukluğundan herhangi bir önemli şeyden bahsedebilirsin. Nesnenin yanında olması gerekmiyor. Onun hakkında bir şeyler anlatman yeterli.”

Öylesine şaşırmıştım ki bağırsaklarım pantolonumun paçalarından düşmüş gibi hissediyordum. Sanki karnım deşilmişti! En azından önemli nesnemin ne olacağını biliyordum: annemin koltuğu. Ama aklımda hemen şu senaryo belirdi: Önemli nesnemin annemin koltuğu olduğunu söylüyordum ve öğretmen de bana nedenini soruyordu (çünkü öğretmenler soru sormaya

programlanmış robotlardır). Sonra yalan söylemek zorunda kalıyordum çünkü herkesin önünde bu koltuğun kendimi güvende hissettiğim, annemin yanına kıvrıldığım da bana hikâyeler anlattığı ve mutlu hissettiğim yer olduğunu söylemek istemiyordum. Herkese bu koltuğun önemli olduğunu çünkü artık annem yanımda olmasa da koltuğun olduğunu söylemek istemiyordum. Neyse, Robert Absolom zaten ne söylersem söyleyeyim benimle alay edecek, Mimi muhtemelen örgüsüyle beni boğacak ve Nevaeh de beni daha fazla takı takmaya zorlayacaktı.

Parmaklarım o kadar titriyordu ki o anda marakas çalmada çok iyi iş çıkarırdım. Ancak ders müzik değildi bu yüzden kimse parmaklarımın titrediğini görmesin diye ellerimi cebime soktum. Ve işte her şey o anda oldu. Bir şey hissettim. Babamın yerde bulduğu kâğıttan küçük kuş. Kuşu cebimden çıkarıp masaya koydum. Onunla ilgili bir hikâye uydurabilirdim. Bay Beagle kuşu gördüğünde etkilenmiş bir şekilde içini çekti. Sanırım projeden haberim olmamasına rağmen bir şey getirmemden o kadar etkilenmişti ki, sınıfın havasını vakumlamaya karar verdi. Bunun harika olduğunu ve benim harika olduğumu söylediğinde Mimi'nin tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Nevaeh bilekliğe işaret edip, "Bu harika," dedi ancak bu olayın aptal bilezikle bir alakası yoktu çünkü henüz bileğimden düşmemiştii, hâlâ sıkıca bağlı duruyordu.

Sonra Bay Beagle tahtaya iki kelime yazdı:

BİR EFSANE

BES

Vay be! Bay Beagle zaten bildiğim bir şeyi fark etmişti. Bir efsaneydim! Bir de kötü bir doğum günü geçirdiğimi düşünmüştüm. Şimdi, hâlâ hayattayken bir efsane olmuştum. Bu harikaydı işte. Ah, evet, salam el Robert bana bakıyordu ve ben de bakışlarına karşılık verdim... Artık o kadar da iğrenç değildi, ha? Nevaeh hâlâ bileziğe işaret ediyor, Mimi de öfkeden kuduruyordu çünkü açıkça görülüyordu ki bir efsaneydim ve üstelik okula daha yeni gelmiştim.

Bay Beagle elini kaldırıp parmaklarını oynattı. Tuhaf görünmüştü çünkü adamın parmakları sosis gibiydi. "Becket'ın getirdiği origami turna inanılmaz özel. Ve size, kanatlarının altında harika bir efsane olduğunu söyleyebilirim. İyi kulak verin."

BİR DİLEK BİN TURNA

Ameliyatla kesilip alınmadığı sürece kimseye kulağınızı veremezsiniz (bu da *Marvin'in Tıp Elkitabı*'nın 255. sayfasında açıklanan bir uygulama). Yine de ben kulağımı verdim çünkü kâğıttan küçük kuşumun efsanesini duymaya can atıyordum. Bu efsane olmadığım anlamına gelse bile.

Bay Beagle boğazını temizledi. “Bir zamanlar, vişne ağaçlarının çiçek açtığı, samuray savaşçılarının, büyük gizemlerin, büyü'nün ve efsanelerin olduğu bir diyarda, birçok insanın bildiği bir efsane varmış.” Bay Beagle, kâğıttan turnamı avucunun içinde tutarak sıraların arasında yürümeye başladı.

Donté Moffatt, “Babam bana dişi güvelerin efsane olduğunu söyledi,” dedi. Bay Beagle birden durdu ve dişi güvelerin dişi güve olduğunu ve sessizce dinlemenin de öğretmen ek ödev verir diye hiçbir şey söylemeden dinleme olduğunu söyledi.

“Pekâlâ, nerede kalmıştım?” dedi Bay Beagle sanki bize daha yalnızca bir cümle söylememiş gibi. Yeniden sıraların arasında gezinmeye başladı. “Ah, evet, bunun gibi bin origami turnanın efsanesini anlatıyordum. Efsaneye göre birisi bunun gibi bin origami turna katlamayı başarırsa...” Bay Beagle, elindekini dünyanın en büyük elmasıymış gibi havaya kaldırdı. “Büyülü bir dilekleri gerçek olur. Turna gizemli bir hayvandır ve bin yıl boyunca yaşadığı söylenir. Bu yüzden bir dilek dilemek için bin turna katlamanız gerekir. Turnanın ömrünün her yılına bedel bir origami.”

Donté Moffatt elini kaldırıp, “Büyükanneimin gittiği bingo salonundaki Örümcekadam da bin yaşında gibi duruyor,” dedi.

Bay Beagle bir süper kahraman adıyla hitap edilen yaşlı bir adamın hikâyesini duymanın çok hoş olduğunu, yaşlı olsanız bile hareketli ve cesur olunabileceğini duyduğu için çok mutlu olduğunu söyledi.

Donté de, “Ah, o kendi kendine Örümcekadam diyor. Kuvete banyo yapmaya girince bir örümcek gibi bir daha çıkamıyormuş,” diye cevap verdi.

Bay Beagle yeniden boğazını temizleyip eliyle dur işareti yaptı. Bu belli ki Donté Moffatt’a susması için yapılmış bir uyarıydı. “Zaman zaman insanlar bu büyümlü dileği elde etmeye çalışırmış,” diye devam etti Bay Beagle. “Bazıları istediklerine ulaşırken, bazıları başarısız olmuş. Yıllar geçtikçe kâğıt turna efsanesi de yayılmış. Düğünlerde gelin ile damadın bin yıl mutlu olması için insanlar kâğıt turna hediye etmeye başlamış. Yeni doğan bebeklere de mutlu bir hayatı olsun diye turna verirlermiş.

“İşte kâğıt turnanın efsanesi bu ve Becket’in nesnesini görür görmez bu efsane aklıma geldi. Peki, turna senin için neden bu kadar önemli, Becket?”

Biraz şaşkınlıkla, “Bunu bana babam verdi,” dedim.

“Ah, çok hoş,” dedi Bay Beagle kitaplık rafına ilerlerken. Parmağını kitapların üzerinde gezdirdikten sonra bir kitabı çekti.

Ben o sırada kolanın içine atılmış Mentos gibi mutluluktan köpürüyordum. Turna efsanesi bana verilen en

güzel doğum günü hediyesiydi! Kesinlikle aşırı kilolu Fatih William'ın kendi cenazesinde patladığına ve manastırdaki tüm rahiplerin çürümüş bağırsakla kaplandığına ve hatta Romalıların nefeslerini tazelemek için ağızlarını idrarla çalkaladıklarına dair hikâyeden çok daha iyiydi. Etrafıma bakındım ve yalnızca birkaç kişinin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Mimi de onlardan biriydi.

Bay Beagle gurur duyarak, “Hepinizin çok şaşırdığınızı görebiliyorum,” dedi ve sıraların arasında yürümeye devam etti. Kravatı bir bayrak gibi yanında uçuşuyordu. “Bu harika nesneyi görmemize izin verdiğin için teşekkürler, Becket.” Bay Beagle turnayı avucuma bıraktı ve kitaplıktan aldığı kitabı da diğer elime koydu. Origamiyle ilgili olduğunu ve ilgimi çekebileceğini, okumayı bitirdiğimde kitabı geri getirebileceğimi söyledi.

Herkes bir kahramanmışım gibi beni alkışladı. Oysa hiçbir şey yapmamıştım. Bay Beagle konuşmaya devam ederken çaktırmadan turnaya baktım. Ah, onun önemsiz bir şey olduğunu düşünerek ne kadar yanılmıştım. Artık bu turnanın *en iyi şey* olduğunu biliyordum. Kendimi altın deha suyunda yıkanır gibi hissediyordum. Zekâ sabununun baloncukları arasındaydım. Yalnızca katlanmış bir kâğıt olduğunu düşündüğüm turnam aslında olağanüstü bir şeydi çünkü Bay Beagle böyle olduğunu söylemişti.

Origami turnam bir dileğimi gerçekleştirebilirdi.

Bundan daha iyi bir doğum günü hediyesi olabilir miydi?

Yeni Başlayanlar İçin Origami Kitabı

Çok Kâğıt Olsa da Evrak İşlerine Girmeniz Gerekmeyecek!

1. Kare bir kâğıt parçasıyla başlayın. (Oh be, evet bunu yapabilirim. Kendime güveniyorum.)
2. Üst köşeyi alt köşeye doğru katlayın. (Bu çok kolaymış. Bana bundan sonra Becket Origami Rumsey Bey deyin. Ama bana ismimin baş harfleriyle seslenirseniz cevap vermem.)
3. Kâğıtta katlama izleri oluşturup açın ve tekrar katlayın ama bu sefer yana doğru. (Bu maddeyi anlamak için birkaç kez okudum. Bir daha okusam iyi olabilir.)
4. Şimdi elinizde çok güzel katlama izleri olmalı. Üst tarafta kalan üç köşeyi alt köşeye birleştirin. Şimdi kâğıdı düzleştirin. (Düzleştirme kısmını yapabilirim. Kafamı karıştıran katlama kısmı. Ayrıca katlama izlerim de güzel değil.)
5. Üstünü merkeze doğru katlayın ve sonra katlanmış yeri açıp hepsini aşağıya doğru katlayıp açın. (Katlıyorum. Açıyorum. Katlıyorum. Köpükler saçıyorum. Ağzımdan.)
6. Yukarı kanadı açın. (Hangi yukarı kanat? Benim kanadım yok? Ben kanatsızım. Kedi kanadı sayılır mı? Yoksa Everest'in yüksekliğini kürdanla ölçmek origami turna yapmaktan daha mı kolay olur? Cevap: Evet, bence daha kolay.)
7. Kanadı aşağıya getirirken yanlardan bastırın. (Hayır, bir saniye. Bir şey buldum. Bu kâğıttan bir tuzluk.

BİR DİLEK BİN TURNA

Parmaklarımın arasında birkaç kez oynatıp açacağım. İçinde birinin SEN BİR SALAKSIN yazmasını beklemedim desem yalan olur.

8. Modeli ters çevirin ve diğer tarafta da aynı adımları izleyin. Ondan sonra üst taraftaki kanatları merkeze doğru katlayın ve aynısını diğer tarafta da yapın. Sonra da bacağa benzeyen parçaları katlayarak katlama izi oluşturup açın. Sonra ters çevirin ve bacakları izlerin üzerinden katlayıp içe kıvrın, sonra da kenara doğru bastırın. Şimdi bir kafanız var. (Benim de bir kafam vardı ama şekli makasla vermek zorunda kaldım.)
9. Kanatları katladığınızda turnanız hazır. (Benim elimde kesilmiş bir kafası ve kedi kapısına benzeyen poposu olan bir üçgene benzeyen bir kuş vardı.)

Tüm akşamımı Bay Beagle'ın bana verdiği kitaptaki adımları izleyerek kâğıttan turna yapmakla geçirdim. İlk denemem o kadar kötüydü ki, bilgisayar dersinde ismi Turna Enkazları olan bir blog açmalıyım. En sonunda ilk kuşu yırttım. İkinci denemem o kadar dehşet verici değildi. Üçüncü denemem ise, kuş ailesinin bir üyesi sayılabilirdi. Bence bu bir Dodo kuşuydu. Dördüncü denemem en başarılıydı.

Ah, evet, görünüşe bakılırsa dileğimi elde edebilmek için doğru yoldaydım. Ve hâlâ Pearl'ü bulamadığıma ve anneme nasıl veda edeceğime karar veremediğime göre, bunları dileyecektim. Tamam, bu iki dilek oluyordu ama zaten kurallara uymayı sevmezdim.

Ertesi gün Billy'yle okula yürürken ona doğum günümün düşündüğüm kadar kötü geçmediğini söyledim. Adımlarımı hoplaya zıplaya atıyordum. Kırp Kes'in camının ardında gördüğümüz Kedi Kadın'a el salladım. Kaldırıma, bulutlara, çitlere, lambanın altına çişini yapan sokak köpeğine selam verdim. Ancak yanından geçerken köpek okul ayakkabılarıma işemeye çalışınca bir anda "Merhaba" kelimesi "Hoşt"a dönüştü. Billy, doğum günümü bu kadar güzel yapan şeyin ne olduğunu sorunca, "Bir kâğıt parçası," cevabını verdim ve ciddiye dim. Kafası karışmış olan Billy, elinde hep bir sürü kâğıt olduğunu ama kâğıtların onu hiç bu kadar heyecanlandırmadığını söyledi. Ona doğru kâğıdın onda olmadığını söyledim ve kâğıttan turnayı, öğretmeninin bana verdiği origami kitabını ve dilek dilemek için turnalar yaptığımı anlattım. Billy, kendisinin de bir dilek dilemek istediğini söyledi. Billy'nin ne dileyeceğini çoktan bildiğim için ona Pearl'ü bulacağımıza söz verdim. Billy bana gülümsedi ve ben de ona gülümseyip kolumu omzuna attım. O gün güzel bir gündü.

Okula vardığımızda hâlâ sıırıtyordum. Yüzümdeki gülümsemeyi matematik dersi bile silemezdi.

İlk teneffüste okul bahçesinde Nevaeh, "Halinden çok memnunsun," dedi. "Sınıfta kendi kendine sıırıttığını gördüm. Bay Beagle bize o matematik testini verdiğinde bile mutluydun. Yoksa bu bilezikten mi? Ah, kesin öyledir. Harika bir şey oldu, değil mi?"

BİR DİLEK BİN TURNA

Başımı hayır anlamında salladım. “Bilezikten değil,” dedim. Nevaeh kocaman palyaço ayakkabılarıyla ayağına basmışım gibi suratını astı. “Şey... tamam, bilezikten, evet. Bir şeyler yapıyor olmalı çünkü çok mutluyum.” Parmaklarımı çapraz yaptım çünkü herkes parmaklarını çapraz yapınca istediğin yalanı söyleyebileceğini bilir.

“Gördün mü! Biliyordum.” Nevaeh’nin yüzü çenesinin altında bir düğün çiçeği tutmuşum gibi ışıldamaya başladı. “Bu harika.” Bileziği kontrol etmek için gömleğimin kolunu açtı ve sonra yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi. “Uyduruyorsun, Becket. Mutluluğunun sebebi bilezik olamaz çünkü henüz kopmamış. Yalan söylemişsin.” Nevaeh duvara yaslandı ve kaşları da uzun bir sümüklüböcek şeklini alarak çatıldı.

“Hayır, yalan değil.” Yine parmaklarımı çapraz yaptım.

“Bilezik yalan söylemez. Hâlâ bileğinde olduğuna göre, henüz harika bir şey olmamış. Benden kurtulmak için uydurmuşsun. Eh, ne bilezikten ne de benden kurtulabilirsin.”

“Neden bu bilekliklerin bir şeyleri gerçekleştirdiklerini düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bunun bileklikle pek ilgisi yok,” diye açıkladı Nevaeh. “Aslında işi yapan kelebek. Neyse, hayatında iyi bir şeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Tek yapman gereken inanmak.”

Şaşkınlıkla lastik bilekliğe ve üzerinde sallanan minik mavi kelebeğe baktım. Elbette kelebek görmüştüm ama bu kadar özel olduklarını hiç düşünmemiştim. Yani ne de olsa hayata çirkin tırtıllar olarak başlıyorlardı.

Ona, “Kelebeklerin nesi bu kadar harika?” diye sordum.

“Kelebekler bizim sevdiklerimiz,” dedi Nevaeh. “Bize sevgi ve iyi şans getirmek için geri geliyorlar.”

Kalbim durur gibi oldu. Beni mutlu etmek için sevdiğim birinin geri gelmesine ihtiyacım olmadığını güçlükle söyleyebildim. Yalan söylüyordum çünkü annemi geri getirmek için her şeyimi verirdim. Ona onu sevdiğimi son kez söylemek, ona sarılmak, gülümsemek ve onu öpmek için her şeyimi verirdim.

“Ah, evet, ihtiyacın var,” diye cevapladı Nevaeh aklımı okuyabiliyormuşçasına.

ALTI

Okuldan eve geldiğimde turnaları çıkardım. Dileğim gerçekleşene kadar turna yapmaya devam edecektim. Nevaeh'nin bileklikle ilgili söylediklerini umursamıyordum. Bileklikler işe yaramazdı. "Kâğıt turnalar daha iyi," diye fısıldadım. Bir kelebek ile turna kavgaya tutuşsa, turna kelebeği rahatlıkla yenerdi.

İşte o anda düşünmeye başladım. Yalnızca son yaptığım güzel olmasına rağmen şimdiye kadar dört turna yapmıştım. Bu da dileğimin küçük bir kısmının da olsa gerçekleşmesi gerektiği anlamına geliyordu. Pearl'ün bize mesaj atıp atmadığına bakmak için telefonumu kontrol ettim.

Atmamıştı.

Tamam belki de yeterince turna yapmamıştım.
Yirmi turna daha yaptım.

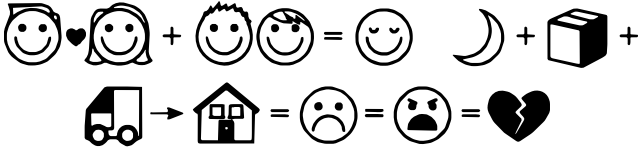
BİR DİLEK BİN TURNA

Pearl'den hâlâ mesaj gelmemişti.

Yirmi tane daha yaptım.

Odam kâğıtlarla kaplanmıştı.

Pearl'ü harekete geçirmeye karar verdim çünkü turnalar bana cesaret veriyordu. Ona emojilerden oluşturduğum bir hikâye gönderdim.

Cevap gelmedi.

Ama turnalardan vazgeçmeyecektim.

Pearl'den de vazgeçmeyecektim.

Akşam yemeği için mutfağa gittiğimde kalbimi filin altında kalmış bir tuğla gibi hissediyordum. Babam bana niye yüzümün sirke sattığını sordu ve Billy de tatlı biri olmamamdan kaynaklandığını söyledi. Hiç komik değildi. Babam yemeği Bay Wong'un restoranından sipariş ettiğini söyleyip tabağına bir mantı aldı. Bu sıralar yemeklerimizi hep dışarıdan söylüyorduk. Yanlış anlamayın, hazır yemeği seviyordum, yalnızca her gün böyle beslenmek hoş değildi. Babam fırını çalıştıramadığından böyle olduğunu söyledi.

Babam bir mantı daha yerken, "Biraz ister misin?" diye sordu. Mantının gırtlığından geçtiğini görebiliyordum. Parmaklarındaki yağ Koi sazanı dövmesinin üzerine silince balığın pulları parladı. Sonra da bize günümüzün nasıl geçtiğini sordu.

Billy gururla, "Bugün altın yıldız kazandım," dedi. "Öğretmen bana babam lotodan iki bin pound kazanırsa ve yarısını bana verirse neyim olacağını sordu."

Babam tahta çubuklarla biraz yosun alıp ağzına atarken, "Bin pound dedin, değil mi?" diye sordu. Du-dağından sarkan koyu yeşil yosun parçaları bana St. Patrick Günü'ndeki yeşil süsleri hatırlattı. Yosunları ya-vaşça hüpletti ve dişleri yeşile boyanana kadar çiğnedi.

Billy, "Kalp krizim olurdu dedim," diye cevapladı.

Babam öksürüp kendi göğsüne vurdu. Sonra tam ben Heimlich hareketini yapsam mı diye düşünürken gülümseyip Billy'nin bu cevapla altın yıldız almasından ve yeni sınıfına alışmasından memnun olduğunu söyledi.

Billy, "Sonra eve gelirken çamur birikintisine uzun uzun baktım ve bu, altın yıldızdan bile daha heyecan vericiydi," diye sözüne devam etti. Ben yalnızca başımla onayladım çünkü Billy her zaman çamurla oynardı. Bu yüzden buna o kadar alışmıştım ki artık yaptığını bile fark etmiyordum. "Ayrıca kimseye söyleyemeyeceğim çok büyük bir sırrım var." Fazladan gönderdikleri tahta çubuklarla oynamayı bana göz kırpacak kadar bir süre bıraktı.

Billy bir sırrı olduğunu tekrar edip bana yeniden göz kırptı. Çubuklara o kadar sert bastırıyordu ki biri kırıldı. Billy'nin bu sohbeti götürdüğü yerden hoşlanmamıştım çünkü göz kırpmanın CASUS gizli görevi anlamına geldiğini biliyordum. Ayağımı onu dürtmek için savurdum ve babam bir anda kurt gibi ulumaya başladı. Bana bunu neden yaptığımı sorduğunda patella refleksini kontrol

BİR DİLEK BİN TURNA

ettiğimi söyledim. Onun yaşındaysanız böyle şeyleri kontrol etmeniz gerek...

“Sırrımın ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?” Belli ki Billy vazgeçmeyecekti. Oysa ki ben onu öylesine görmezden geliyordum ki görünmezlik pelerini giyse ancak bu kadar olurdu.

Bakın, Billy’nin büyük sırrı CASUS’la ilgiliyse, yalnızca tek bir şey olabilir. Babama, eski evimize Pearl’e mektup vermeye gittiğimizi ve şimdi de ona emoji gönderdiğimizi söyleyeceğini düşününce midem kâğıttan bir rüzgârgülü gibi dönmeye başladı. Babam bunu duyarsa çılgına dönerdi. Aynı zamanda Billy’nin neden bunu şimdi gündeme getirdiğini merak ediyordum ama kendime bu tür zor sorular sormaktan vazgeçtim çünkü Billy’nin bazı şeyleri neden yaptığı benim için hâlâ büyük bir gizemdi.

Billy’nin daha fazla konuşmasını engellemek için babama su içmem gerektiğini söyledim. Babam neden gidip kendim alamadığımı sorduğunda sirke satmakla meşgul olduğumu söyledim. Billy bunu duyunca kahkaha atmaya başladı ve defalarca “Sirke satan surat,” dedi. Babam lavabodan su almaya gidince Billy’ye babama CASUS görevimizden bahsedemeyeceğini yoksa başımızın büyük belaya gireceğini söyledim. Hem de devasa Big Ben saatinin cep saati boyutlarında kalacağı kadar büyük bir bela.

“Unutma, olanları babama anlatırsan Pearl’ü asla bulamayız. Ajan olmamıza izin vermez. Nedense Pearl’ü bulmamızı istemiyor. Anladın mı? Ona sırrımızı vere-

mezsın.” Billy’nin beni anladığından emin olmak için kelimeleri iyice vurgulayarak söyledim.

Babamın bardağıma su doldurduğunu duyabiliyordum.

Billy, “Ama benim bahsettiğim sır bu değildi ki,” diye fısıldadı.

“Öyleyse neden göz kırpıp duruyordun?” deyip Billy’ye baktım. “Bu bizim CASUS işaretimiz.”

“Ah,” dedi Billy. “Bunu unutmuştum. Yalnızca gözüme bir şey kaçmıştı. Muhtemelen çamur parçasıdır çünkü eve gelirken bir sümüklüböcek buldum ve ona Brian adını verip hemen cebime attım.” Billy kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Sonra da ona yeni bir ev buldum.”

“Bunun sır olan tarafı ne?” diye sordum.

“Yeni evi senin yatağın.”

Hem Pearl’dan mesaj gelmediği için hem de yatağımda sümük labirenti bulduğum için çok sinirlenmiştim. Yemekten sonra yürüyüşe çıkmak için babamdan izin istedim. Billy de benimle gelmek istediğini söyledi ama babam onun banyo yapması gerektiğini, okula kötü kokarak gidemeyeceğini söyledi. Billy, banyo yapması gerektiğini kabul ederken evde kalmak zorunda olduğu için *Üç Küçük Domuzcuk* hikâyesindeki kurttan çok daha fazla oflayıp pufladı.

Dışarı çıktığımda, evden görünmeyecek kadar uzaklaştım ve yatağımdan alıp cebime koyduğum sümüklüböceği, “Üzgünüm, dostum, salyangozlarla yatağımı paylaşamam,” diyerek birinin bahçesine fırlattım. Tam

BİR DİLEK BİN TURNA

o anda bahçede biri olduğunu ve başına bir salyangoz fırlattığımı fark ettim.

Çabucak çitin arkasına çömeldim. Çocuk başını ovuşturdu ve etrafına göz atıp çukurunu kazmaya devam etti. CASUS içgüdülerim devreye girdi ve burada bir suç işlendiğini ve bu çocuğun da bir şey gömeceğini düşünmeye başladım. Ya da birini...

Bir CASUS ajanı olarak polisi aradığımda olabilecekleri hayal ettim. Telefonla arar, şöyle derdim:

Ben: Chantry Row, Eden Estate, Eden'da gerçekleşen bir suçla ilgili bir memurla görüşmem gerek.

Polis: Anlıyorum. İşlenen suçun ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Birkaç dakika içinde yanınızda olabiliriz.

Ben: Birileri bir çukur kazıyor. Bu, bir şeylerin kanıtı.

Polis: Evet, bu bir çukur kazdıklarını kanıtlıyor.

Ben: Peki ya oraya bir ceset gömecekse?

Polis: Çukur ne kadar büyük, beyefendi?

Ben: Pek büyük değil.

Polis: Öyleyse bir ceset olamaz. Çukura ne koyduklarını tanımlayabilir misiniz?

Ben: Ah, bir bitkiymiş.

Polis: (telefonu yüzüme kapatır)

Bu doğruydı... Çocuğun çukura bir bitki yerleştirmesini ve sonra da köklerini toprakla örtmesini izledim. Biraz uzaklaşıp yaptığı işe hayranlıkla baktı. İşte o zaman ellerini gördüm... O sosis parmaklı elleri. Çocuğun kim olduğunu fark ettiğim anda, bacaklarımın beni taşıyacağı

kadar hızla oradan uzaklaştım. (İşte o anda keşke yüzüm sirke satacağına enerji verecek kadar üzüm yeseydim diye düşündüm.)

Eve döndüğümde Billy beni bekliyordu. Omzuna serilmiş bir havluya saçlarından su damlıyordu. Asık suratından anlaşıldığı kadarıyla mutlu değildi. Beni yatak odasına çekip Brian'ın da Pearl gibi gittiğini söyledi. Yorganımı yataktan çekip önümde silkeledi. "Bak, onu yatağına koymuştum, şimdi ortalarda yok," diye bağırды. "Bu CASUS'un soruşturması gereken başka bir dava. Belki de yatak odasında bir yerlerde saklanıyordur." Sonra da salyangozu aramasına yardım etmem için ısrar etti.

Brian'ı bulamadık, tabii bu beni şaşırtmadı çünkü Brian'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Billy'ye Brian'ın muhtemelen Robert Absolom'un bahçesinde yeni kazılmış toprakta mutlulukla süründüğünü elbette söylemedim. Bunun yerine yalan söyleyip yarın gün ışığında tekrar bir araya gelip aramamızın daha iyi olacağını açıkladım. Yani, yerdeyse Brian'ın üzerine basmak istemezdik, değil mi? Şaşırان Billy, bu fikrime katıldı.

Billy saçlarını havluyla kurutmayı bitirdiğinde bana Pearl'ün cevap verip vermediğini yeniden sordu. İki saniye sonra telefonuma bakıp başımı hayır anlamında salladım.

"Belki de meşguldür," dedim Billy'ye.

Billy, "Bize vakit ayıramayacak kadar meşgul," diye fısıldadı. "Bizim müstakbel annemiz nasıl olur da çocuklarına vakit ayıramayacak kadar meşgul olur?"

Cevabı ben de bilmiyordum.

YEDİ

Billy uyuduktan sonra, birkaç kâğıt daha çıkarıp en az on turna yapmaya çalıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse sanki Pearl yer yarılmış da içine girmişti. Billy haklıydı, bu büyük bir gizemdi. Ve neden portresi eski evimizin bahçesinde duruyordu? Neden portreye bir delik açılmıştı? Kim böylesine korkunç bir şey yapabilirdi? Bu da çözemediğim başka bir gizemdi.

Bir turnayı bitirip diğerine başlıyordum. Her seferinde daha iyi iş çıkardığım için memnundum. Yeni keşfettiğim katlama yeteneğim keyfimi yerine getirince, Pearl'e daha yeni mesaj gönderdiğim için beklemem gerektiğini düşünüp bir kez daha anneme veda girişiminde bulunmaya karar verdim. Böylece pencereye yürüyüp perdeyi açtım. Ay, gökyüzünde koca bir peynir tekeri gibi duruyor,

yıldızlar da lacivert battaniyenin arasından parıldayıp bana göz kırpıyordu.

“Anne,” diye fısıldadım. Billy’yi rahatsız etmemeye çalışıyordum. Arkamı dönüp baktığımda onun küçük bir kuzucuk gibi hafifçe nefes alıp vererek uyuduğunu gördüm. “VEDA LİSTESİ’ndeki altı numara, ismini bir yıldıza vermektir.” Yeniden pencereye döndüm. “Umarım bu sefer doğru yöntemi bulmuşumdur. Diğer yaptıklarımı yeterince önemli hissettirmedim. Dün akşam babamdan tohum istediğimde –tohum, listedeki sekizinci madde– kuşları mı besleyeceksin diye sordu. Ben de çiçek tohumu istediğimi söyledim ama bunun bir önemi olmadığını çünkü evde ikisinden de olmadığını söyledi.” Ayak parmaklarımla halıyı kavradım. Annem o kadar önemliydi ki hiçbir vedanın ona layık olamayacağından korkuyordum. İçimi çekerek, “Bir yıldıza adını vermek yeterli mi?” diye sordum ve yüzümü cennete, gökyüzüne çevirerek ay ışığının yüzümü gümüş rengine boyamasına izin verdim. Bir yıldız diğerlerine göre daha parlaktı. Parmağımı cama bastırdım. Cam sığağın etkisiyle buğulandı. “Bu yıldıza ‘Anne’ adını veriyorum,” diye fısıldadım. “Elveda, anne.” Gözlerime yaşlar dolarken yıldızın hâlâ parlak olduğunu fark ettim; o yıldız annemin aksine sonsuza kadar orada olacaktı ve bu haksızlıktı.

Sabah saat beşi kırk üç geçe Billy beni bir rüyadan uandırıp yeniden kâbus gördüğünü söyledi. Onu yine annemin koltuğuna götürdüm ve ona bir koltukla okyanusta

seyahat eden iki kardeşin hikâyesini anlatmaya devam edeceğimi söyledim.

Diğer teknelerdeki insanların, çocukların duyduğu gizemli sesi duyamadığını anlattım. Diğerleri yetişkindi ve belki de çocukların inandığı gibi büyüye inanmıyorlardı. “Çocuklar yardım isterlerse geleceğine inanıyorlardı,” dedim. “Ve onlarla konuşan insanı görmemelerine rağmen, onun yanlarında olduğunu biliyorlardı çünkü sesi denizden, gökyüzünden ve karadan geliyordu. Çocuklardan biri, sesin kendi içlerinden gelip gelmediğini bile merak etmişti.”

“Kendi içlerinden mi?” diye mırıldandı Billy. “Ne?..” Ama sorusunu bitiremeden esnedi ve gözleri de kapanmaya başladı. Bu yüzden ona yatağına dönmesini, hikâyenin bekleyebileceğini söyledim.

Öğleden önceki derslerde gizlice ELVEDA ANNE isimli bir resim çiziyordum. Bu, VEDA LİSTESİ'ndeki dört numaralı maddeydi. O sırada Bay Beagle sınıf için heyecan verici bir proje bulduğunu söyleyerek dikkat kesilmemizi rica etti. Elektronik tahtaya dönüp, “Becket, sana söylüyorum. Lütfen sıranın altında o resmi çizmeyi bırak ve dikkatini ver,” diye ekledi. Bu öğretmenlerin olayı neydi? Başlarının arkasından göz çıkarmayı öğrenmek için mi öğretmen okuluna gidiyorlardı?

Çizimi çabucak kaldırıp çantama koydum. Başyapıt olduğu da söylenemezdi zaten. Annemle resmimizi çizmeye çalışıyordum. Başımın üzerinde, elveda yazan bir konuşma balonu vardı ve annem de bana bakıyordu.

Ancak annemin nasıl görüldüğünü tam olarak hatırlamıyordum, dolayısıyla tahmin etmem gerekiyordu ve sanırım yanlış tahmin etmişim çünkü resimde annem Queen Kong gibi görünüyordu. Bu yüzden bunun da doğru veda olmadığına ikna oldum.

“Pekâlâ, üzerinde çalışacağımız proje bu,” diye devam etti Bay Beagle. Akıllı tahtada bazı fotoğraflar açtı. Gülümseyen çocuklar sınıfta resim çiziyorlardı. Başka bir fotoğrafta, toprağı kazıp çiçek ekiyorlardı. En sonunda küçük bir bahçenin önünde gururla duran bir çocuğun fotoğrafı vardı.

Görünüşe bakılırsa biz de aynısını yapacaktık. Bu, sevgi görmeyen bir şeyi alıp sevgimizle yeşerterek özel bir şeye dönüştürme projesiymiş. Bay Beagle, bu projenin pek çok farklı alanda yararları olduğunu söyledi ama bu yararları açıklamak yerine okulun arka bahçesinde, eski beyaz duvarın yanındaki toprak alana çiçek ekeceğimizi söyledi. Bay Beagle’a göre, bahçe tamamlandığında ebeveynlerimizi, yaptıklarımıza ağızları açık bakmaları için davet edecektik. En azından plan buydu.

“Bu heyecanlı bir proje, bu yüzden iştahınızı bu projeye saklayın.”

Dontè Moffatt, “Ben iştahımı yalnızca hamburgere saklamak istiyorum,” diye fısıldadı.

Ona doğru eğilip ismi “Burgerin Kitabını Yazdı” olan ve çok iyi hamburger yapan bir hamburger arabası olduğunu söyledim. Babam geçen hafta akşam yemeğimizi oradan almıştı.

Bay Beagle, “Ayrıca cuma günü altıncı sınıfların sınıf gezisinde Cennet Bahçesi’ne gideceğiz,” dedi. “Orada

bahçemize ekmek istediğimiz çiçeklere bakacağız, onlar hakkında not alacağız ve resimlerini çizeceğiz. Şimdi, aşırı heyecanlanmanızı istemiyorum ama bu projede rekabet de söz konusu. Her biriniz bahçenin tasarımını çizeceksiniz ve ben de en iyi olanı seçeceğim. Ekimi o tasarıma göre yapacağız.” Bay Beagle durdu ve etrafında onu canı sıkkın vaziyette izleyen öğrencilere baktı. “Sonunda bir ödül olacak.”

Öğrenciler neredeyse kulakları sağır edecekti.

“Kazanan sertifikası.”

Kulakların sağır olma tehlikesi anında geçti.

Bay Beagle projenin adının “Bitki Ortamı Keşfi” olduğunu söyledi.

Donté Moffatt kısaca BOK olduğunu söyleyince Bay Beagle öyle olmadığını ve tek kelime daha ederse BOK’la ilgili ödev yapmak zorunda kalacağını söyledi. (Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu bence.)

Mimi, “Ben BOK’la ilgili hiçbir konuda çalışmam,” dedi. “Çoğunuzun olmasa da benim yüksek standartlarım var. Bir gün şöyle diyeceğim...”

Donté Moffatt, “BOK üzerinde çalıştım diyeceksin!” diyerek iğrenmiş bir ifade takındı. Bay Beagle “Ödev” kelimesini yüksek sesle tekrar edince Donté Moffatt, mezarlıktan daha sessiz bir hava takındı.

Mimi gözlerini kıstı. “Bir gün, aptallarla dolu bir sınıftaydım ama üstesinden gelmeyi başardım diyeceğim.” Sonra dönüp bana baktı.

Kafam karışmış bir şekilde arkamdaki birine mi bakıyor diye başımı çevirdim ama son sırada oturduğumu fark ettim.

Bay Beagle, “Kaynamayın hemen,” dedi. Sanki çocuklarla değil de fokurdayan çaydanlıklarla konuşuyordu. “Bitki Ortamı Keşfi, isminden de anlaşılacağı üzere bitkileri keşfetmenizi, nasıl büyüdüklerini gözlemlemenizi sağlayan bir proje. Bu harika olacak.” Bence Bay Beagle’la harika anlayışımız çok farklıydı. “Neyse, şimdi bu projede size esin kaynağı olabilecek şeyleri ya da kişileri yazmanızı istiyorum. Büyükanneniz size gül kokulu kolonya sürdüğü için gülleri mi anımsatıyor? O zaman bunu listeye yazın! Bir gül bahçesi yapabilirsiniz.”

“Yoksa babanız gübre kokusunu mu anımsatıyor?” diyen Donté Moffatt kendi şakasına güldü. “O zaman bir şey bahçesi yapar...” Bay Beagle hızla Donté’ye doğru ilerlemeye ve ilerlerken de buna bir son vermezse başının belaya gireceğini söylemeye başladı.

“Hey,” diye mırıldanıp Robert’ın ceketini çekti. “Bahçe işlerinde iyi olmalısın.” Robert arkasına dönüp sinirle bana baktı. Toprak işlerinde becerikli olması gerektiğini söylemeye çalıştığımda ise neden diye sorup gözlerini kıstı. O anda önceki gece kafasına salyangoz fırlatanın ben olduğumu söylemek dünyanın en akıllıca fikri değilmiş gibi gelmeye başladı.

“Şey... çünkü büyük ellerin var,” diye mırıldandım ve yer yarılrsa da içine girsem diye dua etmeye başladım. Ne yazık ki yer yarılmadı ve Robert da eliyle sıraya vurup ne bitkiler hakkında ne de ona ne ifade ettikleri konusunda bir şey bildiğimi söyledi.

Ben biliyorum dememiştim ki.

Okuldan sonra birlikte babamın kamyonetine yürürken Billy, “Bir BOK bahçesi,” diyerek güldü. Babam o sabah bizi okuldan alacağını söylemişti ama nedenini anlatmamıştı. “Okulda BOK bahçesi olsun istemiyorum. Kötü kokar! Ama...” Billy bir an için bunu düşünerek sırtıttı. “İçinde çok fazla böcek olur mu? Böcekleri severim. BOK içindeki böcekleri bile.”

Çantamı omzuma astım. “Sanırım olur,” dedim. “Bir bahçe dolusu çiçek dikeceğiz, sonra da ebeveynlerimiz gelip yetiştirdiklerimizi görecek.”

Billy boynunu büktü. Yüzündeki gülümseme silindi. “Ama henüz Pearl’ü bulamadık, bu da demek oluyor ki ebeveynimiz gelemeyecek ve babam tek başına geldiğinde herkes annemiz olmadığını anlayacak.”

Ona Pearl’ü bir an önce bulacağımıza söz verdim. Ama bu sözü tutabilmek için CASUS görevlerini hızlandırmamız gerekecekti. Hatta BOK projesinin finaline gelmesi için Pearl’e ulaşmak konusunda ikimiz de elimizden geleni yapmalıydık. Billy beni dinlemiyordu çünkü eğilmiş, bir parça çamurla oynamaya başlamıştı. Ona buna vaktimizin olmadığını çünkü babamın beklediğini söylediğimde Billy elinde bir salyangozla doğrulup bunun Brian olduğunu söylemeye başladı.

“Bu Brian değil ve eve daha fazla salyangoz getirmene ihtiyacımız yok,” diye mırıldanırken yapış yapış sümüğü yorganımdan daha yeni temizlemeyi başardığımı düşündüm.

“Bu Brian,” dedi Billy ve salyangozu ceketinin cebine koydu. “Onun yüzünü nerede görsem tanırım.”

Babam motor çalışır vaziyette bizi bekliyordu. “Alın bakalım, birer çikolata,” dedi ve kamyonete binip kemerlerimizi bağladığımız sırada çikolataları bize attı. “Alışverişe çıkıyoruz.”

“Ne için?” diye sorup çikolatadan bir lokma ısırdım. Kırıntılar koltuğa döküldü.

“Bekâr evimizi dekore edeceğiz, oğlum, bekâr evimizi dekore edeceğiz.” Babam ayağını gaza koydu. “Dairemizi, aynalı sazandan bile daha ışıltılı hale getireceğiz.” Sonra da bileğime bakıp, “Ooo, bu bileğindeki ne? Daha önce görmemiştim,” dedi. Bazen babamın bir zombi gelse ve kendini tanıstırıp, “Sizi yiyeceğime memnun oldum,” dese bile fark etmeyeceğini düşünüyordum.

“Ah, evet.” Bileziği kopmasını umarak çekiştirdim. “Sınıftaki bir kız okulun ilk günü verdi. Bileğimden çıkaramıyorum.” Babam neden diye sorduğunda düğüm olduğuna dair bir şeyler mırıldandım sonra da konuyu değiştirerek cuma günü Bay Beagle’ın bugün bize anlattığı okul gezisine gideceğimizi söyledim. Babam nereye diye sordu ve sonra da, “Kapalı ortamda bir kayak merkezine mi, macera adasına mı, yoksa dağ bisikleti kursuna mı?” dedi.

“Kasabadaki parka,” diye cevapladım ve heyecanlıymışım gibi görünmeye çalıştım. “Bitkileri incelememiz, onlarla ilgili not almamız ve kendi bahçemizi tasarlamamız gerek. Sınıfta bir yarışma var ve kazanın tasarımı okuldaki bahçede hayata geçecek. Sonra da ebeveynler

görsün diye okula çağrılacak.” Sözüme devam etmeden bir parça çikolata yedim. “Sence Pearl’ü davet etsem o da gelir mi?” Ağzımdan çıkan kelimeler babamın çam ağacı kokulu araba kokusu gibi havada asılı kaldı.

Babam bana bakmadı. Bunun yerine gözlerini yoldan ayırmadan hafifçe öksürüp onun muhtemelen çok yoğun olduğunu söyledi. Küçük CASUS ortağım sorguya devam etmem için dirseğiyle beni dürtünce devam ettim.

“Pearl’ün yine de BOK bahçesini görmeyi çok isteyeceğini düşünüyorum,” diye dikkatli bir cevap verdim. “Belki onu arayıp çağırabilirim çünkü numarası bende var...”

Sazanbaba minibüsündeki tüm hava bir anda yok olmuş gibi hissettim. Nefes almaya çalışmak ya da dramatik bir tepkiyle nefessizlikten boğazımı tutmak istedim. Dediğim şey o kadar kötü olamazdı. Ama öyleymiş gibi hissettirmişti. Sanki dünyadaki en kötü şeyi söylemiştim.

“Hayır, Pearl’ü aramayacaksın,” dedi babam. “Sana söyledim. Pearl BOK ya da başka bir şeye gelemeyecek kadar meşgul ve biz de hayatımıza devam etmekle meşgulüz.”

Buraya kadardı. Daha fazla soru sormam mümkün değildi çünkü tüylü minik bir yaratık boğazımı tıkamış ve homurdanmaktan başka bir ses çıkarmamı imkânsız kılmış gibi hissediyordum. Yanımda oturan Billy de başını çevirip dışarı baktı. Bu kötüydü çünkü gözlerini göremiyordum. Gözleri yaşarmış mıydı emin değildim. Tek yapabildiğim önüme bakıp ağlamamaya çalışmaktı. Dahası aptal emniyet kemeri karnıma kan akışını engelliyordu. Ya da belki de Pearl’ün adı her anıldığında

BİR DİLEK BİN TURNA

babam kutuplardaki bir kardan adamdan daha fazla buz kestiği için karnım ağrıyordu.

Sonunda Eden Alışveriş Merkezi'ne vardık.

“Şimdi, çocuklar, bugün harika bir öğleden sonra geçireceğiz çünkü...” Babam devam etmeden duraksadı. “Kendi bekâr evimiz için alışveriş yapıyoruz. Evimiz dışarıdan yemek söyleyebileceğimiz, istediğimiz televizyon programını izleyeceğimiz, sağlıklı yemek yeme konusunda endişelenmemize gerek olmayan ve nereye gidersek gidelim aptal boya tüplerine basmadan yürüyebileceğimiz bir yer olacak. Ayrıca jiletimi kullanan kimse de yok artık.”

Ama ben sağlıklı yemek yemeyi seviyordum ve Pearl'ün kahverengi boya tüpüne bastığımda halının üzerine akması çok komikti çünkü babama Billy'nin ishal olduğunu söylemiştim. Bunları ve Pearl'ün yanımızda olmasını seviyordum. Billy de seviyordu.

Bunun ardından babam doğruca alışverişe başladı. Daire için birkaç şey seçti ve emin olmadıklarını yerlerine koydu. Üzerinde akrep olan bir yastık aldığında Billy, poposunu bunun üzerine koymak istemediğini söyledi. Sinirlenen babam akrepli yastığı yerine koyup düz bej iki yastık ile yulaf lapası rengi bir örtü seçerek bunların oturma odamız için harika olduğunu söyledi. Evet, hastalıklı gibi duruyorlardı. Ondan sonra gümüşrengi bir fotoğraf çerçevesi, cam vazo, havlular, üzerinde “Daha iyisi olmaz” yazan bir bez, tuvalet fırçası, sabunluk ve birkaç dekor ışık aldı. Köşede başka yastıkların arkasına saklanmış, mavi kırlangıç işlemeli yastıklar gözüme çarptı ve babama bunları alıp alamayacağımızı sordum.

Babam başıyla onayladı.

Bu bana Honeydown Hills'teki eski evimizdeki annemin seçtiği duvar kâğıtlarını anımsatmıştı. Mutlu oldum. Bunları annemin koltuğuna koyacaktım.

Sonra babam süs çiçeklerinin olduğu reyonla girdi. Gelincikler, fırfırlı bone takmış gibi görünen bezelye çiçekleri ve gökkuşaağı renklerinde güller ile mügeler vardı. Bir demet mügeyi eline alan babam annemin en sevdiği çiçek olduğu için biraz müge almamız gerektiğini söyledi. Bunu ilk defa duyuyordum ve babamın elindeki uzun, beyaz, ipeksi borazanlara bir süre bakıp asla ölmeyeceklerini düşündüm.

Babam kasaya gittiğinde, Billy beni dirseğimden çekerek ışık reyonuna götürdü. Balon ve sallanan kuğu tüyü şeklindeki avizelerin altında Billy, "Pearl'ün resmini çizip bir kayıp ilanı hazırlayabilirim. CASUS görevlerine hız vermemiz gerektiğini söyledin," dedi.

Hayır olamazdı. Başımı hayır anlamında salladım. Billy'nin portre çizme yeteneği olduğu söylenemezdi. Beni en son çizdiğinde ikisi de çirkin olan iki başlı bir canavara benziyordum. Billy başımı iki yana salladığımı görünce o zaman polise telefon edebileceğimizi söyledi. Geriye yapılabilecek bir tek bu kalmıştı.

"Arayıp ne diyeceğiz?" Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

"Pearl'ün bir uzay gemisinde olduğunu ve geri gelmesine ihtiyaç duyduğumuzu söyleyebiliriz."

"Harika fikir," diye mırıldandım. Bu sırada babam geri geldi. Elli kolu doluydu.

Alışveriş merkezinden çıkarken, park yerinde elinde birçok helyum balonu olan bir adam gördüm ve VEDA LİSTESİ'ndeki beşinci maddeyi hatırladım: Bir balon. Daha

önce hiçbir şeye at şeklindeki balona duyduğum kadar ihtiyaç duymadığımı söylediğimde babam aptal olduğumu düşündü. Balon alacak yaşı geçtiğimi söylediğinde ona balon almak için kimsenin yaşının geçmediğini, öyle olsa yetişkin insanların sıcak hava balonlarıyla yolculuğa çıkmayacağını söyledim. Babam iyi bir noktaya değindiğimi itiraf etti.

Böylece at şeklinde bir balonum oldu. Annem atlara hiçbir zaman büyük ilgi göstermemişti ama sonuçta zürafalara da göstermemişti ve ikisi dışında hayvan yoktu. Billy *İyi ki doğdun Prenses* balonunu seçtiğinde babam kimsenin doğum günü olmadığını söyledi. Billy bunun erken doğum günü hediyesi olacağını (sekiz ay erken) anlattı. Neyse, sonunda Billy kendisinin bir prenses olduğunu söylediğinde bu gerekçe kabul edildi.

Sazanbaba minibüsüne yürürken elimdeki ipi gevşettim. Balon yavaşça yukarı çıkmaya başladığında, “Elveda, anne,” diye fısıldadım ve atı bıraktım. İşte yapmıştım. Bir kez daha veda etmiştim. Belki de bu doğru veda gibi hissettirecekti. Ancak balon rüzgârla yeterince uzaklaşmadan Billy ışık hızıyla onu yakaladı ve istemiyorsam ona verebileceğimi söyledi.

Yol boyunca yolcu koltuğunda hem Billy’nin pembe doğum günü balonuyla hem de kendi atımın poposuyla sıkışıp kaldım.

SEKİZ

Dairemize girmek için merdivenlerden çıkarken babamın aklına harika bir fikir geldi. Kedi Kadın'ın kapısını çalacak ve kapıya bakarsa sürpriz daire dekore etme partimize katılmak isteyip istemediğini soracaktı. İşin sürpriz yanı, elbette Kedi'nin o akşam dekoratörümüz olma görevini üstleneceğini bilmemesiydi.

Kedi, kapıyı açtığında babam alışveriş yaptığımızı ve onun yardımına çok ihtiyacımız olduğunu söyledi. Kedi bunda bir sakınca görmemişti. Hatta yüzü oyun salonlarındaki oyunlar gibi parladı ve son görüştüklerinde babamla konuşmaktan büyük zevk aldığını, işin ucundan tutmaktan memnun olacağını söyledi.

Babam, "Yalnızca bir işin mi?" diyerek güldü. "Bence birden fazla işin ucundan tutman gerekecek çünkü dairenin ciddi bakıma ihtiyacı var."

BİR DİLEK BİN TURNA

Kedi de güldü.

Beş dakika sonra Kedi, saçları dağınık topuz yapılmış bir şekilde evimize geldi. Yarım saat geçmeden bej rengi yastıkları eski kanepeye çapraz yerleştirmiş, örtüyü şöminenin üzerindeki rafa sermiş, süs lambalarını pencerelerin üzerine takmış ve gümüşrengi fotoğraf çerçevesini de bir rafa yerleştirip bize içine koyacak bir fotoğraf bulmamızı söylemişti. Ayrıca mükeleri de aldığıımız vazoya koyup masanın üzerine yerleştirmişti.

Kedi geriye çekilip çiçeklere hayranlıkla bakarken, “Bunlar annemin en sevdiği çiçekler,” dedim.

Billy araya girip, “Ama o öldü,” dedi. Gözlerimi kırıştırdım.

Kedi bir şey demedi. Bunun yerine kolunu sıvayıp bileğindeki dövmeı gösterdi. “Bak,” diye fısıldadı. “Müge benim annemin de en sevdiği çiçektı.”

Ben tam dövmeıle ilgili soru soracakken babam elinde getirdiğı tuvalet fırçasını havada savurarak ne yapması gerektiğini sordu. Kedi gülümseyip bunun babama kalmış olduğunu ama kendisinin genelde fırçayı biraz çamaşır suyuyla birlikte tuvalete daldırdığını söyledi. Babam güldü ve biraz daha çalışmanın ardından dairemiz, taşındığımızı kıyasla daha neşeli bir yer halini aldı. Dürüst olmak gerekirse, bunda Kedi’nin payı olduğunu düşünüyordum. Babama radyoyu son ses açtırdı ve sonra da avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemeye başladı. Bir anda güneş bulutların arkasından çıkmış gibi hissettim.

Billy bile mutlu mutlu etrafta dolanıyordu. Çamur rengi örtüyü üzerine almış, görünmezmiş gibi davra-

nıyordu. Arada sırada Kedi onu örtünün üstünden gıdıklıyordu ve ben de Billy'nin kahkaha attıktan sonra koşarak uzaklaştığını duyabiliyordum.

Babam ödül olarak pizza (en sevdiğimiz yemek) sipariş edeceğini söyleyip neyli istediğimizi sordu. Billy ve ben domates ve peynirliyi seçtik. Babam acılı pepperonili istedi ve Kedi de hiç fark etmeyeceğini, her şeyi yiyeceğini söyledi. Babam da pizzanın yarısını bizim istediğimiz şekilde, diğer yarısını da kendi istediği şekilde sipariş etti. Kedi son dilimini Billy'ye verdi ve artık eve gitmesi gerektiğini söylediğinde Billy gitmesini istemediğini söyleyip ona sıkıca sarıldı. Kedi de ona daha uzun ve daha sıkı bir şekilde sarıldı.

Midemde bir sıcaklık oluştu.

Tabii, bu pizzadan da kaynaklanmış olabilirdi.

Kedi gittikten sonra kanepede oturup uzun süre mûgelere baktım. Uzanıp yumuşacık taçyapraklarını okşadım. Annem hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşündüm. Ama bunun için üzûlmek yerine daha iyi hissettim çünkü annemle ilgili yeni bir şey öğrenmek onu benim için bir süre daha hayatta kılıyordu. Sanki yanımdaymış ve hiç gitmemiş gibi. O akşam annemden bahsetmek garip gelmemişti.

Billy yanıma oturup, "Sence Pearl'ü bir daha görecekmiz miyiz?" diye sordu. Sonra da Kedi'nin burada olmasından hoşlandığını ama onun Pearl olmadığını söyledi. Pearl onun için biraz daha özeldi.

Billy haklıydı çünkü babam bize hep incilerin özel olduğunu söylemişti. Ne de olsa Pearl'ün isminin anlamı buydu. Babam onların türlerinin tek örneği olduğunu

BİR DİLEK BİN TURNA

ve çok güzel olduklarını söylemişti. Ve inci bulmak büyümlü bir şeymiş ve hayatınızın sonuna kadar bu inciyl saklamalıymışsınız. Bir keresinde bize gerçek incilerin nasıl oluştuğunu anlatmıştı. Büyü, bir çakıl parçasının, midyenin kabuğuna girmesiyle başlıyordu. Midye kendini korumak için bu çakıl parçasının etrafını, kabuğuyla aynı maddeden kaplıyor ve böylece inci oluşuyordu. Balık fabrikasında çalıştığı süre boyunca balık teslimatlarıyla uzun süre ilgilendiğini ama hiç gerçek inci bulamadığını söylemişti. Ama gerçek hayatta bir inci bulmuştu çünkü Pearl gerçek bir inci kadar özel ve güzeldi.

Ama babam bu inciyl söylediği gibi sonsuza kadar saklamamıştı. Onun gitmesine izin vermişti ve bunu neden yaptığını hâlâ anlamamıştım.

O gün okulda ilk teneffüste garip bir şey oldu. Bu şey, CASUS görevine büyük katkı sağladı. Pearl'ü bulmaktan neredeyse vazgeçiyordum ki onun tam olarak nerede olduğunu buldum. Ve bunu da Mimi Dixon'a borçluydum.

Her şey Mimi'nin beni bahçede yanına çağırmasıyla başladı. Bir kutu portakal suyu içiyordu ve ona doğru yürürken kartonu eliyle buruşturup çöp kutusuna attı. Yanına gittiğimde yanaklarını içe çekiyordu.

"Niye yanaklarını çekiyorsun?" diye sordum.

Mimi bana dik dik bakıp Amerika'nın Top Modeli yarışmasına katılacağı zaman için alıştırma yaptığını söyledi. Ona Amerika'da yaşamadığını söylediğimde, daha önce de Birleşik Krallık işgaline uğradıklarını söyledi. (Şu ana kadar söylediklerimin, Pearl'ün yerini bulmama

nasıl yardım ettiğiyle bir ilgisi olmadığının farkındayım ama bir sonraki söylediği tamamen ilgiliydi.)

Mimi yanaklarını serbest bırakıp, “Sen burada bile değilsin,” dedi. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip duvara yaslandı.

“O zaman seninle nasıl konuşuyorum?” diye cevap verdim. Mimi’nin tavrından biraz sıkılmaya başlamıştım.

Mimi söylediğimi duymazdan gelerek, “Yalnızca hayal gücümün bir parçasısın,” dedi. Sırtından güç alarak kendini duvardan itti ve ceketinin cebinden çıkardığı karpuzlu dudak parlaticısını dudağına sürdü.

“Hayal gücün harikaymış.” Evet, ben de tavrı koymada iyiydim.

Mimi dudak parlaticısını tekrar cebine koyup, “Aslında hayal gücüm *gerçekten* iyidir. Ben her şeyde iyiyim. Okuldan sonra birçok kulübe gidiyorum ve kung fu madalyalarım var. Ve...” Mimi etrafı işaret edercesine kollarını kaldırdı. “Okulun en iyisi de benim. Yeni gelen kimse bunu değiştiremez... özellikle de gerçekten burada olmayan biri.” Bu kız belli ki delirmişti. Yanından uzaklaşmaya başladım. “Benden kaçamazsın çünkü burada değilsin!”

Aman Terliğim! Bu kızın nesi vardı böyle?

“Senin eğitimini evde aldığını biliyorum ve eğitimini evde alıyorsan burada olmaman gerek.” Arkamı dönüp ona baktığımda Mimi yüzünü buruşturdu. Büyükanne Ibiza burada olsaydı, Mimi’ye rüzgâr eserse yüzünün öyle kalacağını söylerdi. Dahası, böyle bir yüzle asla modellik yarışması falan kazanamazdı. Ne Amerika’da ne de başka bir yerde. “Doğru olmalı çünkü annen evde

eğitim aldığını söyledi. Bu da demek oluyor ki senin burada değil evde olman gerek ve ben de seni şikâyet edeceğim.”

Hımmm... hayır, annem bunu demiş olamazdı.

Görünüşe bakılırsa Mimi'nin kuzeni Chloe-Jasmine annemle tanışıp biraz sohbet etmişti.

Büyükanne Ibiza'nın hep dediği gibi, sıkı durun (gerçi Büyükanne Ibiza'nın artık yaşlandığı için pek sıkı duracak hali yoktu). “Bence kuzenin yanılıyor,” dedim.

Mimi, “Chloe-Jasmine senin eski okuluna gidiyor ve ben de onun evindeydim. Sınıfımızda Becket Rumsey adında yeni bir çocuk olduğundan bahsettiğimde hakkında çok şey bildiğini söyledi. Chloe-Jasmine eski okulundan aceleyle ayrıldığını ve ikinci dönem devam etmediğin için herkesin senin hakkında konuştuğunu söyledi. Sonra bir gün Chloe-Jasmine, Honeydown Hills'te resim kursu posterini asan annene rastlamış...”

“Sanmıyorum,” diye mırıldandım ama benden bir alt sınıfta Chloe adında bir kız olduğunu hatırladım. Arkadaşım Spud, kızın bir hipopotaminkine benzeyen dişleri olduğunu söylemişti. Bu da mantıklıydı çünkü Mimi'nin dişleri de biraz öyleydi.

“Evet, senin annenmiş.” Mimi başını o kadar fazla sallıyordu ki kafasının yerinden kopup düşmemesi büyük mucizeydi. “Chloe-Jasmine daha önce seni okuldan aldığını görmüş ve herkes de onun ressam olduğunu biliyor. Chloe-Jasmine onunla sanat hakkında konuşmaya başlamış çünkü babası da resim çizmeyi seviyor. Neyse, annen de ona babası katılmak isterse diye Honeydown Hills'te ve Eden'da resim dersleri verdiğini söylemiş. Ch-

loe-Jasmine bunu annesine söylediğinde annesi, babasının çıplak kadınların resmini çizmesine izin vermesine imkân olmadığını söylemiş. Neyse, Chloe-Jasmine konuyu sana getirip annene nerede olduğunu sormuş. Annen de senin evde ders aldığını söylemiş. Ama buradasın.”

Bunun bir yanlışlık olduğu konusunda ısrar ettim ama gözlerime yaşlar dolmaya başlayacakmış gibi hissediyordum. Bunun bir yanlışlık olmasının sebebi Chloe-Jasmine’in Pearl’ü annem sanması değil, Pearl’ün hâlâ hayatımızın bir parçasıymış gibi davranmasıydı. Oysaki bir haftadan uzun süredir konuşmuyorduk. Üstelik mesajlarımıza da cevap vermemişti. Neden Pearl benimle ilgili yalan söylüyordu? Gerçek bir anne bunu asla yapmazdı.

Nevaeh, “Bakıyorum da kelebekli bilekliği çıkarmamışsın,” diye fısıldarken fen bilgisi sınavımızda gözün renkli kısmının gözbebeği olduğunu yazdı.

“İ,” diye mırıldandım elimle işaret ederek.

“İ...ne?” diye fısıldadı Nevaeh.

“İ-ris. Gözbebeği değil.” Bay Beagle bir sonraki soruyu sorarken cevabımı yazdım. Saatine baktı ve öğle yemeğine az kaldığını söyleyip hızlanmamızı rica etti.

Nevaeh, “Bahçede Mimi’yle konuştuğunu gördüm,” diye fısıldadı. Boğazınızdan mideye uzanan boruya boşaltım yazdı. “Üzgün görünüyordun.”

“Özofagus,” diye mırıldandım. “Boşaltım değil. Üzgün olsam bile, bunun bilezikle bir alakası yok, neden umursuyorsun ki?”

BİR DİLEK BİN TURNA

Yeniden Pearl'ün benimle ilgili yalan söylediğini düşündüm. Nevaeh haklıydı. Bu konu beni üzmüştü. Mimi'yle konuştuktan sonra çakıl taşlarının üzerinde uzun bir süre oturup otları çekiştirmiştim.

Nevaeh özofagus yazdı. Yani en azından ben böyle yazdığını düşündüm ama doğru yazamamıştı. Daha çok öz-kafa-kus yazmış gibiydi. “Umurumda. Herkese kelebekli bileklik vermem. Yalnızca hayatlarında özel bir şeye ihtiyacı olanlara veriyorum. Bu özel şey olduğunda, bileziğe ihtiyacın olmayacak ve...

Tabii canım. Bu palavraları daha önce de duymuştum. Beynin en büyük kısmı için *cerebrum* yazdım. “Hayallerini yıkmak istemem ama,” diye fısıldadım, “kelebekler selam vermeye gelen ölü insanlar değil. Onlar yalnızca birer kelebek ve konuştukları falan da yok. Ayrıca her yerdeler. Ne kelebekler ne tırtıllar ne de örümcekler umurumda. Erkek kardeşim Billy'yle konuşman gerek. O böyle şeylere bayılır. Onun bir salyangozu bile var.” İçimi çektim. “Ölü insanlar, aksini ne kadar istesen de buraya geri gelemezler.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.” Nevaeh fen bilgisi sınav kâğıdına *kelebek* yazdı. Bu çok saçmaydı çünkü *İnsan bedenindeki en büyük organ nedir?* sorusunun cevabı *kelebek* değildi. “Kız kardeşim geldi.”

Tam ağzım açık kalmışken Bay Beagle, “Kafatasının içinde ne vardır?” dedi. Tam beyin yazacakken Bay Beagle sinirle, “Büyük miktarda sıcak hava. Her kim çene kemiğini gereğinden fazla kullanarak sohbet ediyorsa, lütfen susabilir mi? Bu önemli bir sınav ve soruların ce-

vaplarını kimlerin bildiğini görmek istiyorum; yanlarında oturanın cevaplarını kimlerin bildiğini değil.”

Mimi bana bakıp sıırıttı. Gerçekten bana takmıştı. Önce yeniyim diye harika olmadığımı söylemiş, sonra da evde ders aldığımı ortaya atmıştı. Şimdi de bana kı-zıldığında gülümseme olayı çıkmıştı.

Zil çaldığında Bay Beagle kâğıtları sıralarda bırakıp sınıftan çıkmamız gerektiğini söyledi. Sınıftan mümkün olduğunca erken çıktım çünkü Nevaeh’yle kız kardeşi hakkında konuşmak istiyordum.

Nevaeh’yi hiçbir yerde bulamadım ama Robert Absolom duvara oturmuş, bir kâğıda bir şeyler çiziyordu. Yanından geçip gidecektim ama bir şey durup yanına oturmama neden oldu. Robert sanki bende bulaşıcı bir hastalık varmış gibi kayarak uzaklaştı ve ne çizdiğini görmeyeyim diye eliyle kâğıdını kapadı.

Kendimi tanıtip elimi uzattım çünkü babam biriyle tanıştığında böyle yapardı. Gerçi babamın elini uzatması genelde çatık kaşlarla karşılık görürdü çünkü elleri balık bağırsaklarıyla kaplı olurdu. Robert elimin havada asılı kalmasına izin vererek ona herkesin Yumruk dediğini söyledi.

“Tamam, Yumruk, işine burnumu sokmaya çalışmıyorum,” dedim. Oysa o anda acayip bir şekilde burnumu sokuyor ve ne çizdiğini görmeye çalışıyordum. “Şey... Ben yalnızca geçen gün seni kırmak istemediğimi söylemeye geldim. Yalnızca senin çiçeklerle ilgili olabileceğini düşünmüştüm ama belki de değildir.”

BİR DİLEK BİN TURNA

“Aslında ilgiliyim,” dedi Yumruk sıkıldığı dişlerinin arasından. Çizim yaptığı kâğıdı katlayıp cebine koydu. “Ama düşündüğün şekilde değil.”

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de ne düşündüğümü bilmiyordum.

“Bunu babam için yapıyorum.” Yumruk gözlerini kaçırıp parmaklarını kucağında birleştirdi. Bana babasının bitkilerle ilgili bildiği her şeyi ona öğrettiğini anlattı. Babası küçük tohumlardan kocaman ağaçlar yetiştirmede ustaymış. Yumruk sonra öyle derin iç çekti ki Guinness Dünya Rekorları’ndan bir adamın kronometresini durdurup çalılarının arkasından fırlamasını bekledim. “Ama neyse, hepsi geride kaldı.” Çenesini daha da sıkıttı.

“Neden?”

“Çünkü babam artık yok. Sen anlayamazsın.” Yumruk, duvardan kalkıp ellerini ceplerine soktu ve arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Ah, hem de nasıl anlardım...

DOKUZ

CASUS

İkinci gizli görev

Billy bunların hepsini unutmadan ve kesinlikle yemeğimi yemeden önce yazmam gerektiğini söyledi. Fakat yirmi beş dakikadan az süre önce başımıza gelenleri hayatım boyunca unutmayacağımdan emindim. Üstlendiğimiz görevden notları paylaşıyorum:

OKULDAN SONRA: Billy'ye Pearl'ün nerede olduğunu bildiğimi ya da daha doğrusu Mimi'nin bana söylediklerinden yaptığım çıkarımlarla içime bir şey doğduğunu söyledim. Billy bana içine bir şey doğmanın

BİR DİLEK BİN TURNA

ne demek olduğunu sordu. Bunun önemli olmadığını söyledim ama ilanları görmek için yerel gazete almamız gerektiğini anlattım.

SAAT 16.01 GERİDÖNÜŞÜM KUTULARI: Yerel gazete Eden Yankısı'dan buldum. 13. sayfada Charlie'nin Tavuk restoranının ilanının altında Pearl'ün Resim Dersleri ilanı vardı. Telefon numarası doğruduydu. Onu bulmuştuk. Billy, "BU HAYATIMIN EN GÜZEL GÜNÜ," dedi.

Seçebileceğimiz üç farklı kurs yeri vardı. Pazar günleri Honeydown Hills'teki büyük salon, pazartesi ve salı günleri Tower Point'teki merkez ve çarşamba ve perşembe günleri de Eden'daki Aziz Bartholomew Kilisesi.

SAAT 16.08: Google Maps'ten Aziz Bartholomew Kilisesi'nin yerine baktım. Evimizden kısa bir yürüme mesafesindeydi.

SAAT 16.25: Babama kiliseden bahsettik. Orayı hiç duymadığını söyledi. Bize neden birden dinle ilgilenmeye başladığımızı sordu ve sonra da ekmeğin tadına bakabileceğimizi ama şaraba dokunmamamızı söyledi. Bundan babamın Pearl'ün resim dersleriyle ilgili bir şey bilmediğini çıkardık.

AZİZ BARTHOLOMEW'E GİTMEK İÇİN EVDEN

ÇIKIŞ PLANI: Uzun bir süre aklımıza hiçbir şey gelmedi. Sonra Billy'nin saat 16.45'te söylediği şey o kadar aptalcaydı ki aslında dâhiyane olduğuna karar verdik. Babam bunu duyduğunda bir anda konuşma yetisini kaybeder gibi oldu ki bu da bizim için artı puandı. Billy, evcil salyangozu Brian'ı yürüyüşe çıkarmaya gideceğimizi söyledi. Babam konuşma yetisini geri kazanmaya başlarken Billy, taşınınca tüm arkadaşlarını geride bıraktığını ve tek arkadaşının Brian olduğunu söyledi. Babam yenilgiyi kabullenerek akşam yemeğine patates kızartması alacağını söyledi.

Billy, "Brian da sosis pane yiyebilir mi?" diye sordu.

Babam da yiyebileceğini söyledi.

EVİN DIŞINDA: Billy önce gerçekten Brian'ı yürüyüşe çıkarma konusunda ısrarcı oldu. Kayıtlara geçsin: Beş dakikadan sonra telefonun çalma sesini taklit edip, "Merhaba. Hollywood mu? Kardeşim Billy'nin, aksiyon filmine uyarlayacağınız harika bir hikâyesi var. Bir salyangozla ilgili. Macera, herkes sinemadan ayrıldıktan beş saat sonra başlıyor," dedim. Sonra da Billy'ye artık Brian yüzünden zaman kaybetmeyeceğimi söyledim. Billy yüzünü ekşitti ve Brian'a korkunç ağabeyinin neler dediğini duymaması için kulaklarını tıkamasını söyledi. Brian kulaklarını kapadı mı kapamadı mı emin

BİR DİLEK BİN TURNA

değildim. Onun kulaklarının ya da aslında ellerinin bile neresinde olduğunu bilmiyordum.

SAAT 17.13: Saint Bartholomew'i bulduk ve Billy Pearl'ün resim derslerinin saat 16:30'da başladığını söyleyen bir ilana uzun süre baktı. Herkes davetliydi. İçeriye girdik.

ORTAMIN BETİMLEMESİ: Koridor dardı ve çiçek düzenleme ile anne baba eğitimiyle ilgili birçok ilanın iğnelendiği büyük bir ilan panosu vardı. Beyaz duvarda küçük, dokuma bir haç ile pembe karanfillerin olduğu bir sepet asılıydı. (Billy bunlarla oynayarak bize vakit kaybettirdi.) Koridorda altı ahşap kapı vardı. İlk kapı mutfığa açılıyordu ve ikincisinin üzerinde tuvalet yazan bir kâğıt vardı ama kapı kilitli gibiydi çünkü açmayı denedim. Üçüncü kapı küçük bir ofisti ve içeride kimse yoktu. Diğer iki kapıdan birinin ardından radyo sesi geliyordu.

Biz etrafı inceleyemeden tuvalet kapısı aniden açıldı. Billy koluma tutundu. Sanırım korkmuştu. Kendisi korkmadığını söyledi ama bunu yine de rapora ekliyorum. Üzerinde sabahlık olan bir adam dışarıya çıktı. Renk: Bej (sabahlığın rengi; adamın değil). Kemerini bağlamaya çalışırken sabahlığın önü açıldı. Adam sabahlığın altına bir şey giymemişti. Sanırım bize gülümsedi ama o sırada gözlerim başka bir yere

takıldığı için emin olamadım. Diğer kapılardan birini açıp içeri girdi.

Billy, "Brian artık sosıs pane yemek istemiyor," dedi. Sonra da adamın kesinlikle üşüdüğünü söyledi.

Bunu ne inkâr edebilir ne de onaylayabilirdim.

SAAT 17.17: Adamın girdiği odanın penceresinden içeriye baktım. Billy de daha iyi görebilmek için ayaklarıma basarak yükseldi. Odada üzerine tuval tutturulmuş beş şövale vardı.

Bir grup insanla konuşan Pearl görüş açımdaydı.

Onu bulmuştuk. Yeniden Pearl'ün dünyasındaydık.

GÖREV: Tamamlandı.

Billy neşeyle küçük bir çığlık attı. Ben de küçük bir çığlık attım çünkü Billy metatarsallarımı (ayak kemiklerimi) kıracak gibi hissediyordum.

Billy bunun Pearl olduğunu söyledi.

Kayıtlara geçsin: Bunu zaten biliyordum.

Çıplak adam bir kanepede, kırıksıklıkları olan tüysüz sfenks kedisi gibi yatıyordu. (Bu görüntü midemin Noel krakerlerinden olan falcı balığın yaptığı gibi bulanmasına neden oldu.) Pearl, çıplak adama doğru yürüdü ve onu az öncekinden farklı bir pozisyonda oturttu. (Bunu yapmakta epey zorlandı çünkü kaçınması gereken çıplak alan çok fazlaydı. Sonra Pearl, adamın yanağına dokunup güldü ve şövalelerin başına döndü.

BİR DİLEK BİN TURNA

Billy'ye içeri gidip Pearl'le konuşmak isteyip istemediğini sordum.

Billy istemediğini söyledi.

Bunun "merhaba" ya da "elveda" ya da herhangi bir şey demek için bir fırsat olduğunu söyledim.

Billy istemediğini söyledi.

Ona eve gitmek istiyor mu diye sordum.

Billy istediğini söyledi.

EVE GİDERKEN: Billy birden bağıarak Brian'i unuttuğunu söyledi. Brian'ın nerede olduğunu sorduğumda Billy onu kilise koridorundaki çiçek sepetinde bıraktığını söyledi. Ben de ona yerinde kalmasını, hemen Brian'i kurtarmak için geri koşacağımı söyledim. Kayıtlara geçsin: "İki dakikada gelirim" dedim.

İKİNCİ GÖREVLİ İLGİLİ SON NOT: Brian iyi.

İKİNCİ GÖREVLİ İLGİLİ GİZLİ NOT EKLEMESİ:

Billy'ye bunun olanlarla ilgili son notum olduğunu ve ekleyecek başka bir şey olmadığını söyledim.

Bu yalandı.

GERÇEKTE YAŞANANLAR: Brian'i kurtarmak için kilise koridoruna geri döndüğümde insanlar çıkıyorlardı, bu yüzden bekledim. Sonra Pearl ve Çıplak Adam çıktılar... birlikte. Üzerinde kıyafetleri

olduğu için adamı zor tanıdım. Benim olduğum tarafa baktıklarında kendimi birilerinin bahçesine atmak zorunda kaldım. İç çamaşırım çitlere takılıp sırtıma kadar çıktı. Elinde bir olta tutan bahçe cücesinin yanına düştüm.

Pearl ve Çıplak Adam'ın ne yaptığına bakıp duruyordum.

Konuşuyorlardı.

Telefonum çaldı.

Artık konuşmuyorlardı. Bakıyorlardı.

Benim olduğum yere.

Çabucak telefonu susturup cücenin eline koydum ve bir çöp kutusunun arkasına saklanana kadar komando gibi yerde sürünerek bahçe boyunca ilerledim.

Pearl, Çıplak Adam'a, "Buraya gel," dedi. Çitten eğilip cüceye bakmasını izledim. "Bu cücenin elinde bir telefon var. Kim böyle delice bir şey yapar?"

Nefes almamaya çalışıyordum ama yine de nefes aldım çünkü nefes almayı seviyordum.

"Belki de cüceler diyarına telefon etmek içindir," dedi Çıplak Adam. Sonra da ağzını kocaman açarak gülmeye başladı. Sanırım ağzında altı dolgu saydım. Neyse, onu çıplak görmüştüm, gülecek pek bir şeyi yoktu.

Pearl, cücenin telefonunun çaldığını duyduğuna yemin etti. Çıplak Adam, Pearl'ün ceketini çekti. Bu

babamın ona eski evimizin yakınlarındaki bir butikten aldığı pembe ceketti. Çıplak Adam, iyi sokaklardan geçip Pearl'ün evine gitmek istediğini söyledi.

Ben de iyi sokaklardan geçip Pearl'ün evine gitmek istiyordum. Ama sonra adamın iyi sokaklardan geçmek değil, iyi vakit geçirmek dediğini fark ettim. Sonra da ne Pearl'ün evinin nerede olduğunu ne de çikolata yemek dışında nasıl iyi vakit geçirileceğini bildiğimi fark ettim.

Çıplak Adam, Pearl'ü öptü. Tam dudaklarından. Birlikte çalıştığınız insanları bu şekilde öpmek doğru değildi. Tamam, belki yanaktan olurdu. Hatta Fransız'sanız ya da hangi yanağı öpeceğinizden emin değilseniz ikisini de öpebilirdiniz.

Pearl ve Çıplak Adamın sevgili olduklarını anladım. Babamı, ondan yürüyen kaldırımında uzaklaşıyormuş kadar hızla unutmuştu.

Pearl ve Çıplak Adam arabalarına binip oradan uzaklaştılar. Araba da bir Fiat Panda'ydı. Beyazdı ve üzerinde bir sürü martı pisliği vardı.

Telefonumu cücenin soğuk ellerinden aldım, çitlerden tırmandım ve kiliseye girip karanfillerin arasına baktım.

Brian gitmişti.

Küçük yapışkan sümüklü kaçma fırsatını yakaladığı anda sürünebildiği kadar hızla oradan ayrılmıştı. Brian'ın numaradan yavaş hareket ettiğini zaten

anlamıştım. Lanet okudum (ama içimden. Ne de olsa kilisedeydim).

Billy'ye iki numaralı Brian'ın da kaybolduğunu söylemeye korkuyordum.

Yanına vardığımda Billy, "Brian'ı buldum," dedi.

Billy'ye, "Brian'ı sepete koymamıştın bile, değil mi?" diye sorduğumda Billy koyduğunu söyledi ve sonra olanları tahmin etmemi istedi. Tahmin etmek istemiyordum. Billy, duvarda oturmuş beni beklerken arkasını döndüğünde çamura bakınca Brian'ı gördüğünü söyledi. "Beni takip etmiş olmalı."

"Seni takip etmiş olmalı," diye homurdanarak alnıma vurdum. O kadar sert vurmuştum ki neredeyse bayılacaktım. Hatırlatma: Kendime vurmayı bırakmam lazımdır. Acıtıyor.

Billy, üç numaralı Brian'ı dikkatlice elinde taşıırken eve yürüdük. Billy, "Üzerinden kıyafetleri düşen kaba ve çıplak adamı sevmedim," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Onun şeyini sevmedim..."

"EVET," dedim.

Sonra Billy şöyle dedi: "Pearl onun kız arkadaşı değildir, değil mi? Çünkü bazen sevgililer kıyafetlerini çıkarıp komik gülme sesleri çıkarıyor ve sonra da kadın yumurtlayınca anne oluyor."

Billy'ye bu bilgiyi nereden edindiğini sordum.

BİR DİLEK BİN TURNA

"Sınıfımda bir çocuk, büyüdüğünde böyle olduğunu söyledi ve bir kere bu komik sesleri duymuş. Ama ben, her zaman komik sesler çıkardığımı söyledim." Billy cık cıklayıp köpek gibi ses çıkardı ve sonra bana kükredi. Ona tam hayvan taklidi yapmanın sorun olmadığını çünkü çok iyi tembel hayvan taklidi yaptığımı söyleyecektim ki Billy ceketimden çekiştirip beni durmaya zorladı. "Neden yumurtladıktan sonra anneyi yanımızda tutmak bu kadar zor?"

"Bilmiyorum. Belki de biz diğer insanlardan farklıyızdır."

"Anneleri olan insanlardan mı?" Billy durdu ve kafası karışık bir ifadeyle bana baktı. "Ben de onlar gibi normal olmak istiyorum, Becket."

"Sen normalsin, Billy. Herkesin annesi olmaz, biliyorsun değil mi?"

Billy, "Ama herkes annesi olsun ister," diye karşılık verdi.

ON

Pearl, ıplak Adam'la birlikteyse, yanımıza gelmesi mmkn değildi. Bu, CASUS planlarını karmakarışık bir hale getirmişti. Yatak odamızın tavanındaki lekeye baktım. Leke, Birleşik Krallık'ın olmadığı bir dünya haritasına benziyordu. Ah, bir de Amerika ve Avustralya yoktu. Yani kısacası dünyaya pek benzemiyordu.

Gözlerimi kapayıp kendi kendime artık yalnızca an-neme veda etme dileğimi yerine getirmek için origami turna yapacağımı söyledim çünkü dileği Pearl' bulmaya kullanmanın bir yararı yoktu. Onu bulmuştuk. Billy'ye ıplak Adam'ın Pearl'n erkek arkadaşı olduğunu sy-lememiştım ama o bunu çoktan anlamışa benziyordu. Geri geldiğimizde patates kızartmasını yemedi ve Brian da sosis panesine dokunmadı. Onun yemeklerini de ben yediğim için midem epey ağrıyordu. Küçük bir top şek-

linde yatmış, midemi tutuyordum. Böyle olmaması gerekiyordu. Çoktan Pearl'ü geri almış, BOK bahçesi biter bitmez ziyarete gitmeye hazır olmamız gerekiyordu. Ama tüm hayatım BOK olmuştu ve bunun Bitki Ortamı Keşfiyle hiç ilgisi yoktu.

Ertesi sabah saat beş kırk üçte Billy önümde bir hayalet gibi belirdi. Yorganımı çekti ve bir kâbus daha gördüğünü söyledi. Yataktan çıkıp onu annemin koltuğuna götürdüm. Kırlangıçlı yastığı Billy'nin sırtını dayayabileceği şekilde ayarladım. "Buraya otur," diye fısıldadım, kendi yorganımı getirip onun yanına oturdum ve yorganı üstümüze sardım. Büyük bir tırtıla benzemiştik. "Koltuk güvenli bir yer." Sonra da Billy'ye koltukta yolculuk eden çocukların hikâyesini anlatmaya devam ettim.

"Fırtına durmamıştı," dedim, "ve koltuk da o kadar kuvvetli savruluyordu ki çocuklardan biri üzerinden kaymaya başladı. Kardeşi onu tutmaya çalıştı ama kıyafetleri o kadar ıslanmıştı ki kayıyordu. Çocuğun suya düşmesine engel olmayı başaramadı. Koltukta kalan çocuk, kardeşinin suya düştüğünü bağırarak diğerlerine duyurmaya çalıştı ve sonra da onun peşinden suya atladı. Koltuk, hiçbir yolcusu olmadan suyun üzerinde kaldı. Ama ne kadar yağmur yağarsa yağsın, ne kadar sallanırsa sallansın, batmıyordu. Orada, okyanusun üstünde çocukların dönmesini bekliyordu. Çok geçmeden ona geri döneceklerini biliyormuş gibiydi."

Billy uykuya daldığında, hikâyedeki çocuklar olduğumuzu düşündüm. Denizde olduğumuzu ve geçmişimi-

zin giderek kaybolduğunu düşündüm. Ama en çok da gelecekten ne kadar korktuğumu düşündüm.

Bu düşünce yeniden midemin kasılmasına sebep oldu.

O sabah okula gitmeden babama o gün altıncı sınıfların Eden Bahçesi'ne gezisi olduğunu hatırlattım. Babam bana bakıp bunu unuttuğunu söyledi. "Alışverişe gittiğimizde söylemiştim," deyip çikolatalı mısır gevreğini ağzıma tıktım. Babam fincanındaki çaya üfledikten sonra ağzını şapırdatarak bir yudum aldı ve tamam deyip neye ihtiyacım olduğunu sordu. "Üç pound," diye çabucak cevapladım. "Bir kalem alabiliyoruz."

Babam birden homurdanmaya başladı ve fincanını masaya koydu. Sonra da ellerini masanın üzerine bıraktı. "Bir kalem için üç pound mu?" dedi ve tekrar etti. Oysa ilk söylediğinde de onu gayet net duymuştum. "Benim zamanımda bu kadar parayla bir kutu kalem, keçeli kalem, kalem açacağı alırdın, üzerine bir de meyankökü şekeri alacak paran kalırdı."

Onun zamanında muhtemelen o parayla tüm o saydıklarını, üzerine bir de Mercedes alır, sonra da hız teknesi alacak parası kalırdı. Bunu ona söylediğimde babam güldü ve cüzdanında üç pound olduğunu söyleyip bilmişlik taslamamamı rica etti. Cüzdanı yatak odasında, kotunun cebindeydi.

Daha doğrusu, yatak odasında yere atılmış kotunun cebindeydi. Tam cüzdana uzanmışken, alışveriş merkezinden aldığımız fotoğraf çerçevesi gözüme çarptı. Babam içine annemin bir fotoğrafını koyup yatağının başucuna

yerleştirmişti. Elimi uzatıp çerçeveyi alırken kalbim sızladı. Elimdeki çerçeveyle yatağı oturup bağdaş kurdum. Annem fotoğrafta okyanusun önünde duruyordu ve o kadar yakındı ki fotoğrafa uzanıp ona dokunabilirmişim gibi hissettim. Bunu denedim ama parmaklarım soğuk cama çarptı.

“Burada yanımda olmanı her şeyden çok istiyorum, anne.” Kendi kendime konuşmak aptal hissettirmişti. Fotoğrafa daha yakından bakınca, sahilde bulduğundan emin olduğum eski bir cam şişe tuttuğunu fark ettim. Annemin o şişeyi içine bir not koyup okyanusa bıraktığını hayal ettim. Notta şöyle yazardı:

*Sevgili oğlum, seni seviyorum
ve gitmek zorunda kaldığım için
üzülmemelisin, ayrıca veda
etmene de gerek yok...*

“Ama veda etmeliyim, anne,” diye fısıldarken parmaklarımı elinde tuttuğı şişede gezdirdim. Geçen sene öğretmenim Bay Kipling bizden hayran olduğumuz birine bir mektup yazıp şişeye koymamızı istemişti. Ben mektubumu İskoç biyolog, farmakolog ve bitkibilimci Alexander Fleming’e yazmıştım. Alexander Fleming, yanlışlıkla penisilini keşfedip modern antibiyotiklerin temelini atılmasını sağlamıştı. Mektubumda, bademciklerim şiştiğinde antibiyotiğın beni iyileştirdiğini ve bu yüzden ona minnettar olduğumu yazmıştım. O olmasaydı boğazım iyileşmezdi. Diğerleri annelerine yazmıştı ve

onların mektuplarını duyduğumda kendimi kötü hissetmiştim. Annemi unutmuştum. Alexander Fleming'e yazdığım mektup için altın yıldız almıştım ama yıldızı istememiştim.

Etrafta kimse olmadığı için fotoğrafı dudaklarıma götürüp annemin yanağını öptüğümü hayal ederek camı öptüm. Fotoğrafı babamın masasına dikkatlice koyup cüzdanına uzandım. Cüzdanı açıp üç poundu aramaya koyuldum. Doğrusunu söylemek gerekirse, içinden bir sürü güvenin uçmasını bekliyordum çünkü son zamanlarda babam çok fazla para harcayamayacağımızı söyleyip duruyordu. Cüzdandan bir kazıkazan kartı ile birkaç kâğıt parçası düştü. Kâğıtlar yalnızca faturalardı ve evet, ne olduklarına bakmıştım. CASUS görevimizden henüz tam anlamıyla vazgeçmiş sayılmazdım.

Cüzdanın sol gözüne Billy'nin, benim ve Pearl'ün fotoğrafını koyardı. Ama Pearl'ü fotoğraftan dikkatlice kesip çıkardığını fark ettim. Bu yanlış gelmişti, Pearl hayatımızın bir parçası olmamış gibi hissettiriyordu. Cüzdandan düşen başka bir kâğıdı alıp okudum. Üzerinde bir kadının ismi ve telefon numarası yazılıydı. Camille. Camille diye birini tanıımıyorduk.

Camille ismi, kas anlamına gelen İngilizce "muscle" sözcüğünün, Romalılar kasların küçük fareye benzediğini düşündükleri için Latince "küçük fare" kelimesinden geldiğini öğrenmekten daha ilginç gelmişti.

Camille kimdi peki?

Okul servisine binerken Pearl'ün Çıplak Adam'la olduğunu düşünmeden edemiyordum ama artık babamın da yanında demek ki Camille vardı. En kötüsü de Billy'ye ve bana hiçbir şey söylememesiydi. Yaşınız küçükken, herkes size bir şeyleri söylememenin daha iyi olduğunu düşünüyor ama size söylemeliler çünkü yaşınızın küçük olması, aptal olduğunuz anlamına gelmiyor ve bence bize gerçeğin söylenmesini kaldırabiliriz. İnsanın canını en çok yalan acıtır.

Kahvaltı masasına döndüğümde babama Camille'i sormaya çalıştım ama baklayı ağzımdan bir türlü çıkaramadığım için kamelya deyip durdum ve babam da yeni bir ilgi alanım olduğunu düşündü. Sinirlenip öyle bir şey olmadığını söylediğimde ise babam kamelya gibi kızardığımı söyledi. Hiç komik değildi ama Billy o kadar güldü ki neredeyse altına yapacaktı.

"Becket Rumsey, lütfen otobüse binebilir misin?" dedi Bay Beagle. "Fazla vaktimiz yok." Aslında vaktimiz vardı ama bunu söylemeyecektim.

Bay Beagle öğrencileri saydıktan sonra Mimi'nin ön koltukta oturan annesi Bayan Dixon'ın yanına geçti. Mimi'nin Nevaeh'ye annesinin bize yardım etmek için gelmeyi teklif ettiğini söylediğini duydum. Bayan Dixon, bir modele benziyordu ve Bay Beagle da onunla konuşmaya başladıktan sonra fıkra kitabı okuyan bir sırtlan gibi gülmeye başladı. Küçük bir tükürük Bayan Dixon'ın omzuna uçunca kadın dehşete uğramış gibi göründü. Ondan sonra Bay Beagle hemen susup o gün şoförlüğümüzü yapan okul hademesi Sam Swiss'e gitmesini işaret etti.

Herkes neşeyle bağrıştı. Saat dokuz otuzdu ve yola çıkmıştık. Saat dokuz otuz ikide ise yolumuza bir kaplumbağa hızında devam edeceğimiz belli olmuştu. Sam Swiss burada hız sınırının elli olduğunu ama sınıra fazla yaklaşmamak gerektiğini çünkü unutup elli birle gidersen yasaları çiğnemiş olacağını ve yasaları bir sürü çocuğun önünde çiğnememesi gerektiğini sinirle mırıldanıyordu. Eh, ona Büyükanne Ibiza'nın hız sınırlarına hiç dikkat etmediğini söyleyebilirdim. En sevdiği kıyafet mağazasında yüzde elli indirim olduğunu duyduğunda beni arabaya oturtmuştu ve bir roket gibi yol almıştık.

Yarım saat sonra, bir buçuk kilometrelik yolu gidip Eden Bahçesi'ne vardığımızda keçisakallı bir adam bizi karşıladı ve "Çoktan varmış olmalıydınız. Nereden geldiniz, Kuzey Kutbu'ndan mı?" dedi. Bayan Dixon, adama ayakkabısının altına yapışmış bir şeymiş gibi bakınca adam da çabucak gülümseyerek, "Eden Bahçesi'ne hoş geldiniz. Burası bir bitki cennetidir," dedi. Burnunu çekti (gizliden saman nezlesi olduğu teşhisini koydum) ve bizi saksıların içinde küçük ağaçlar, yıldız şeklinde rengârenk çiçeklerin olduğu bir bölüme götürdü. Keçisakallı adam etrafa bakabileceğimizi söyledi. Etrafa baktım. Tam olarak otuz saniyemi aldı. Evet, etrafa bakmayı bitirmiştim. Sınıfın yarısı da aynı durumdaydı. Çoktan kaytarıp kalem almaya hediye dükkânına gitmişlerdi.

Bay Beagle, "Herkes dükkândan çıksın!" diye bağırdı. Yüzü domates gibi kızarmıştı. "Önce bitkiler, sonra kalemler. Tabii kasa sırasına girdiyseniz parayı ödeyip öyle çıkın."

Kasada sırada ben vardım ve çabucak kendime Eden Bahçesi kalemlerinden satın aldım. Geriye üzerinde kurbağa yumurtası resmi olan küçük bir defter alacak param kalmıştı. Yumurta, Büyükanne Ibiza'nın bir keresinde yaptığı ve isminin tapioca olduğunu söylediği bir tatlıya benziyordu. Kurbağa yavrusu yemeyeceğimi söyleyip tatlıdan almamıştım. Bay Beagle hepimizi dükkândan sürükleyip Keçisakallı Adam'ın yanına götürdü ve o da mevsimlik çiçekleri gösteriyordu. Donté Moffatt, sadece ceketlerin mevsimlik olduğunu sandığını söyledi.

Yumruk, "Bunlar hızlı yaşayıp genç ölürler," diye mırıldandı. Ona baktığımda gözlerini kaçırdı. Bu çocuğun sorunu neydi?

Nevaeh, "Bahçe tasarımımda kelebek kullanacağım," dedikten sonra ceketinin kolunu sıvayıp koluna çizdiği kelebek resmini bana gösterdi.

"Kelebekler çok sıkıcı." Mimi gözlerini devirip okul üniformasını düzeltti. Bayan Dixon, Mimi'ye bakıp gülmüsedti. Mimi de annesine gülümseyerek karşılık verdi ve sadece parmaklarını kıpırdatarak hızlıca el salladı.

Keçisakallı adam, çiçeklere ilgi duyulmasından çok memnun olduğunu söyleyip herkesi susturmaya çalıştı. Dış mekân bitkilerinden seçmemiz gerektiğini ve özel türde toprağa ihtiyacımız olduğunu anlattı. Yumruk, heyecanla asit ve alkaliden bahsetti. Keçisakallı belli ki bundan büyük mutluluk duymuştu. Başıyla onayladı. Yumruk'u dirseğimle dürterek bu asit ile alkali olayını nasıl bildiğini sordum. Yüzü, aşağı doğru inen bir yo-yo'dan daha hızlı düştü.

“Babamdan bahsetmeyi kes,” diye sinirlenerek çıkıştı. “Sana artık bizimle olmadığını söyledim.”

Mesele şuydu ki babasından bahsetmemiştim.

Tüm bu konuşmalardan ve etrafta dolaşmalardan usanan Bay Beagle, ağzımızın biraz mola vermesi gerektiğini söyledi çünkü sohbetle zaman kaybediyormuşuz. Bunun yerine gidip bahçe tasarımıımızda hangi bitkileri kullanmak istediğimize dair notlar almalıydık ve kim bilir, güzel fikirlerimiz olursa biz kazanabilirdik. Bayan Dixon bir tazı gibi koşarak çiçeklere bakmaya gitti. Gören de tasarımı onun yaptığını düşünürdü. Yumruk da kendi başına gruptan ayrılıp bitkilerin yapraklarını inceleyerek küçük bir liste yapmaya başladı. Keçisakallı Adam bundan etkilenmiş gibi başını sallıyordu. Eh, ben de geri kalmamak için yapraklara bakıp notlar alayım dedim (Gerçi kaktüsü bu şekilde incelemek bir hataymış).

“Ah, anladım, not alıyorsun,” dedi Mimi bana doğru eğilerek. Saç örgüsü omzuma değişiyordu. Omzumu hafifçe silkip elimle not defterimi kapadım çünkü benden kopya çekmesini istemiyordum. Mimi, yazdıklarımın umurunda olmadığını söyledi. “Annene karışıklığı sordun mu? Çünkü karışık olan annen gibi görünmesine rağmen bir karışıklık olduğunu söylemiştin.” Gözlerinde hain bir ışıldama vardı.

“O annem değildi,” dedim. “Babamın kız arkadaşı Pearl’dü.”

“Garip,” dedi Mimi. Belli ki biraz dedikodu fırsatı doğduğu için keyiflenmişti.

“Sessiz olun, herkes buraya toplansın,” dedi Bay Beagle ve Mimi’yle aramıza girdi. “Üzerinde çalıştığımız,

özel bir proje ve tüm dikkatinizi vermenizi istiyorum. Bunu dersten yırtıp sohbet etmek için bir fırsat olarak görmeyin. Bu, okulda yapılan en iyi proje olacak.”

Donté Moffatt, “Romalıları’la ilgili hazırladığımız projeden de mi iyi?” diye bağırdı.

“Tamam, bahçe Romalılarla yarışamayabilir ama çok önemli. Bundan birçok şey öğreneceğiz.” Donté Moffatt ağzını açtı ama Bay Beagle fırsat vermedi. “Hayır, Romalılardan öğrendiklerimizden daha fazla şey öğrenmeyeceğiz. Şimdi lütfen Romalıları unutabilir miyiz? Bu tamamen farklı bir proje. Bir bahçe bakımı merkezinden nasıl fikirler edinebilirsiniz? Ve bahçe tasarımında kullanılacak neler alabilirsiniz?”

Donté Moffatt, “Solucan alabilirim,” dedi.

Bay Beagle, “Kimsenin solucan almasına gerek yok,” dedi. “Solucanlar kendileri gelecek.”

Donté Moffatt, “Tamam o zaman, ben de çikolata alırım,” dedi. “Annem, bahçelerin oturup bir fincan çay içip çikolata yenecek yerler olduğunu söyledi. Bahçe için bir şey alacaksak, ben hakkımı çikolatadan yana kullanacağım.”

Bay Beagle, “Evet, şimdi Romalılardan ve çikolatadan uzaklaşmamız gerek,” diyerek içini çekti. “Bunun bir şeyler yetiştirmekle ilgili bir proje olduğunu unutmayalım.” Tüm bunlar olurken, Yumruk not defterine bir şeyler yazmaya devam ediyordu ve omzunun üzerinden baktığımda ne yazdığını gördüm. Üzerinde elmalar olan küçük bir ağaç çizmiş, yanına da kalın harflerle BABA yazmıştı.

Kendime engel olamayarak, “Babanın gittiğini söyledin. Daha iyi bir yere mi gitti?” diye sordum. Büyükanne Ibiza’nın annemin daha iyi bir yere gittiğini söylediğini hatırladım. Meğer annemin öldüğünü kastediyormuş. Küçükken ben de annemle birlikte olmak için daha iyi bir yere gitmek istediğimi söyledim ve Büyükanne Ibiza bunu yapamayacağımı söyleyince çok kızmıştım. Neden daha iyi bir yere gitmeme engel oluyorlardı?

Yumruk öfkeyle bana bakıp çenesini sıktı ve babasının daha iyi bir yere gitmediğini, evrendeki en kötü yere gittiğini ve onunla dalga geçiyorsam yumruk sandvici olacağımı söyledi.

“Yumruk sandvici istemiyorum, teşekkürler,” dedim çünkü çantamda balık ezmeli sandvicim vardı. Otlara bakmaya giderken aptalca bir şey söylediğimi biliyordum ama ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

ON BİR

Öğlen olduğunda Bay Beagle elini havaya kaldırıp işimizin bittiğini işaret etti. Öğretmenimiz tek kelime edemedi herkes, bir kaplan tarafından kovalanan manda sürüsü gibi otobüse koşmaya başladı.

Herkes bir yerlere geçmeye başladı. Sam Swiss'in sağlık ve güvenlik hakkında, özellikle de kendi sağlığı ve güvenliği hakkında bir şeyler dediğini duydum. Sürünün altında kalmak istemiyordu. Otobüse vardığımda yalnızca Bay Beagle ve Bayan Dixon için önde iki koltuk, bir de arkada Yumruk'un yanındaki koltuk boştu. Ona baktığımda başını çevirdi. Normalde bu oradan uzaklaşmama yetecek bir hareketti ama gidecek bir yerim olmadığından ilerleyip yanına oturdum.

Keçisakallı Adam'ın dışarıda eline hapsirdiğini gördüm. Birkaç kişi ona el salladı ve sonra Bayan Dixon ile

BİR DİLEK BİN TURNA

Bay Beagle da otobüsün yanında belirdiler. Bay Beagle, Keçisakallı'nın elini sıktı. Islak eline baktığı sırada otobüsteki herkes işaret edip gülmeye başladı. Hizmette sınır yoktu.

Bay Beagle ve Bayan Dixon da otobüse binince, Sam Swiss otobüsü bahçenin kapısından çıkardı ve hep birlikte şarkı söylememiz gerektiğini söyledi. "Yüz Yeşil Şişe" şarkısında karar kılındı ve herkes şarkıya başlarken ben de babasıyla ilgili yanlış bir şey dediysem diye Yumruk'tan özür dileyecek cesareti topladım. Büyükanne Ibiza, dilimin kemiği olmadığını söylerdi. Gerçi dilin zaten kemiği yoktu. Yumruk homurdanarak babasıyla ilgili konuşmayacağını, konuya olta atmayı kesmemi söyledi.

Sohbet açılır diye umarak, "Babam olta atmaya bayılır," dedim. Ama Yumruk duymazdan geldi ve bana iyice arkasını dönüp burnunu cama yapıştırdı. Burnu, camda yağlı bir leke bıraktı. "Babam tüm yerel restoranlara balık dağıtımı yapıyor," diye devam ettim. "Kesin onun balığını sen de yemişsindir."

"Dondurulmuşsa ve köşedeki marketten geliyorsa yemişimdir. Restorana gidecek paramız yok. Annem fazla kazanmıyor, babam yüzünden..." Kelimeler havada asılı kaldı.

"Ah," dedim. "Kendin balık tutabilirsin. Ben daha önce tuttum." Söz balık tutmaktan açıldı mı, üzerinden inemeyeceğiniz bir hız treni haline geliyordum. Solucana ihtiyacı olduğunu söyleyip babamın, balığı kafasından yakalayacağını düşündüğünü ama aslında işin kalpte bittiğini ve aynısının hayat için de geçerli olduğunu çünkü her şeyi kafanızla halletmeye çalıştığınızı ama bazen

durup işi kalbe bırakmanın daha iyi olduğunu söyleyip durduğunu anlattım.

Yumruk bana dönüp ne saçmaladığımı sordu. “Hiçbir şey,” dedim ve Yumruk da burnundan soludu. Yolculuğun geri kalanında uyuyormuş numarası yaptı ama gözünün kenarından küçük bir damla yaş aktığını gördüğüme yemin edebilirdim. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Bu sefer balıktan bahsettiğim için miydi?

Otobüs Eden’da ilerlerken otobüsün camından baktım. Yumruk hafifçe horlarken, kasabanın diğer ucundaki oyun salonunun önünden geçtik. Ampuller yanıp sönüyordu ve tabelalardaki yuvarlak pullar dalgalanıyor, güneş ışı-ğıyla parlıyordu. Otobüs büyük bir marketin ve Beans Kahve Dükkânı’nın önünden geçti. Güneş ışığının, kel bir adamın kafasından yansıdığını gördüm. İkinci kez baktığımda bu adamın babam olduğunu fark ettim. Bu başı nerede görsem tanırdım çünkü sürekli ona bakarak ileride böyle kel kalacağımı hatırlıyordum. Neyse ki Sam Swiss kaplumbağa hızıyla gittiği için olanları bir aksiyon filmindeymişiz gibi ağır çekimde izleyebiliyordum. Babam, kahve dükkanının dışında duruyordu (bunun aksiyon filmlerinden bir sahneyle ilgisi yoktu) ve pamuk şeker gibi kabarık, sarı saçları olan, dal gibi bir kadınla konuşuyordu. Kadın küçük bir pastaya benzeyen açık pembe bir elbise giymişti. Birbirlerine gülümsediklerinde Sam Swiss’e otobüsü durdurmasını söylemek istedim. İnmek istiyordum.

Ama inmedim. Bunun yerine kadına baktım.

Pembe elbisesiyle şekerlemeden şık duruyordu.

BİR DİLEK BİN TURNA

Eden Bahçesi'nde bir kalem ve defter için üç pound harcamamış olsaydım, gülümseyen kadının adının Camille olduğuna elli peniye iddiaya girerdim.

Bu kıyamet demekti. Babam gizlice bu Camille denen kadınla buluşuyordu. O çaktırmadan Beans Kahve Dükkânı'na gidip köpüklü mocha-chocco-tino-latteler içerken biz onun mezgit teslimatı yaptığını sanıyorduk. Billy akşam yemeği boyunca bir saniye susmadı ama ben babamla pek konuşmadım. Bana iyi olup olmadığını sorduğunda, "Daha iyi olmamıştım," dedim. Yetişkinlerin, hiç o kadar kötü hissetmediklerinde öyle söylediklerini duymuştum. Büyükanne Ibiza eskiden çok sherry içmekten baş ağrısı çektiğinde böyle derdi. Babam biraz gergin göründüğümü söyleyip okul gezisinin nasıl geçtiğini sordu.

"Çok şey öğrendim," diye mırıldanıp Bay Wong'un karidesli ekmeğinden ısırdım. "Bazıları öğrenmek istemediğim şeylerdi." Ekmek, palatine uvula'ya ulaşmadan ağzımda takla attı.

Durumdan habersiz olan babam, "Öğrenmek hep iyidir," dedi.

"Öğrendiğin kötü bir şeyse bile mi?" diyerek kaşlarımı kaldırdım. Babam bir saniye düşündükten sonra kötü şeyleri halının altına süpürüp saklayamayacağımızı söyledi. Mesela tarihte birçok kötü şey olmuştu ama bunlar olmamış gibi davranamazdık. "Ah," diye mırıldandım. Keşke babam ile Camille'i birlikte görmemiş gibi davranabilseydim. Ve Pearl ile Çıplak Adam'ı. Babam yemeğin güzel olup olmadığını sordu. Kazıkazandan on pound

kazandığını ve kutlama olarak dışarıdan sipariş etmeye karar verdiğini söyledi. (Gerçi her akşam dışarıdan sipariş ettiğimiz için bu pek de değişiklik sayılmazdı.) Bir çatal dolusu erişteyi ağzıma atıp başımla onayladım ama o an o kadar kötü hissediyordum ki eriştelerin tadını alamıyordum.

Keyfim yemekten sonra da yerine gelmedi. Yatak odamızda oturmuş şifalı otlarla ilgili bir kitap okuyordum ki Billy içeri gelip bu hafta sonunun yağmurlu geçeceğini söyledi. Başını iki yana sallayıp bunun onun dünyasında “yağmur çizmesi” anlamına geldiğini söyledi. Sonra da keyfimi neyin yerine getireceğini bildiğini söyleyip kutusunu karıştırdıktan sonra robotik kolu çıkardı.

Somurtup, “Çok işe yaradı, evet,” dedim.

Billy bunun bir sonraki CASUS görevimizde yardımcı olacağını söyleyince ona yeniden, “Çok işe yaradı, evet,” dedim. “Pearl’ü dün bulduk,” diye çıkışmaktan da kendimi alamadım. “Yalnızca onunla konuşmadık, bu da CASUS’un sonu geldi demek. Görevimizi tamamlama şansımız vardı ama başarısız olduk. Onunla konuşmayacaksak Pearl’ü bulmanın amacı ne? Ajanların görevlerini düzgünce tamamlayıp davaları kapatmaları gerek.”

Billy’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah hayır, hayır, hayır, CASUS’un sonu gelmedi.” Havada salladığı robotik el neredeyse ampule çarpacaktı. “Bir kez CASUS üyesi olursan hep CASUS üyesi kalırsın. İkinci annemize sırtımızı dönemeyiz. Asla. Dava hâlâ sürüyor.” Billy, Pearl’le kilisede konuşmamamızın kendi hatası olduğunu söyledi. “Çok aptalca davranıp ona kızdım çünkü kaba

BİR DİLEK BİN TURNA

ve çıplak adamın onun erkek arkadaşı olduğunu sandım ama değilmiş.”

Dikkatimi çekmeyi başarmıştı. “Nereden biliyorsun?” Belki de Billy yeni bir şey keşfetmişti. Belki de Pearl’ün yeni bir erkek arkadaşı yoktu, babamın da yeni bir kız arkadaşı yoktu ve dünya karman çorman olup bizi ortada bırakmamıştı.

“Şey...” Billy duraksadı ve gözleri parladı. “Birlikte değiller çünkü kaba ve çıplak adam bir imparator.”

Tamam, dikkate değer bir durum yoktu. Bu da Billy’nin manyakça fikirlerinden biriydi. Billy’ye Çıplak Adam’ın bir imparator olmadığını söylediğimde, Billy öyle olduğunu ve nedenini de açıklayacağını söyledi.

“Lütfen açıklama,” dedim. “Hayır, gerçekten, lütfen açıklama.”

Billy beni duymazdan gelerek açıklamaya başladı. “Kaba ve çıplak adam bir imparator çünkü herkes imparatorun görünmez kıyafetleri olduğunu bilir. Ayrıca herkes imparatorun ne kadar kaba olduğunu da bilir. O da herkesin aptal olduğunu sanır. Ama gerçekte aptal olan odur. Yani Pearl kendine aptal bir erkek arkadaş bulmaz. Bu yüzden birlikte değiller.”

Bam! Yedi yaşındaki Billy’nin düşüncesi gerçekte o kadar alakasızdı ki birini falakaya yatırsan bile aralarında bağlantı kuramazdı. Elbette ona Pearl’le konuşmak için kiliseye geri gitmeyeceğimi söyledim. Çıplak Adam’ı bir kere görmekten fazlasını midem kaldırmazdı. O anda Billy’ye Pearl ve Çıplak Adam’la ilgili gerçeği söylemek içimden geldi. *Birlikteydiler.* Bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

“Peki ya...” Duraksadım ve tırnaklarımın kenarındaki deriyle oynadım. “Yani, şey, peki ya...” Bunu söylemek dünyanın en büyük sudoku bulmacasını çözmekten bile daha zordu ama söylemem gerekiyordu. “Peki ya Çıplak Adam, gerçekten Pearl’ün *erkek arkadaşı*ysa?” Derin bir nefes alıp Billy’nin tepkisini bekledim.

Billy ifadesizce, “Değil,” dedi. “Dediğim gibi, yeni bir CASUS görevim var ve görev de...” İçimde çalan davul sesleri eşliğinde büyük görevi bekledim. “Pearl’e telefon etmek!”

Bu artık cidden saçma bir hal alıyordu. Billy’ye bunu daha önce denediğimizi ve Pearl’ün cevap vermediğini söyledim.

Billy bilmiş bir tavırla, “Hayır, ona *mesaj attık* ve o da mesajlara cevap vermedi,” dedi.

“Eh, babam Pearl’ü arayamayacağımızı söyledi,” diye bilmiş bir tavırla ona karşılık verdim.

“Onu gerçekten aramayacağız ki,” diye sinirlenerek çıkıştı Billy. O kadar bilmiş bir tavır takınmıştı ki benim bile aklım karıştı. Bana robotik elini salladı. “Bu arayabilir onu.” Billy’nin bir anda, “Ben bir şairim ve bunu bilmiyordum,” demesini bekledim ama belli ki bunu gerçekten bilmiyordu çünkü böyle bir şey demedi, bu yüzden bu konuyu geride bıraktık.

Billy koridora çıkıp telefonu aldı ve geri geldi. Bana ve sonra da telefona bakıp başıyla onayladı. Belli ki Billy Gezegeni’nde her şey harekete geçmeye hazırdı.

5... Telefon Billy’nin yatağına yerleştirildi.

BİR DİLEK BİN TURNA

4... Billy benden Pearl'ün numarasını söylememi istedi.

3... Billy robotik eli kullanarak numarayı tuşlamaya başladı.

2... Balti Towers restoranına bağlandık. Billy lavaş sipariş etti ama ona telefonu kapattırdım. Buna yetecek harçlığım yoktu.

1... Bir sonraki denememizde Katil Kick-box kulübünü aradık. Bu sefer Billy telefonu kendi kapadı ve katillerle konuşmak istemediğini söyledi. Ben de ona ismin muhtemelen Katy'nin kick-box kulübü olduğunu söyledim. İsimleri doğru duyma işinde çok kötüydük. Büyükanne Ibiza dinlemediğimizi söyler. (Aslında yetişkinler asla ilginç bir şey söylemiyorlar.)

0... Kalkış başarılı! Sonunda Billy'nin uzaktan kumanda ettiği robotik el, Pearl'ün numarasını doğru tuşlamayı başardı. Billy benim konuşmam gerektiğini fısıldadı çünkü ben daha büyümüşüm. Ben de konuşmak istemediğimi, onun konuşması gerektiğini çünkü bunun onun fikri olduğunu söyledim. Billy de bunun Brian'ın fikri olduğunu söyledi. Ağzım açık kaldı çünkü bir salyangozu telefonda konuşturamazdım. Birden Pearl'ün sesini duyduk. *Merhaba, şu anda telefona cevap*

veremiyorum ama isim ve numaranızı bırakırsanız aramanıza en kısa sürede dönüş yapacağım.

Telefonu yataktan alıp kapadım. Bu sırada Billy'nin gözleri doldu. "Neden arayanın sen olduğunu söylemedin?" Burnunu çekti. Robotun eliyle burnunu sildi ve canı yanınca yüzünü ekşitti.

"Bilmiyorum. Belki tam olarak ne diyeceğimi bilemedim."

"Önemli değil," dedi Billy neşeyle ve robotik eli kenara bıraktı. "Brian bizim yerimize konuşabilir. O çok konuşkandır."

Billy, Brian'ın ayakkabı kutusundan lüks evine yürürken telefon çalmaya başladı. Hemen elime alıp, "Alo," diye mırıldandım.

Kulaklarım Büyükanne Ibiza'nın, "Alo!" diye bağırmasıyla neredeyse sağır olacaktı. Duyan da İspanya'dan aradığı için bağırması gerektiğini sanırdı. Büyükanne Ibiza birkaç yıl önce Albert Dede vefat ettikten sonra "yeni bir başlangıç yapmak" ve "sakin bir hayat sürdürmek" için apar topar İspanya'ya taşınmıştı. Büyükanne Ibiza'ya neredeyse yetmiş yaşına girdiğini, yani bunun aslında "yeni bir başlangıç" değil daha çok "yeni bir bitiş" olduğunu söylemiştim. Ama beni dinlemedi çünkü kendi istediği şeyi yapma zamanının geldiğini söylüyordu. Oysa babam yanlarından taşındığından beri yani neredeyse yirmi yıldır kendi istediklerini yapıyordu. Neyse, apar topar Ibiza'ya taşındı ve bizi de sürekli telefonla arayacağına söz verdi. Bazen onu özlüyordum ama bizi haftada bir arayıp güneş, kum, sangria ve siyatiğinden bahsederdi.

Normalde siyatikle ilgili uzun süre konuşmayı severdim çünkü *Marvin'in Tıp Rehberi*'nde otuz ikinci sayfadaydı ama şimdi sırası değildi, bu yüzden babama telefona gelmesi için seslendim.

Babamın ayak sesleri koridorda duyulduğunda telefonu kapıdan uzatıp Büyükanne Ibiza'nın aradığını söyledim. Babam gözlerini devirdi ve telefonu almadan önce tişörtündeki kremalı bisküvi kırıntıları eliyle silkeledi. Yeniden odaya girdiğimde Billy'nin yatağımı kişisel trampeleni olarak kullanmaya karar verdiğini gördüm. Koridorda babamın Büyükanne Ibiza'ya endişelenmemesini çünkü krallar gibi yediğimizi söylediğini duydum. Hangi krallar? Burger kralları mı?

Billy o kadar yükseğe zıplıyordu ki başı neredeyse tavana değecekti ama beni endişelendiren bu değildi. Babamın az önce Büyükanne Ibiza'ya, Pearl'le işleri berbat ettiklerini söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Kulak kesilmek deyimini uygulayacağım aklıma gelmezdi ama babamın söylediklerini anlamaya çalışırken gerçekten kulak kesildim. Babam Pearl'den bahsederken sesi kısılıyordu ama konu palamut balığı olduğunda öyle bağırıyordu ki onu ta Timbuktu'dan duyabilirlerdi.

Beş dakika sonra konuşmayı dinlemekten sıkılıp VEDA LİSTESİ'ne geri döndüm. Denediklerimi ve geriye nelerin kaldığını not aldım. Mabet, Billy onu yıktığında başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Dövme neredeyse derimi yüzecekti çünkü çıkarmak için tırnak fırçası kullanmak zorunda kalmıştım. Bu kadar fırçalamayla bile bazı harfleri çıkaramamıştım ve elimde günlerce EDA yazmıştı. Okulda öyle gezmek zorunda kalmıştım. Mimi okulda

beni durdurup elime işaret ederek, “Rüyanda görürsün,” dedi. Tohumlar sonuçsuz kaldı. Balon da yanlış adımdı. Yıldız çok güzeldi ama tam olmamıştı. Maytaplar olacak iş değildi çünkü param yetmezdi. Ve şiir... Şöyle diyeyim:

Bir şiir çok iyi olur dedim
Yüzümü güldüreceğinden emindim
Ama sonra anladım ki benden şair olmaz
Çünkü anneme güzelce veda etmeye yarayacak
Ne kafiye var ne de uyak

VEDA LİSTESİ'nde yalnızca iki madde kalmıştı. Dokuz numara: Yalnızca “elveda” de. Son olarak da on numara: Öyle bir madde yoktu çünkü henüz bulamamıştım.

Arka arkaya “Elveda” diye mırıldanırken, Billy bir çocuğun ağabeyini sinirlendirmek için yaptığı zıplama sayısında rekor denemesine koşuyordu. Öyle ki ağabeyi onu tekmeleyecekti. Metatarsal kemiklerim harekete geçmeye hazırdı.

Telefon yeniden koridorda çalmaya başladı.

“Beş yüz elli üç,” dedi Billy havaya zıplayarak. “Beş yüz elli dört. Beş yüz elli beş.”

Önce muhtemelen babama ayak nasırlarıyla ilgili bir şey söylemeyi unuttuğu için yeniden Büyükanne Ibiza'nın aradığını düşündüm. Başımı yana eğip babamın telefona gitmesini dinledim. Bu sefer arayan kişiyle konuştuğunda sesi yüksek değildi. Hatta yine sessizce konuşmaya başlamıştı ve ben de Billy'ye sessiz olmasını söyledim ama o saymakla o kadar meşguldü ki bana susmamı söyledi.

BİR DİLEK BİN TURNA

Onu yeniden susturdum ve birbirimizi susturma yarışına girmişiz gibi hissettim.

Biyonik kulaklarım olduğu için babamın sessizce, “Pearl, bu numarayı nereden buldun? Benimle iletişime geçmemelisin. Bunun çok ciddi olduğunu biliyorsun,” dediğini duydum.

ON İKİ

CASUS'LA İLGİLİ ÖNEMLİ BİLGİ: Pearl bizim Eden'daki dairemizin telefon numarasını öğrenmişti.

BABAM: Pearl'ün Eden'daki dairemizin telefon numarasını bilmesini istemiyordu.

PEARL'ÜN TELEFON NUMARAMIZI
ÖĞRENMESİYLE İLGİLİ NOTLAR: Bunun suçlusu robotik eldi. Billy ve ben neredeyse tamamen suçsuzduk. Babam bize bunun nasıl olduğunu sorarsa, bu mazerete inanacağını sanmıyordum. Ancak babamın fısıldamasına bakılacak olursa,

BİR DİLEK BİN TURNA

sanırım telefonda Pearl'le konuştuğunu duymamızı istemiyordu.

CASUS TAKIMININ ÇIKARIMI: Pearl muhtemelen tanımadığı bir numaranın aradığını gördü ve numarayı geri arayınca babamla iletişime geçmiş oldu.

DAHA ÖNEMLİ BİLGİLER: Neden babam Ibiza Nine'ye Pearl'le işleri iyice batırdığını söylemişti? Bu Camille'le, Pearl'le ayrılmadan önce çıktığı ve bunun yüzünden evden kaçtığımız anlamına mı geliyordu? (Bu tür problemlerden sabah programlarında bahsedildiğini ve kötü dişleri olan katılımcıların koltuklarını birbirinden ayırıp bir aşk üçgeninde kaldıklarını söylediklerini duymuştum. Bir aşk üçgeninin tam olarak ne olduğundan emin değildim ama birbirine kızgın en az üç kişiyi ilgilendirdiği kesindi.)

ENDİŞELER: Hepsinden bahsedemeyeceğim kadar çoklar ama temel endişem, Billy'nin yatağının yaylarını kırması. Bunu ona söylediğimde artık duramayacağını çünkü Brian'a nasıl rahatlayacağını gösterdiğini söyledi. Ben de Brian'ın hep rahat olduğunu söyleyince Billy, Brian'ı hiç tanımadığımı söyledi.

Sindirilmesi gereken yeni bilgilerle birlikte Billy'nin yatağına oturdum ve çenemi, dedektiflerin bir gizemi çöz-

meye çalıştıklarında yaptıkları gibi ovuşturdum. Babam ve Pearl'le ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Yirmi dakika sonra ben hâlâ neler olduğunu çözmeye çalışırken babam yanımıza gelip Büyükanne Ibiza'nın halimizi hatırımızı sorduğunu söyledi. Duraksayıp onun Pearl'ün de aradığını söylemesini bekledim ama bir şey demedi. Bunun yerine gözlerini ovuşturup saatin geç olduğunu ve yatmaya hazırlanmamız gerektiğini söyledi. Sonra da Billy'nin neden saunaya girmiş uzun tüylü bir kobay faresi gibi terlediğini sordu. Billy spor yaptığını söyledi.

Babam, "Harika," deyip Billy'yi alnından öptükten sonra dudaklarındaki teri sildi. Babam beni öptüğünde bir anda ağzımdan aşk üçgenlerini iyi bildiğim çıktı. Şaşırان babam, "Eh, bu konuyu unutabilirsin çünkü on bir yaşındasın ve endişelenmen gereken tek üçgen matematik dersinde işlediklerin," dedi. Babam konuşmayı daha başlamadan büyük bir baltayla kesip atmıştı.

Babam odadan çıktığında Billy'ye bu gece onun yatağında yatacağımı çünkü kırık yayların sırtıma batmasını istemediğimi söyledim.

Billy, "Asla olmaz," diye bağırdı ve "senin malın benim malım ve benim malım benim malım," diye ekledi. Sonra da kendi yatağına girip doğruca uykuya daldı. Görünüşe bakılırsa o kadar zıplamak onu yormuştu.

Billy hafifçe horlarken pencereye yürüdüm ve perdeleri açıp yeniden Eden'in çatılarına baktım. Her çatı, gümüşü yağa batırılmış gibi parlıyordu ve yumuşacık bulutlar da gökyüzünde hayalet gemiler gibi süzülüyordu. Annem için seçtiğim yıldız hâlâ parlıyordu.

BİR DİLEK BİN TURNA

Düzgün bir şekilde veda etmeyi çok istiyordum ama kelimeler Büyükanne Ibiza'nın Billy'nin peruk haline getirdiği örgü ipi gibi boğazımda düğümleniyordu. Görüşüm gözüme dolan başıboş yaşlardan bulanmaya başladı ve doğru düzgün göremez oldum. Tek yapabildiğim "Anne" deyip durmaktı. Ama tepemdeki yıldız parlamaya devam etti ve gözlerimi kapayıp gözyaşlarımın küçük ırmaklar gibi akmasına izin verdiğimde bile yıldız parıltısını ıslak yüzüme yansıtıyordu. Beş dakika boyunca sessizce ağladıktan ve sevgi birini hayata döndürebilseydi annemin şu anda yanımda olup kulağıma beni ne kadar sevdiğini fısıldayacağını düşündükten sonra yatağa gitmek için arkama döndüm.

İşte o zaman oldu.

Bir kâğıt turna dönerek yere, tam yanıma düştü.

Turnanın büyümlü olduğuna karar verdim. Bu, kesinlikle benim denemelerimden değildi çünkü çok muntazam katlanmıştı. İlk turna da değildi, babamın verdiği turna hâlâ masamda duruyordu. Hayır, bu bir sihirbazın yapabileceği türden bir şeydi. Abrakadabra! Sihirbaz şapkasını açıp içinden bir tavşan çıkarır ve ilkiyle tıpatıp aynı başka bir tavşan peşinden gelirdi.

Pazartesi günü bu turnayı okula götürdüm çünkü onu evde bırakmaya gönlüm el vermedi. Gözlerimi masanın altına dikip uzun bir süre boyunca ona baktım. Bay Beagle kâğıt çıkarıp bahçe tasarımlarımızı çizmeye başlamamızı söylediği zaman bile turnaya bakmaktan vazgeçmedim.

“Düşünecek vaktiniz oldu. Bahçeye gittiniz. Harekete geçme zamanı geldi,” diye sözüne devam etti Bay Beagle. “Ve Becket, pantolonunun ağına gözlerini dikip bakmayı bırakır mısın lütfen?” Birden sınıf kahkahalara boğuldu ve başımı öyle hızlı kaldırdım ki neredeyse kendi kendimi kamçılacaktım. Histerik kahkahalar azaldığında herkes kâğıtlarını çıkardı ve BOK için fikirlerini yazıp tasarımlarını çizmeye başladı.

Nevaeh yan sıradan bir gönyenin sivri ucuyla beni dürttü. Başımı kaldırıp baktığımda kendi kâğıdını kaldırıp gösterdi. Kâğıda bir sürü kelebek çizmişti. Bana başparmağıyla tamam işareti yaptı ve bilekliği işaret etti. Ben de eğilip bilekliklerin kız işi olduğunu söyledim.

“Hiç de değil,” diye tısladı Nevaeh. “Bu bileklik kız işi değil. Erkeklerin de başlarına güzel şeylerin gelmesine ihtiyaçları var. Bu yüzden bu bileklik senin bileğinde.” Sırasından uzanıp elimi tutmaya çalıştı ama ben elimi çektim. “Cidden, söylediğimi hatırla. Kız kardeşim geri geldi ve geldiğinde bir kelebektir. Ondan sonra ben de mutlu hissetmeye başladım, bu harikaydı. Şimdi de bu harikalığı etrafımdakilerle paylaşıyorum. Belki de geçmişte kötü şeyler yaşandığı için iyi şeylerin olacağına inanmıyordur ama bu dediklerimi unutma, Becket Rumsey, önemli bir şey yaşayacağını hissedebiliyorum.”

“Kız kardeşine ne oldu?” diye sordum.

“Bir kelebek olarak geri geldi, sana söyledim,” diye açıkladı Nevaeh. “Hiç beklemediğim bir anda büyü gerçekleşmişti sanki. Bir gün birden üzerime bir kelebek

kondur. Ah, biliyorum, Şimdi bunun mantıklı bir açıklaması olduğunu düşüneneceksin ama yok.”

Evet, mantıklı bir açıklaması olduğunu düşünüyordum çünkü kelebekler bazen öylesine insanların üzerine konardı.

“Ama bu kelebek üzerimde uzun süre kaldı. En sonunda uçtuğunda doğruca eve gidip internette kelebekleri arattım. Çıkan sonuçlarda kelebeklerin ruhun sembolü olduğu yazıyordu,” diye açıklamasına devam etti. “Bu da bana ne kadar uzun süredir kız kardeşim hakkında üzgün olduğumu hatırlattı ama kelebeğı gördükten sonra mutlu hissetmeye başlamıştım çünkü bu kelebek oydu. Sanki o an, olanları geride bırakmak için doğru zaman gibiydi.”

Yumruk arkasına dönüp Nevaeh’ye birkaç gün önce başına gelen garip bir şeyi anlatmaya başladı. “Bir salyan-goz gökyüzünden düşüp kafama çarptı,” dedi sinirlenerek.

“Gördün mü?” dedi Nevaeh. “Büyü her yerde.”

Gülmemek için yanağımı ısırarak zorunda kaldım ama sonra bunun gülünecek bir şey olmadığına karar verdim çünkü garip bir kuş da benim başıma düşmüştü.

Bay Beagle, sınıfın sohbet yeri olmadığını ve BOK üzerinde çalışmayı tamamlamamız gerektiğini çünkü öğle yemeğı vaktinin geldiğini söyledi. Bunun ardından zil çaldı ve Bay Beagle’ın ondan sonra söylemeye çalıştığı hiçbir şeyi anlamadım çünkü tüm sınıf apar topar sıralarından kalkıp sınıftan çıkmaya başladı.

Öğretmenimizden duyduğum son şey, “Eden Yankısı,” oldu ama kimse buna aldırmadı.

Oyun bahçesindeki duvarın kenarında, daha doğrusu onun yanındaki küçük havuzun orada duruyordum ki Yumruk, sosis parmaklarıyla tuttuğu bir tenis topuyla yanımdan geçti.

“Hey,” deyip bileğine baktım. “Sen de Nevaeh’nin bilekliklerinden takmışsın.” Yumruk, topu duvara atıp yeniden tuttu. Çabucak bileğimi kaldırıp Nevaeh’nin bana da bir tane verdiğini gösterdim. Yumruk durup, *Ne olmuş yani?* der gibi omzunu silkti. Topu cebine koydu.

“Aslında bu bilekliği sevdim,” diye mırıldanıp bilekliğin lastiğini bir gitar teli gibi çekip bıraktım. “Neyse, kim hayatında biraz büyü olsun istemez ki? Büyü yapabilecek olsan, ne yapmak isterdin?” Eğilip bacağıma kaşıdım.

“Babamı geri getirmek,” dedi Yumruk ben yeniden doğrulurken.

Gözlerim kocaman açıldı. “Anlıyorum,” dedim. “Yani, biri vefat ettiğinde nasıl hissettiğini biliyorum.” Başımı eğip ortak noktamız olduğunu kanıtlayan bir sohbet açmaya çalıştım. İkimiz de birini kaybetmiştik.

Yumruk bana sırtıttı ve topu yeniden cebinden çıkardı. “Vefat ettiğinde mi? Yani *öldüğünde* mi demek istiyorsun? Yani daha iyi bir yere gitti derken bundan mı bahsediyordun? Gerçekten babam hakkında hiçbir bilgin yok.”

Yumruk topu sektirip duvara doğru tekmeleyerek yanımdan uzaklaştı.

Off, kafam onunla ilgili hiç olmadığı kadar karışmıştı.

Saat üç kırkta Billy'yle okuldan eve yürürken babamın minibüsünü sakız pembesi bir evin önünde gördük. Evi gözden kaçırmamanın pek kolay olmamasının yanı sıra, babamın minibüsünü de üzerindeki koca sazan maketi sayesinde görmemek biraz zordu.

Billy, "Babam neden burada?" diye sordu ve tırnaklarının arasındaki çamuru temizlemeye koyuldu. Sonra durup duvarlarını sarmaşık sarmış ve Büyükanne Ibiza'nın sepet örgülü turtalarının tepesine benzeyen küçük pencerele eve baktı.

"Bilmiyorum, belki de balık teslimatına gelmiştir?" diye açıkladım yüzümü ekşiterek. Bir nanosaniye düşününce babamın evlere değil yalnızca restoranlara teslimat yaptığını hatırladım. Okul çantamı omzuma atıp bana cevap vermesini bekliyormuşum gibi eve baktım. Cevap vermedi.

Billy, "Gidip kapıyı çalabiliriz," diye önerdi. Fikrini vurgulamak için başıma tıklattı. Ben de onun başına tıklattım ama içi boşmuş gibi ses geldi. "Böylece babamın neden burada olduğunu öğreniriz," dedi Billy benden kaçarak.

"Peki ya babam onun burada olduğunu bilmemizi istemiyorsa?" Billy bunu düşünmemişti ama ben düşünmüştüm. Ya bu Camille'in eviyse? Gözlerim kocaman açıldı ve düşünceler beynimde dönmeye başladı. Ya bu Camille'in eviyse? Peki ya babam burada olduğunu bilmemizi istemiyorsa? Ben başka bir şey diyemeden Billy

tazı gibi koşmaya başladı ve kendini bir ahtapot gibi çimlere attı.

Aklıma ilk gelen şeyi bağırdım: “Çık oradan, seni geri zekâlı.” Sonra da aklıma ikinci gelen şeyi söyledim. “Yakalanmadan çık.” Billy kıpırdamıyordu. Babam ön kapıdan çıkana kadar orada bekleyeceğini söyledi. Eh, Billy ne derse desin buna katlanmayacaktım. Doğruca yanına yürüdüm ve onu kolundan çekip götürmeye çalıştım. Ne yazık ki Billy, en iyi numarasını yaptı: Küçük kardeş yerine bebek hipopotam ağırlığında olmak. Billy’nin kolundan son bir kez çekiştirmeye çalışırken, o beni yere çekti ve kendimi yanında buldum.

Kapı açıldı.

Kapı kapandı.

Yanımızda lacivert ceket giymiş ve kırmızı benekli fular takmış, uzun kahverengi saçlı bir kadın belirdi. Bizi gördüğünde yüzünde beliren ifade paha biçilmezdi. O anda Billy’nin çenesi toprağın üzerindeydi ve dişlerinin arasında da bir tutam çim vardı. Kadın eğilip ne yaptığımızı sandığımızı sorunca, Billy çimleri biçtiğini mırıldandı.

“Neyle? Dişlerinle mi?” diye sordu kadın.

Billy zafer edasıyla, “Eşekler böyle yapar,” dedi.

“Eşekler böyle yaparmış,” diye tısladım eve yürürken. “Niye öyle dedin ki? Salak olduğumuzu ya da en azından senin salak olduğunu düşünmüş olmalı.” Billy omuz silkti ve babamı görmeden oradan ayrıldığımızı üzüldüğünü söyledi. Ben de kadın neredeyse polisi arayacağı için başka seçeneğimizin olmadığını söyledim.

BİR DİLEK BİN TURNA

Evimizin sokağına girdiğimizde, bunun artık bir aşk üçgeni olmadığını fark ettim. Hayır, bu artık bir aşk beşgeniydi. Babam, Pearl, Çıplak Adam, Camille vardı ve şimdi de çim biçme makineleri olduğumuzu düşünen benekli fularlı kadın eklenmişti.

Babam bizden kısa süre sonra eve geldi ve beyaz ceketini kanepeye atmasının ardından Billy'yi gıdıklayıp gününün iyi geçip geçmediğini sordu. Billy, gününün nasıl olduğunu unuttuğunu söyledi ve babam da bunun önemli olmadığını çünkü bir şeyi unutmanın çok kolay olduğunu söyledi.

Babam yemek sipariş ettikten sonra masaya oturduğumuzda Billy birden yumurtladı: “Neden bugün pembe evdeydin, baba?”

“Hangi pembe ev?” Babamın yüzü utançtan domates gibi kızardı ve sonra da konuyu değiştirdi. Görünüşe bakılırsa babam haklıydı. Bir şeyleri unutmak çok kolaydı; özellikle de başkalarının bilmesini istemediğiniz şeyleri.

ON ÜÇ

Billy “Koca ağız” Rumsey’nin önceki gece söylediği şey yüzünden babam bir şeyler bildiğimizi öğrenmişti ama ne bildiğimizi bilmiyordu ve *biz de* gerçekte olayların ne kadarını bildiğimizi bilmiyorduk. Kısacası babam ve Pearl arasındaki her şey karmaşadan ibaretti ve biz de bu karmaşanın tam ortasındaydık.

Okulda bir beşgen çizip ilgili isimleri köşelere yazdım. BABAM, PEARL, CAMILLE, ÇIPLAK ADAM, BENEKLİ FULARLI KADIN.

Karşılıklı çizgilerle kimin kiminle olması gerektiğini belirtmeye çalıştım. Babam ve Pearl’ün arasına bir çizgi çektim ve sonra da Çıplak Adam’ı Camille’le eşleştirdim ama benekli fularlı kadın bir başına kaldı. Arkama yaslanıp harika şemama baktım ama Bay Beagle yanımdan

geçerken çok güzel bir beşgen çizdiğimi ama fark ettiysem şu anda BOK'tan konuştuklarını söyledi.

“Pekâlâ, BOK'un birinci adımının neredeyse sonuna geldik,” dedi Bay Beagle kravatını çekiştirip sınıfın ön tarafına yürürken. Etrafa bakındı ve elini havaya kaldırmış olan Donte Moffatt'ı görmezden geldi. “İkinci adım olarak tasarımlarınızı bitireceksiniz ve kazananı açıklayacağım. Ardından bahçeyi hazırlayacağız ve elbette son ama en heyecanlı adım ise ebeveynlerinizi çağırmak olacak böylece çocuklarının neler yaptıklarını görebilecekler.”

Ah, harika! Yeterince berbat hissetmiyormuşum gibi, Bay Beagle bana Pearl'ün BOK gösterimine gelmeyeceğini hatırlattı. Yumruk'a baktığımda onun da benim kadar kötü durumda olduğunu gördüm. Belki o da babasının gelemeyecek olmasına sinirlenmişti. Onunla göz göze geldiğimde gözlerini kaçırdı ve burnunu karıştırmakla meşgulmuş gibi yaptı.

Bay Beagle üzerinde bazı nesneler olan masayı muhtemelen fark ettiğimizi söyleyip bu masadaki nesneleri bahçe tasarımıma ekleyebileceğimizi açıkladı. “Böyle şeyleri tasarımınıza dahil etmeyi düşünmemiş olabilirsiniz. Mesela CDler. Işık vurunca parlayıp harika görünüyorlar ve aynı zamanda kuşları da uzak tutuyorlar. Hem işlevli hem de güzel görünümlü. Lütfen masaya göz atın; belki bir şeyler seçip tasarımınıza eklersiniz. Ne de olsa tasarımcı sizsiniz.”

Herkes ayağa kalkıp Bay Beagle'ın getirdiği nesnelere baktı. Nesnelerin arasında şunlar vardı:

Doksanlardan kalan CDler. Büyükanne Ibiza bunlara “klasik” derdi; bense “eski” diyordum. Eski bir çamaşır makinesi tamburu. Bay Beagle içine çiçek ekebileceğimizi söyledi.

Kullanılmış teneke kutular. Bay Beagle çok fazla kuru fasulye yiyordu anlaşılan.

Bir bisküvi kutusu. Bay Beagle ayrıca çok fazla bisküvi yiyordu demek ki.

Sarı bir damperli kamyon. Bay Beagle buna da çiçek ekebileceğimizi söyledi.

Eski bir çizme.

Yumruk masaya ilerleyip damperli kamyonu aldı. Mimi ise masadakilere elini bile sürmeyeceğini söyledi ki bu hepimizin hayrınaydı. Mimi sandalyesinden kalkıp yanıma geldi. “Sana uygun bir şey yok, öyle mi?” diye fısıldadı kulağıma. Omuz silktim. “Nasıl olsa ben kazana-çağım. Annem her şeyi harika yaptığını söylüyor çünkü tıpkı onun gibiyim. Hep sınıf birincisi olurum,” dedi.

İşte o sırada Yumruk damperli kamyonla kazara Mimi’ye çarptı ve Mimi de bağırarak onun tam bir aptal olduğunu söyledi. “Tıpkı baban gibi! Gazetede onunla ilgili bir haber okudum.”

Yumruk’un göğsünün öfkeyle kabardığını görebiliyordum. Tam patlamak üzereyken aralarına girdim. Birden Yumruk’un yumruğu karnıma indi. Ne yazık ki hiç karın kasım yoktu. Ama neyse ki yumruğunu geri savurabilecek bir trampelen görevi gören yağlarım vardı. Birden ellerim uzanıp onu bileklerinden sıkıca kavradı. O da dans ediyormuş gibi kımıldanırken Bay Beagle BOK’un

BİR DİLEK BİN TURNA

güreş maçı yapmakla ilgisi olmadığını ve durmazsak başımızın büyük belaya gireceğini söyledi.

Bay Beagle bizi ayırırken sinirle, “Neler oluyor burada?” dedi.

Yumruk öfkeyle, “Bilmiyorum,” dedi. Ama biliyordu. Bunların hepsi, Mimi Yumruk’un babası gibi aptal olduğunu söylediği için olmuştu. Mimi ölen birinin ardından nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Mimi’yi günahım kadar sevmiyordum. Bay Beagle gözüne görünmememizi söyledi ve ben de elimden geldiğince hızla oradan uzaklaştım.

Sırama dönüp BOK tasarımı bitiriyormuşum gibi yaptım. Üzgün suratımı gören Nevaeh yanımdan geçerken, o daha keleklerle ilgili tek kelime etmeden bilekliğin harika şeyler gerçekleştirmediğini söyledim. Hatta işleri daha da kötüleştiriyordu. Neredeyse onu taktığım için büyük bir kavgaya karışıyordum.

“Gecenin en karanlık anının şafak sökmeden önceki an olduğunu hiç duymadın mı?” diye fısıldadı Nevaeh ve sonra da bir şarkı mırıldanarak sırasına döndü.

Ben de arkasından, “Keleklerin yalnızca kelek olduğunu ve bilekliklerin harika şeyler gerçekleştirmediğini duymadın mı?” diye bağırdım.

Nevaeh arkasına dönüp bana baktı ve bana kızdığını anladım.

Okuldan sonra telefonumu açtığımda babamdan bir mesaj geldiğini gördüm.

Konuşmamız gerek. Baban x

Ben de cevap yazdım:

Bu ve ile mi ilgili? Beck

Hayır! Değil! Çiftleşmeyi öğrenmeniz için daha erken.

Tamam, konuşması gereken şey yetişkin meseleleri değilse, demek ki bize Pearl'le arasında neler olup bittiğini ve cuma günü ondan telefon aldığında neden sesinin mutlu gelmediğini anlatacaktı. Onu benekli fularlı kadının sakız rengi evinde gördüğümüzü bildiği için hazırlıksız yakalanmış olmalıydı.

Babam bizi okul kapısından alıp evimizin karşısındaki parka götürdü. Billy salıncağa koşturunca babam bana dönüp, "Ufak bir konuşma yapmamız gerek. Ne zamandır sana anlatmak istediğim bir konu var," dedi.

Tamam... Derin bir nefes alıp bunun dünyanın yeniden anlam kazanmaya başlayacağı an olduğunu düşünmeye çalıştım. Hani araba yıkatırken etrafınız köpükle çevrilidir ama sonra her şey yıkanınca eskisinden de iyi görmeye başlarsınız ya. Babam cebinden telefonunu çıkarırken nefes verdim. Sonra da bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Telefonunu bankta yanına koydu.

Billy bir ileri bir geri, bir ileri bir geri sallanıyordu.

Babam gülümseyip, "Midesi bulanacak," dedi. Yanına oturdum ve babam bir dalgıcın suya dalmadan yaptığı gibi derin bir nefes alıp, "Seninle konuşmak istiyorum çünkü uzun zamandır bir aile olarak yeterince vakit geçiremedik," dedi.

BİR DİLEK BİN TURNA

Aman Tandırım! Bu muydu? BÜYÜK konuşma bununla mı ilgiliydi? Bu, Büyükanne Ibiza'nın bana hediye edeceğini söylediği tabletin İskoç tableti çıkmasında yaşadığım hayal kırıklığından daha beterdi. İskoç tableti sert bir şeker bu arada.

“Evde bir parti verelim. Gelecek hafta salı nasıl olur? Böylece plan yapmak için vaktimiz de olur.”

BU MUYDU YANİ? İçten içe haykırıyordum. Pearl, Camille ya da sakız renkli evden çıkan benekli fularlı kadınla ilgili hiçbir şey söylemeyecek miydi? Okul hırkamdan sarkan ipi çekiştirince sökülmeye başladı. Hatta o kadar sinirlenmiştim ki ipi biraz daha çekersem elimde hırka falan kalmayacaktı. Babam, “Bu tam olarak ihtiyacımız olan şey. O halde salı akşamı yedi otuz için plan yapmaya başlayacağım. Balık teslimatı yapan birkaç arkadaşı da çağırırım. Sen ve Billy de istediğiniz kişileri çağırabilirsiniz.”

Bu, yaşananlarla ilgili bir konuşma değildi.

Bunun Pearl'ün neden bizimle birlikle olmadığıyla veya neden babamın onunla konuşmak istemediğiyle ya da onun bizimle konuşmasını neden istemediğiyle bir ilgisi yoktu.

Bunun Camille'le bir ilgisi yoktu.

Bunun Billy ve benim nasıl hissettiğimizle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu, çoktan bayatlamış bir pastanın üzerine süs vişne koymak gibiydi.

Babam yüzümün ekşi şekerden daha ekşi olduğunu görünce kaşlarını çattı. “Parti vermek istemiyor musun?”

Başım la onayladım ve bir parti istediğimi ancak...

Billy o sırada parkın diğer ucuna koşmuş ve yerdeki bir birikintinin içine düşmüştü. Belli ki ayaklarının nasıl çalıştığıyla ilgili bir fikri olmadığı için kendini düşürmeyi başarmıştı. Babam Billy'ye yardım etmek için kalktıktan sonra telefonu bipleli ve onu çağırmayı düşünsem de mesajı önce kendim okumaya karşı koyamadım. Hey, ben de insanım.

Merhaba, Stephen. Ben Camille. Dün seni görmek büyük bir zevkti. İstediginde yeniden gelebilirsin. Ben olmasam da Orla hep buralarda olacak, onunla görüşebilirsin. Orla da yoksa Kimberley'yi dene. Seni bir ara ararım zaten.

Yakalandın! Babam dün kesinlikle Camille'le birlikteydi ve görünüşe bakılırsa birçok kişi daha vardı! Bu bir aşk beşgeni falan değil; aşk on ikigeniydi! Babam geri döndüğünde telefonuna bakmıyormuşum gibi davrandım. Hayır, efendim! Aslında gökyüzünde uçan bir martıya bakıyordum (ve sağlıklı bir şeyler yememiş olsunlar diye dua ediyordum). Babam tekrar banka oturdu ve telefonunu alıp mesajlara baktı. Kulakları garip bir kırmızı tonuna döndü ve boğazını temizleyip telefonunu yeniden cebine koydu.

“Mesaj var mı?” deyip gözlerimi masumca kırptım.

“Yok,” diye cevapladı babam. “Ben tek tabanca babayım.” Tam ona bundan şüphe duyduğumu söyleyecektim ki babam benden önce davranıp, “Annen partileri çok severdi,” dedi. Billy yeniden salıncaklara dönmüştü ve yine ileri geri sallanıyordu. Babama *KONUYU DEĞİŞTİRME!*

diye bağırarak istiyordum. Ama aynı zamanda konuyu *değiştirmesini* istiyordum çünkü annemden yeterince konuşmuyorduk. “Evet, hep partilerin neşesi olurdu.” Babam iç çekti. “Annen ve ben buraya, tam bu noktaya daha önce gelmiştik. Bunu biliyor muydun?” Başımı hayır anlamında salladım. “Honeydown Hills’teki evde yaşıyorduk ama fok görürüz diye bazen buraya gelirdik.”

Yutkundum. “Hiç gördünüz mü?”

Babam gülümseyip eliyle saçlarımı karıştırdı. “Hayır, ama annen sahilde eski bir cam şişe buldu ve özel bir şey yapmak istediğini söyledi.” Babamın yatak odasında gördüğüm annemin elinde şişe tuttuğu fotoğrafı hatırladım. “Şişeyle mesaj göndermek istedi. Eh, ben de ona bunun anlamsız olduğunu söyledim çünkü bu tür şeyler artık kimsenin umurunda değildi. Artık e-posta var ve telefondan mesaj gönderebiliyoruz.” Babam gözlerini yere çevirdi, kirpikleri neredeyse yanaklarına değecekti. “Ama annen ısrar etti. Birinin onun mesajını alacağını söyledi. Uzakta yaşıyor olabilirdi ancak mesaj ona gidecekti ve belki adresini yazarsa onunla iletişime bile geçebilirdi.”

“Annemin mesajını alan oldu mu?” Yutkundum ve hevesle gözlerimi kırptım. O anda parti ya da başka bir şey umurumda değildi; tek istediğim şey birilerinin annemin mesajına cevap vermiş olmasıydı.

Babam başını kaldırmadı. Ben de onun cevabını beklerken dudaklarımı yalayınca ağzıma tuzlu bir tat geldi. Babam en sonunda, “Hayır,” diye itiraf etti. “Hiç cevap gelmedi. Birkaç yıl sonra fotoğraflara bakıyorduk ve annene kimsenin cevap vermediğine üzülüp üzülmediğini

sordum. Annen de birilerinin cevap vereceğini, hâlâ vakit olduğunu söyledi.” Babam iç çekip gözlerini ovuşturdu.

Ama zaman yoktu. Yeniden yutkundum. Midem hasır bir haliya oturmuş döner kaydıraktan hızla aşağı iniyor gibiydi. “Keşke annem geri gelip bana sarılabilseydi,” diye fısıldadım. Bunu daha çok kendi kendime söylemişim.

“Ah, oğlum, elinde olsaydı gelirdi. Sana onun yerine sarılabilirim. Annen bundan mutluluk duyardı.” Başım la onayladım ve babama sarılıp gözlerimi kapadıktan sonra bana annemin sarıldığını düşündüm. Oysa babam annemin üç katıydı ve balık, ter ve çam ormanı kokuyordu. Annemin vanilyalı kek ve çiçek kokusunu hayal ettim. Bir mükemmel saniye boyunca gerçekten öyleymiş gibi hissettim ve babamı bırakmak istemiyordum. Kendimi çok zorlarsam annemin kalp atışlarını hissedebilirdim. Sonra babam beni bıraktı ve annem yine uzaklara gitti.

ON DÖRT

Tık tık tık...

Kim o?

Bilmiyorum çünkü babam bir heykele dönüştü.

Parktan yeni gelmiş, kabanlarımızı çıkarmıştık. O anda babam kapıda biri olduğunu duydu ve adeta donup kaldı.

Tık tık tık...

Kim o?

Hâlâ bilmiyorum çünkü birilerinin kapıyı defalarca çalmasına rağmen babam yere yapıştırıcıyla yapışmış gibi davranıyor.

"Baba, ne yapıyorsun? Kapıyı açmamız gerek," dedim.

Billy, "Ben açarım," diye bağırdı ancak bunun biraz zor olacağını düşündüm çünkü kendisi o anda klozette

oturuyordu. Tuvalet kâğıdı askısının dönerken çıkardığı sesi duydum.

“Asla olmaz,” dedi babam ve yavaşça kapıya ilerledi. Zinciri taktı ve kim olduğunu görmek için kapıyı hafifçe araladı. Bir saniye sonra zinciri çıkarıp kapıyı tamamen açtı.

“Merhaba çocuklar,” dedi Kedi elinde lazanya dediği, patlamış yanardağa benzeyen tepsiyle içeri girerken. “Size bunu getirdim çünkü mutfakta yolunuzu bulmaya hâlâ zorlandığınızı tahmin ettim ve biraz ev yemeğinden zarar gelmeyeceğini düşündüm.”

Babam, “Falcı olmalısın,” diye konuşmaya başladı. Ondan sonra da dili halı gibi açılarak lazanyaya gitti.

Kedi gülüp mutfağa girdi. “Evet, falcılar çöpteki bir dolu yemek kartonunu görüp iş yapıyorlarsa öyleyim.” Tepsiyi elinden bıraktı ve babama tepsi çok sıcak olduğu için dikkatli olmasını söyledi.

Billy tuvaletten çıkınca dili babamınkine katılarak uzanınca babam Kedi’nin de yemeğe kalması gerektiğini çünkü bu harika yemeği kendi başımıza yememize imkân olmadığını söyledi. Kedi gülümseyip lazanyayı böldü ve hâlâ fokurdayan yemeği tabaklara servis edip tabakları masaya taşıdı. Babam bir kâseye peynirli ve soğanlı cips koyarken sarımsaklı ekmeğimiz olmadığı için özür dileyip bununla idare etmemiz gerektiğini söyledi. Kedi, evde karamsar bir hava olduğunu söyleyip babamdan müzik açmasını rica etti. “Hey, ben de dekorasyon akşamı eğlence havasına tekrar girdiğinizi sanmıştım. Haydi, parti başlasın,” diyerek babamı karnından dürttü. Babamın dürtecek çok yeri vardı. Babam gelecek salı gerçek bir

parti vereceğini söyleyip Kedi'yi davet etti. Kedi memnuniyetle geleceğini söyledi.

Birkaç dakika geçmeden müzik açılmıştı, Kedi babamın aptal şakalarına gülüyordu ve Billy de masada parmak dansı yapıyordu. Etrafımdaki yüzlere sırayla baktığımda ev –ve hatta belki ailemiz– yeniden uyanıyormuş gibi hissettim. Kedi bana bakıp sırttı, ağzına koca bir lokma lazanya attı ve bana hoşuma gidip gitmediğini sordu.

Ormanda ağaçlar var mıdır?

Okyanusta su var mıdır?

Sıcak lazanya damağını yakar mı?

“Bayıldım,” diye mırıldanıp boğazımdan aşağı giderken tüm derimi de beraberinde götüren lazanyayı yutmaya çalıştım. Bir bardak su içtikten sonra Büyükanne Ibiza'nın birkaç içkinin ardından yaptığı gibi havaya girip biraz cesaretlendim. Kedi'ye evli olup olmadığını sordum. Bir Bay Kedi'den bahsetmemiştii ve aşağı yukarı babamın yaşında olduğu için hayatında bir Bay Kedi olacağını tahmin ettim. Babam eliyle beni susturmaya çalıştı ama Kedi onun, çalan seksenler müziğine dansla eşlik ettiğini düşünüp görmezden geldi.

“Neden? Bana çıkma mı teklif edeceksin?” Kedi masanın üzerinden bana doğru eğildi. Nefesi soğan ve peynir kokuyordu.

“Ah, hayır,” diye telaşla cevap verdim. Kedi güldü ve sorun olmadığını çünkü kendisi için biraz genç olabileceğini söyledi. Ve hayır, evli değilmiş. Birkaç yıl önce boşanmış. Billy, Kedi'ye kimsenin benimle evlenmek istemeyeceğini söyledi.

“Asıl seni kimse istemez,” dedim sinirle.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Brian beni ister.”

“Bir salyangozla evlenemezsin, aptal. Asla nikâha yetişemezler çünkü çok yavaşlar.”

Babam misafirin önünde dalaşmayı bırakmamızı söyledi ve buzdolabına gidip birkaç kutu kola getirdikten sonra Kedi’ye evde başka içecek olmadığını söyledi. “Bir yerlerde bir şişe şarap olduğunu biliyorum ama şu an nereye koyduğumu bulabileceğimden emin değilim.”

“Ah, zaten içki içmesem daha iyi diye düşünüyordum.” Kedi burnuna işaretparmağıyla dokundu. “Eve tek parça halinde gidebilmem gerek. Uzun yol.”

Herkes şakasına güldü ve Kedi bir kutu kola alıp açtıktan sonra bir yudum aldı. Sonraki on dakika boyunca bahçe tasarımımdan –gösterdiğimde Kedi harika olduğunu söyledi– karşıdaki parka kadar her şey hakkında konuştuk. Kasabadaki restoranların hangi balıkları servis ettiğinden, Kedi’nin kuaför salonunda neler olduğundan –daha çok saç boyama yapıyorlarmış– bahsettik. Kedi bize, salonunu gençken miras kalan parayla açtığını söyledi. Sonra da kuaföre gelemeyen yaşlıların saçlarını kesmeye gitmeyi sevdiğini söyledi.

Babamın etkilendiğini görebiliyordum çünkü boş tabaklarımızı alıp lavaboya götürürken gözleri kocaman açılmıştı. Billy masadan kalkıp yatak odamıza gitti. Bir dakika sonra elinde Brian’la geri geldi. Salyangozuyla oynamaya başladı ve Brian’ın yetenek yarışmalarına bile katılabileceğini söyledi. Brian ülkedeki en iyi yetenekse başka bir ülkeye taşınacağını söyledim. Kedi masanın diğer ucundan, Billy’nin Brian’ı tuzluğun yanına koymasını izliyordu.

“Ben olsam bunu yapmazdım,” deyip uzandı. “Onu öldürürsün, salyangozlar tuzu sevmez.”

Billy, Kedi’nin Brian’ın hayatını kurtardığını ve bunu asla unutmayacağını söyledi. Birkaç dakika sonra çoktan unutmuştu çünkü Kedi ona aynı şeyi hatırlatmak zorunda kaldı ve salyangozunu masadan uzaklaştırmasını söyledi.

Kedi iyi birine benziyordu, bu yüzden şansımı deneyip ona annesini sordum. “Evi dekore ettiğimizde annenin de mügeleri sevdiğini söylemiştin,” diye fısıldadım. “Annen nasıl biri?”

Arkamızdan bulaşık şangırtıları gelince Kedi özür dileyip masadan kalktı ve kalkarken de kare şeklindeki tuvalet kâğıdını düşürdü (Tuvalet kâğıdı peçete şeklinde katlanmıştı. Babam popo için yeterince yumuşaksa dudaklar için de öyle olacağını söylemişti). Kedi bana annesini sonra anlatacağını çünkü babamın yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Babam arkasını dönüp Kedi’nin yardım teklifini masumca başını sallayarak onayladı.

Birkaç saniye sonra kahkahalar ve biraz daha bulaşık şangırtısı duyuldu. Kedi bana bir avuç dolusu köpük attı ve köpük saçıma yapışıp baloncuklardan peruk takıyormuşum gibi durdu.

“Neşenizi asla kaybetmeyin,” deyip güldü Kedi. “Benim kuralım bu.”

“Diğer süperkahraman arkadaşlarının kuralları ne peki?” diye sordum.

Kedi iki kafam varmış ama ikisinden de anlamlı cümleler çıkmıyormuş gibi baktı. Hâlbuki Kedi Kadın şeklinde bir ismi olan birinin süperkahramanlarla ilgili her şeyi bilmesini beklersiniz.

İki saat sonra, Kedi evine ve Billy de yatmaya gidince babamla oturup televizyonda bir program izlemeye başladık. Arada sırada babama bakıp yüzünü inceliyordum. Farklı görünmüyordu ama çıktığı onca kadını düşünmeden edemiyordum. Babam kadın mıkнатısı olmuş gibiydi. Tam babamın uzun burun kılına bakarken telefon çaldı. Babam ve burun delikleri koridorda ilerleyip telefonu almaya gittiler.

Televizyonda bir trol, bir adamı elindeki balıkla dövmeye çalışırken, adam uzaklaşmaya çalışıyordu. Dudaklarımın arasından bir kıkırdama kaçtı. *Ding ding!* Adam yumruk duvarına varmayı başardı ama karnına darbe aldı. Nasıl bir manyak böyle bir şey yapardı ki? Bir anda babamın televizyonun sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle Pearl dediğini duydum. Hemen ayağa kalkıp kanepenin arkasındaki açık kapıdan koridora bakmaya çalıştım.

Kulak kabarttım ve babamın Pearl'e bir daha aramaması, işin peşini bırakması için yalvardığını duydum. Birden evdeki mutluluk elektrik süpürgesiyle çekilmiş gibi geldi. Bir ya da iki dakika sonra konuşmayı dinlediğim için o kadar garip hissettim ki mutfak masasının altına saklandım. Masanın altında, muhtemelen masadan iki saat önce kalkmış ve daha yeni yere ulaşabilmiş Brian'ı buldum.

"Becket!" Şaşkınlıkla sıçrayınca kafamı masanın altına vurdum. Acı içinde oradan çıkıp babama Brian'ı aradı-

ğımı söyledim. İşte o anda ayağa kalktığımda ayağımın altında iğrenç bir çıtırtı duydum. Size iç organlarınızın kendi üflemeli çalgılarını çalabileceklerini hatırlatan bir çıtırtıydı. Yavaşça ayağımı kaldırırken sümükler tanrısına dua ederek ayağımın altında ne olduğuna baktım. Bir peynirli soğanlı cips parçası çorabıma yapışmıştı. Brian hâlâ masanın altındaydı. Bir oh çekip onu yerden aldım ve kendisini Billy'nin yaptığı ayakkabı kutusuna götüreceğimi söyledim.

“Gitmeden önce, telefon konuşmamı duydun mu?” Babam dudağını kemiriyordu. Derisinin kuruyup kalktığını gördüm.

“Ne?”

“Telefonda kiminle konuştuğumu duydun mu?” diye sordu babam.

Yalan ağzımdan, jimnastik matının üzerindeki bir bebek gibi beceriksizce çıktı. “Hayır.”

Babam, “İyi,” deyip parti için sabırsızlandığını anlatmaya başlayarak konuyu değiştirdi. Elimde duran Brian’a bakıp onu yatağa götürme ve kendimin de yatma vaktinin geldiğini söyledi. Beni alnımdan öpüp, “Seni seviyorum, evlat,” dedi.

Ben de onu sevdiğimi söyledim.

Ona söylemediğim şey ise, onu anlayamadığımdı.

Yatak odasına girer girmez, Brian’ı doğruca Billy’nin yatağının yanındaki ayakkabı kutusuna koydum. Billy ona kutunun içinde kibritlerden, pamuktan ve köşede bir parça çamurdan gerçek bir ev yapmıştı.

“Bak, Billy...” diye fısıldadım Brian’ı dikkatlice kutuya koyarken. Billy hafifçe horluyordu. “Arkadaşını evine ge-

tirdim. Bir numaralı Brian'ı Yumruk'un bahçesine atmış olabilirim ama bu bir hataydı. Brian'a ihtiyacın var. Bunu şimdi anlayabiliyorum." Billy'nin gözkapakları hafifçe oynadı. Sonra da arkasına dönüp tatlıca iç çekti.

Pijamalarımı giyip yatağıma girdim ama bu, sabaha kadar Billy'yi son görüşüm olmadı.

Saat tam beş kırk üçte, Billy yanıma gelip yine kâbus gördüğünü söyledi.

Yarı uyur yarı uyanık halde, "Yanımda yatmak ister misin?" diye fısıldadım. Rüyamda devasa bir trol, yalınayak salyangoz kabukları üzerinde yürüdüğüm sırada yüzüme balıkla vurmaya çalışıyordu.

Billy, "Hayır," diye cevapladı. "Oda karanlık ve gözlerimi kapayınca korkunç oluyor."

"Ama gözlerini her gece kapıyorsun," diye mırıldanıp yorganı açtım ve yataktan kalktım. Billy'ye bir süre koltukta oturacağımızı söyledim. "Sana hikâyenin gerisini anlatacağım."

Billy başıyla onayladı ve peşimden koltuğa gelmeden önce gözlerini ovuşturdu.

Billy'ye, "İlk çocuk suya düştüğünde," dedim ayaklarımı kıpırdatarak, "fırtınadan kurtulduğunu hissetmiş. Okyanusun derinliklerinde su sakinmiş. İşte o zaman onu görmüş. Öyle güzel bir yaratıkmiş ki gördüğü, gözlerini üzerinden alamıyormuş. Uzun, koyu renkli kurdeleler gibi saçları varmış ve teni de yosunla kaplıymış. Yaratık ağzını açmamasına rağmen, çocuk onun suyun üzerinde duyduğu sesin sahibi olduğunu anlamış."

Billy yaratığın ismini sordu. Ben de henüz karar vermediğimi, yakında bir isim bulacağımı söyledim.

“İkinci çocuk da kardeşini kurtarmayı umup arkasından atlayınca güzel yaratığı görmüş,” dedim.

“Yaratık bir denizkızı mıymış?” Billy yutkunup yastığa sıkıca sarıldı.

“Bilmiyorum ama kesinlikle başka dünyadan gelen bir yaratıkmiş ve iki çocuk da onunla birlikte kalmayı her şeyden çok istiyormuş. Fırtınaya dönmek istemediklerine karar vermişler çünkü fırtınayla mücadele etmek çok zormuş, özellikle de nereye ulaşacaklarını bile bilmedikleri için. Hayır, bu yaratıkla birlikte sakın sualtında kalacaklarmış. Yaratık onlarla birlikte gemi enkazlarının arasında yüzmüş ve onlara daha önce hiç görmedikleri şeyler göstermiş: Cennetten düşmüş gibi görünen devasa denizyıldızları, deniz kabuklarından yapılmış küçük mabetler, kumun arasından bitki gibi uzayan mercanlar... Onlara havai fişek gibi parıldayan balıklar göstermiş, balon gibi şişip giden balon balıklarını... Ve okyanusun tabanına resimler çizmiş.”

Billy'nin gözkapakları düştü ve başparmağını ağzına sokup dinozorlu pijamalarımın daha da sokuldu.

Küçük bir horlama duyuldu. Billy çoktan uykuya dalmıştı. Onu rahatsız etmeden kendimi kollarından kurtardım. Yatağından yorganını alıp küçük bedenini yavaşça örttüm.

“Sana bunu hiç söylememiştim, Billy,” diye fısıldadım. “Ama annem öldüğünde her şey çok zordu... ama artık sen vardın. Ve sen çok özelsin.” Gözlerim yaşlarla doldu ve ben de akmalarına izin verdim çünkü yanımda bunu görececek kimse yoktu. Parmak ucunda ve nereye

BİR DİLEK BİN TURNA

gittiğimi zar zor görerek çabucak yatağıma döndüm.
Yorganı açtığımda origami turna orada beni bekliyordu.

Turnayı elime alırken gözyaşlarım bir kanadını biraz ıslattı ve kanat biraz düşer gibi oldu.

ON BEŞ

Babam geçen hafta partiden bahsettiğinden beri başka bir şeyden konuşmaz oldu. Sürekli, “Katılacak misafirler için milyonlarca turta almalıyım,” diyordu. Sonunda misafir sayısının biz de dahil on bir olduğunu öğrendiğimde geriye kalan 999.989 turtaya ihtiyacımız olmadığını anladım. Puantiyeli süslemeler ve balonlar da almıştı. Fakat partiden önce balonları şişirirken gergedan postundan yapıldıklarını düşündüm çünkü şişirmek çok zordu. Sonunda partiye katılmak için hayatta olduğuma ve ciğerlerimin patlamamasına sevindim. Söz konusu balonlar şu anda yerde köpük gibi süzülüyordu ve babamın aldığı on kırmızı etli turta da kiş, cips ve sandviçlerin yanında plastik tabaklarda mutfak tezgâhında duruyordu.

Şu anda tek ihtiyacımız olan misafirlerin gelmesiydi.

BİR DİLEK BİN TURNA

Billy kollarını iki yana açıp havaya bakarak yere düşene kadar kendi etrafında dönerken, “Her şey harika olacak,” dedi.

Ona cevap vermedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, her şeyin harika olacağını düşünmüyordum. Özellikle de babamın bir hafta önce telefonda Pearl’le konuştuğunu duyduktan sonra. Ama Billy’nin balonunu patlatmak istemiyordum. (Gerçi alışveriş yaparken aldığı helyum balonunu önceki gece yanlışlıkla patlatmışım. Kim yarı inmiş balondan bir atın etrafta süzülmesinin normal olduğunu düşünür ki? Gecenin bir yarısı tuvalete giderken kapının arkasından süzülen şeyin bir hayalet olduğunu sandım. Ancak tırnaklarımı başına batırdıktan sonra ne olduğunu anladım. Bu sabah babama olanları anlattığımda gülüp klasik bir hayalet kâbusu gördüğümü söylemişti.)

“Neden harika olacağını biliyor musun?” dedi Billy sırtarak. Hayır, bilmiyordum ama içimden bir ses Billy’nin bana nedenini anlatacağını söylüyordu. Billy sözüne devam edince duraksadım. “Çünkü Pearl’ü davet ettim.”

Aman Tandırım! Bayılmaya meyilli biri olsaydım o anda yerde olurdum. “Ş-ş-ş-şaka yapıyorsun, değil mi?” diye kekeledim.

“Hayır.”

Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ve burada zamandan kastettiğim bin yıldı.

Sonra Billy kendini düzeltip Pearl’ü kendisinin davet etmediğini söyledi. Tam vücudum gevşemeye başlamışken, “Pearl’ü ben değil Brian davet etti,” dedi. Ah, Lego aşkına. Billy sözüne devam edip geçen hafta Brian’ın onu ben

tuvaletteyken telefonumu almaya teşvik ettiğini ve sonra da Pearl'e partiye gelmesi için mesaj bıraktığını söyledi.

“Brian KONUŞAMAZ,” diye bağırdım.

“Brian da böyle söyleyeceğini söyledi.”

Ah, artık Billy'yle konuşamayacaktım. Gerçekten oradan uzaklaşıp kafamı duvara vurmam gerekiyordu ama duvar çok sert olduğu için durmam gerekti çünkü beyin hücreleri kaybetmeyi göze alamazdım çünkü görünüşe bakılırsa bu ailede beyin hücrelerine sahip olan tek kişi bendim.

Babam hızla yanımdan geçti ve sonra da kimse izlemiyormuş gibi dans etmeye başladı. Bana sorarsanız bu kötü bir fikirdi. Herkes birileri izliyormuş gibi dans etmeliydi. Böylece o kadar kötü görünmezlerdi. O sırada babam küçük bir yavru fil gibi hareketler yapıyordu. Yanlışlıkla aşağı çektiği birkaç süs başına düşmüştü ve üçgen bir peruk takıyormuş gibi görünüyordu. Elinde bir kutu bira vardı ve eli sarsıldığında çiş rengi sıvı haliye döküldü. Babam bunu fark ettiğinde, “Hay aksi,” deyip bira dökülen yeri ayağıyla alelade sildi. Sonra da mutfığa girdi ve ceketinin kolunu fırın eldiveni olarak kullanıp fırından üzerinde duman tüten küçük sosisleri çıkardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Einstein değildim (gerçi bu ailede ona en yakın olan benim) ama babamın ceketinin kolunun eldiven işlevi göreceğini sanmıyordum. Bu, babam tepsiyi elinden hızla atıp parmaklarına üfle-meye başlayınca kanıtlanmıştı. Parmaklarına üfleyerek yine etrafta dans edip hoplamaya başladı ama bu sefer eğlenceden çok acıyla hopluyordu.

Billy, “Bence çok şapşal davranıyorsun, baba,” dedi.

Babam da, “Evet biraz öyle sanırım,” diye cevap verdi. “Ama her şey yolunda. Eğlence beni bekliyorken elimdeki birkaç su kabarcığıyla niye canımı sıkayım?”

Elimizde yengeç cipsi dolu bir kapla oturma odasına döndüğümüzde Billy, “Pearl buraya geldiğinde babam böyle şapşallık etmeyi bırakacak,” diye fısıldadı. “Pearl buraya geldiğinde her şey yoluna girecek ve CASUS kazanmış olacak. Hepsini Brian’a borçluyuz.”

Eğilip Brian’ın kulağına fısıldadım. “Pearl’ün geleceğine bel bağlamamalısın. Beklentilerini yüksek tutmanı istemiyorum.” Babamın Pearl’le geçen hafta yaptığı telefon konuşmasını düşündüm. Kesinlikle şu anda Pearl’le buluşma havasında değildi; hele böyle sürpriz şekilde olmasından hiç hoşlanmayacaktı.

Ama Billy’nin beklentilerinin çoktan yükseldiği hatta merdivenle gökyüzüne kadar çıktığı belliydi. Dahası büyük ihtimalle Pearl’ün gelmeyebileceğini söyleyip onu kızdırmıştım çünkü beni kenara itip CASUS üyelerinin böyle şeyler demeyeceğini söyledi. Sonra da yengeç cipslerini elimden alıp bir sandalye getirdi ve dış kapının tam karşısına oturdu. “Pearl gelecek,” dedi kendi kendine.

O sırada birileri kapıyı çaldı. Billy’yle bakıştık. Babam kapıyı kendisinin açacağını söylediğinde ben de ona ben açarım diye seslenmek zorunda kaldım çünkü enfeksiyon kapıp iltihaplı kocaman yeşil yaralara dönüşmeden elindeki kabarcıklarla ilgilenmesi gerekiyordu. Yaralar da sonra impetigo’ya dönüşebilirdi ki bu da çok bulaşıcıydı ve antibiyotikle tedavi gerektirirdi. Bazen antibiyotikler bile işe yaramayabilirdi. Babam bana cevap vermedi ama deli gibi mutfak dolaplarını kapadığını ve

antiseptik spreyi bulamadığıyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Bu sırada ben de doğruca kapıya koştum. Billy de peşimden geldi.

Bir milisaniye sonra kapıya vardım ve hızla açtım.

Gelen Kedi'ydi. Yüzünde kocaman bir gülümseme, elinde de tuhaf görünümlü, küçük, yuvarlak hamur işi parçalarının olduğu bir tepsi vardı. "*Vol-au-vents* isteyen?" dedi.

Billy yalnızca bir dil konuşabildiğini söyledi.

Kedi içeri girerken, "Hangi dili?" diye sordu.

Billy, "Salyangozca," diye cevapladı.

Kedi neredeyse kahkahayı patlatacaktı. "Ah, Billy. Sen türünün tek örneğisin." İşte bunda haklıydı.

O gün Kedi farklı görünüyordu. Güzelce süslenmişti ve üzerinde küçük, kırmızı uğurböcekleri olan siyah fırfırlı bir elbise giymişti. Elbise Billy'nin çok hoşuna gitti. Boynuna da kırmızı saten bir fular takıp yan tarafta büyük bir fiyonk şeklinde bağlamıştı. Saçları, yeni yıkanmış bir araba kaputu gibi kırmızı ve pırıl pırıldı. Gözlerine de onu gerçekten Kedi Kadın gibi gösteren siyah çizgiler çekmişti.

Babam Kedi'ye doğru ilerleyip ona çok güzel görünüşünü söyledi. Babamdan antiseptik kokusu yayılıyordu ama herkes bunu görmezden geliyordu. Babam Kedi'nin tepsisine bakıp *vol-au-vents*'ı ne kadar sevdiğini söyleyerek Kedi'yi mutfağa götürdü. Giderken babamın poposu salsa hareketleri sergiliyordu.

Babam apartman kapısına minibüsünün arkasındaki plastik bir mezgidi koymuştu, böylece partiye gelen her-

kes zili çalmadan içeri girebilecekti. Ama evin kapısını çalan birkaç kişi daha oldu...

On dakika sonra partiye gelenlerin ismini yazmam otuz saniyemi alırdı:

“Hokey Cokey” dansını yapmakta ısrar eden ancak sol bacağı yerine sağ bacağına uzatıp yanlışlıkla Kedi’nin kavalkemiğine tekme atmak suretiyle elindeki tabağı neredeyse yere düşürmesine sebep olan babam vardı.

Kedi vardı. O da topallayarak buz arıyordu. Babam buzların içkisi için olup olmadığını sordu. Hayır, belli ki kavalkemiği içindi.

Balık teslimatı yapan üç adam vardı. Onlara Pisi, Vatoz ve Dil diyelim. Dördüncü ve beşinci balık teslimatçısı geldi. Dördüncünün kendini beğenmiş biri olduğu barizdi çünkü çok yüksek sesle konuşuyordu. Ona Kalkan diyelim. Beşincisi de şüphe uyandıran bir tipti. Garip bir saç kesimi vardı. Onun da adı Küçükgöz Kedibalığı olsun. Gerçi o ve Kalındudak Gri Tekir ismi arasında kararsız kalmıştım.

Babamın teslimat yaptığı restorandan iki kadın gelmişti. Köşede durmuş, midyeler hakkında konuşuyorlardı. Ya da mideler hakkında. Hangisi emin değilim.

Bir de Billy vardı. Sandalyesine ters oturmuş, kapıyı izliyordu. “Pearl gelecek,” diye kendi kendine tekrar edip duruyordu.

Ve ben. Ben de Pearl gelmeyebilir deyip duruyordum.

“Gelecek çünkü ona babamın piyangodan para kazandığını söyledim.”

Billy’ye piyangodan para çıkmadığını söyledim. Aslında hayır, piyangodan para çıkmadığını haykırdım. “Neden

Pearl'e böyle bir mesaj bıraktın?" Tamam, o kadar kızgındım ki bir delgece bile delik açabilirdim. "Kafayı mı yedin, Billy Rumsey? Piyangodan para çıkmış... Bu da fazla oldu artık. Şimdi ne olduk? Küçücük bir apartman dairesinde yaşayan milyonerler mi? Evet, çünkü milyonerler böyle yapar ve birçok milyoner de Lamborghini yerine üzerinde plastik bir sazan olan bir minibüse biner. Ah, evet, ayrıca Bay Wong'un Yeri'nden ya da Kıkırdayan Ahtapot'tan veya Burgerin Kitabını Yazdı'dan yemek yememizin amacı da diğer milyonerlerden önce soğan halkası alabilmek."

Billy bana kaşlarını çatıp, "Babam on pound kazandı," dedi. "Kazıkazandan."

Aman Tandırım! Jetonum ta Kilimanjaro'nun zirvesinden düştü. "Ah," diye cevaplayıp sesimi hemen alçalttım. "Evet, kazandı *ama* bu uzun zaman önceydi ve yalnızca on pound kazandı ve o parayla yemek aldık."

"Ah, evet," dedi Billy. "Pearl'e bunu söylemeyi unuttum. O karidesli ekmeği sevmiştim ama." Billy kısa süre sonra babama yine para çıkabileceğini ekledi. Bu sayılır mıymış? Bunun sayılmayacağını söyledim. Billy'ye göre elinde birçok sıfırı olan şu çeklerden tutması gereken babama baktım. Bunun yerine babam başıyla balonlara vuruyor ve Kankan dansının kendi uyarlamasını yapıyordu.

Kapının yeniden çaldığını duydum ve doğruca koridora koştum. Tabii Billy de peşimden geldi. Kapıyı açtığında Billy'nin ağzı açık kaldı ve "Pearl, geleceğini biliyordum!" diye bağırdı.

Pearl gülümseyerek bana bir şişe şarap uzatıp, "Seni gördüğüme sevindim ve parti vermeniz ne kadar hoş,"

dedi. “Babanızın bir salı günü parti vermesine şaşır-
mamak gerek, hep böyleydi. Sanırım parti, piyangodan
çıkan parayı kutlamak için.” Pearl, serçeparmağına takılı
olan ve kehribar rengi jöleye benzeyen yüzüğüyle oynadı.

“Ah, evet,” dedi Billy Pearl’e doğru koşup ona maymun
örümceği gibi yapışarak. “Karıştırmışım. Biz...”

“Tam olarak on pound kazandık,” diyip Billy’nin cüm-
lesini tamamladım. “Ama şimdi buradasın, yani bunun bir
önemi yok.” Uzanıp Pearl’e sarıldığımda içimin kıpır kıpır
olduğunu hissettim. Pearl sıcacıktı ve hindistancevizi ile
yaz güneşi kokuyordu. Eskiden her şeyin nasıl olduğunu
hatırladım, o da bizim evdeyken. Bize Billy’nin guak de-
diği özel boyalarıyla resim yaptırdığını ve cuma günleri
bizi okuldan alıp alışverişe götürdüğünü hatırladım. Ve
hasta olduğumuzda beyaz şurup içirip bizi yatağa yatı-
rırdı. Okuldaki Noel gösterilerine bile gelirdi. Bir kere
Billy’nin hancıyı oynadığı ve yalnızca Yusuf ve Meryem’e
handa oda olduğunu söylediği oyuna bile gelmişti.

Ama Pearl geri çekildi. “Geçen hafta Billy’nin bır-
aktığı, Kırp Kes’in üst katında parti olduğunu söyle-
diği mesajı alana kadar nereye gittiğinizi bilmiyordum.
Neyse, detayları alıp Tower Point’teki resim dersimden
sonra doğrudan buraya geldim.” Telaşla Pearl’e ona bir
sürü mesaj gönderdiğimizi ama onun cevap vermediğini
söyledim. Pearl şaşkınlıkla hiç mesaj almadığını söyledi
ama ona inanmadım çünkü dudağının kenarında hafif
bir titreme gözüme çarptı. Billy çok heyecanlanmıştı.
On meyve suyunu üst üste içmiş gibiydi. Pearl’e, ona
ulaşmasına yardım eden salyangozunu göstermek iste-
diğini söyledi ama Pearl, salyangoz bir tabakta sarım-

saklı tereyağıyla servis edilmediği sürece onu görmek istemediğini söyledi.

“Ah,” dedi Billy ama sonra bunun muhtemelen bir şaka olduğunu fark edince yüzü yeniden güldü. Pearl’e baktığımda şaka yapmadığını fark ettim. Billy, “Bizi bırakmayacağını biliyordum,” diye ekledi yerinde duramamış. Gözlerindeki mutluluk ışıltısını görebiliyordum. Pearl yüzünü ekşitene kadar ben de öyle hissettim.

Pearl’ün sesi Sahra Çölü’nde bulunan parmak arası terlik kadar kuruydu. “Ben sizi bırakmadım. Siz beni bıraktınız, değil mi? Babanız nerede?”

Oturma odasından büyük bir haykırış geldi. Bu babamızdı; o haykırışı nerede duysam tanırdım. Pearl doğrudan oturma odasına yürüdü ve babamın Kedi’yle el ele mutfak süpürgesinin altından limbo dansı yapmaya çalıştığını gördü. Bir süpürgemiz olduğunu bilmiyordum, hiç kullanmamıştık. İki de Kedi’nin eteğindeki kırmızı tüle dolanıp yere düşünce kahkaha attılar.

Birisi müziği değiştirdi ve kolları ile bacakları Kedi’ye bir ahtapot gibi dolanmış olan babam başını kaldırıp Pearl’ü kolları bağlı bir şekilde tepesinde gördü. Bir anda babamın ağzı o kadar açıldı ki, dünyanın en büyük şekerlemesi ağzına sığar ve hatta bir karpuz için yer bile kalırdı.

ON ALTI

Babamın hiç bu kadar hızlı davrandığını görmemiştim. Tabii, çocuk programı izlemek istediğimizde uzaktan kumandayı almaya çalıştığı zamanlar hariç. Bir saniye içinde yerden kalktı ve partinin sona erdiğini çünkü sabah erkenden randevusu olduğunu söyledi. Babam herkesin yanında bir şişe götürebileceğini söyleyene kadar misafirler homurdandı. Çekinmelerine hiç gerek yoktu. Belli ki kimse çekinmiyordu çünkü mutfağımız çekirge sürüsünce silinip süpürülmüş gibi boşaldı. Birisi elimden Pearl'ün şarap şişesini bile aldı. Bunu yapan muhtemelen Küçükgöz Tekir'di. Onun şüpheli bir tip olduğunu biliyordum.

Beş dakika sonra geriye babam, Pearl, Billy ve ben kalmıştık. Billy kanepeye oturup bacaklarını uzattı ve babam tek kelime etmedi ama omuzları düşmüştü ve

parmakları da birbirine kenetlenmişti. Pearl, Billy'ye babamı ne kadar çok sevdiğini ama bir gece herkesin ne bir adres ne bir telefon numarası bırakıp gittiğini görünce büyük hayal kırıklığına uğradığını anlatıyordu. "Temiz hava almak için çıkmıştım ama geri geldiğimde gitmiştiniz. Eşyalarınızı toplamıştınız ve iletişim bilgisi bırakmamıştınız. Sonunda benim de oradan taşınmam gerekti." Pearl'ün dudakları büküldü.

"Sen de bizimle yaşa!" Billy alkışladı.

"Bu babanıza kalmış," dedi Pearl ve dairede etrafına bakındı. Belli ki gördüklerinden memnun kalmamıştı. "Ama şu yastıklardan kurtulmamız gerek ve sahte mügelere de katlanamam." Yutkunup, "*Hayır, mügeler olmaz. Onlar gidemez,*" diye düşündüm. "Babanız ilişkilerde çaba sarf edilmesi gerektiğini ve her şeyin karşılıklı olduğunu anlamıyor. Kısa süre önce konuştuğumuzda bunu ona söyledim." Pearl'ün babam Görünmez Adam'mış gibi konuşması çok garipti. Ama *ben* onu görebiliyordum ve babamın yenilgiye uğramış, kafası karışmış ve indirimli bir paket bisküviden daha küçük parçalara ayrılmış göründüğünü fark ettim.

Babam eliyle saçlarını –kel başını– karıştırarak, "Neden gittiğimizi biliyorsun, Pearl," diye fısıldadı. "Bunu onların önünde yapmayalım." Billy'yi ve beni işaret edip yeniden başını ovaladı –hayır, hâlâ saç yoktu–. "Zaten çok fazla şey yaşadılar. Buna ihtiyaçları yok. Ne olduğunu biliyorsun. Her şeyden haberin var."

Yeniden yutkundum, bu sefer daha kuvvetlice.

Pearl babamın yüzüne doğru eğilip parmağını sallayarak, "Bu senin suçun," dedi. Kırmızı oje sürmüştü

ama bu renk hoşuma gitmedi. “Mutlu bir aileyi dağıttın. Her zaman aptaldın, Stephen Rumsey. Karın sana nasıl katlanmış bilmiyorum.”

Kalbim açılan bir stres yayı gibiydi. Annem, babama “katlanmak” zorunda değildi ki. Neden Pearl şimdi böyle bir şey diyordu? Kim ne derse desin, annem babamı seviyordu.

Babam bazen aptallık ettiği konusunda ona katıldı. Hatta bazı arabaların arkasında gördüğünüz başı sallanan köpekler gibi başını salladı. Babamın aptal olmadığını söylemek istedim. Kelimeler kafamda, bir tabaktaki köfteler gibi toplandı ama dudağıma ulaşamadı. Sonra babam, defalarca Pearl’e üzgün olduğunu söyledi.

Tek duyduğum babamın özür dilemesi idi ve bu da tüm bu karmaşanın onun suçu olduğunu düşündürdü. Bu yüzden söyledim. “Hepsi Krema Pembesi yüzünden, değil mi?”

Babamın kaşları soru işareti şeklini aldı. “O pembe kremalı kapkek değil miydi?”

“Camille,” diye baklayı ağzımdan çıkardım. Devam ettikçe midemde bir yanma hissi başladı. “Krema Pembesi Hanım ile seni okul gezisine gittiğimde gördüm. Sana mesaj atan da aynı kişiydi.”

Krema Pembesi Kıyameti’ni başlatmışım gibi hissettim çünkü Pearl de kendi kendime defalarca sorduğum soruyu bağırarak sordu. “Camille kim?”

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. “Ah, ım, şey...” Üç çift göz ona sinirle bakıyordu. “Düşündüğün gibi değil.” Ben daha çok aşk onikigenini düşünüyordum ama Pearl’ün ne düşündüğünü bilmiyordum. Her neydiyse, çok iyi de-

ğildi çünkü gözlerini iyice kısmış, babama bakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ görebilmesi bile şaşırtıcıydı. Neyse, bunu söylediğim için memnundum. Uzun zamandır babama sormak istiyordum. Şimdi cevap vermesi gerekiyordu. “Camille, şey...” Babam sonunda onunla iş aracılığıyla tanıştığını söylemeyi becerdi.

Pearl, “Pffttt...” dedi. Onun da yanakları kızarmıştı. “Demin yerde kucaklaştığın Camille miydi?”

Billy, “O Kedi’ydi,” dedi.

“Ah, yani iki kişi var. Camille ve Kedi.”

“Ve bir de benekli fularlı kadın, Orla ve Kimberley,” diye ekledim.

Babamın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Sinirlenip mesajlarını okuduğumu söyledi. Ben de o gün parktayken telefonunun biplelediğini ve benim de gözlerimin ekrana kaydığını söyledim. Sonuçta gözlerime okumama emri veremezdim. Böyle iyi bir eğitim aldığım için mutlu olmalıydı.

Babam, “Pearl,” diye yalvardı doğrudan ona hitap ederek. “Gerçekten düşündüğün gibi değil. Diğer kadınları tanımıyorum ve Kathy de aşağıdaki kuaförün sahibi.”

Pearl, “Sırada ne var? Saçını kestğini mi söyleyeceksin?” deyip babamın kel başına baktı ve “Değişmişsin, Stephen Rumsey,” diye homurdandı.

Billy topuklarıyla kanepenin altına vurmaya başladı. *Bam, bam, bam.* Ben de vazodaki sahte mügelere bakıp kendi kendime mutlu bir aile akşamı hayal etmemi söyledim. Sonra da bu görüntüyü silip bizi düşündüm. Biz, panayırdaki bir bir öldürülmeyi bekleyen, üzgün ördek sürüsüyduk.

Bam, bam, bam.

Pearl, “Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum,” dedi. Sesi kulaklarımızda sinir bozucu bir dron gibi vızıldıyordu.

Bam, bam, bam.

Sinirlenen babam Billy’yi yatmaya hazırlanmamı ve odamızdan çıkmamamızı söyledi. Küçük kulaklar dinlemeden Pearl’le konuşması gerekiyormuş. Yatak odasının kapısını yumuşakça kapayıp pijamalarını giydirirken, Billy her şeyin Brian’ın planladığı gibi gerçekleştiğini söyledi. İşte o anda kavga gerçek anlamda başladı. Başta yumuşaktı, yalnızca arada sırada ses yükseliyordu. Billy başını eğip ne söylediklerini duymaya çalıştı. Birkaç saniye sonra Pearl’ün sesi iyice yükseldi. Balonlar patlıyordu ve ben de kendime partilerin bu şekilde bitmemesi gerektiğini söylüyordum. Babam Pearl’ü sakinleştirmeye çalıştı ama işe yaramadı çünkü Pearl, Camille hakkında ve Crema Pembesi’ni sevmediği hakkında bağıırıyordu.

Sığınabileceğimiz tek güvenli yer koltuktu ve Billy’yle birlikte oraya kıvrılıp üzerimize yorganımızı alıp bağrıışmalardan uzaklaşmaya çalıştık ama işe yaramadı. Güvenli yerimiz bile pek güvenli değildi. Pearl, herkesin onu uyarmaya çalıştığını haykırıyordu. “Herkes bana kurulu ailesi olan bir adamla birlikte olmamamı söyledi. Ama onlardan daha akıllı olduğumu sandım.”

Billy dirseğiyle beni dürtüp, “Becket, bu hoşuma gitmiyor,” dedi. “Pearl babama çok kızgın. Onu partiye davet etmem iyi olmadı sanırım.” Bu durumun onun suçu olmadığını söyledim.

Pearl şimdi de herkese boncuk dağıtmakla ilgili bir şeyler bağıırıyordu. Billy artık Pearl'ün kızgın olmadığını çünkü boncuk dağıtmanın kulağa eğlenceli geldiğini söyledi. Ama Pearl boncuk dağıtanların iğrenç ve korkak olduğunu söyledi. Billy'nin yüzü yeniden asıldı ve sonunda boncukları sevmediğini söyledi. Babamın ne cevap verdiğini duymadım. Çok sessizdi ve su ısıtıcının sürekli uğultusu duyuluyordu. Bir anda Pearl şimdi çay içme vakti olmadığını bağırdı. Sonra bir kapının çarpılıp tekrar açıldığını duydum.

Billy, "Bana hikâyeyi anlat," diye fısıldadı. "Onların bağırtısını duymak istemiyorum." Parmaklarını kulaklarına tıkadı.

Sesim titriyordu. "Çocuklar güzel yaratıkla bir süre su altında kalmışlar ve onu tüm kalpleriyle sevmişler. Yaratık da onları sevmiş. Kendi ırklarından olan ve suyun yüzeyinde fırtınayla mücadele eden diğerlerini unutmuşlar. Gitmeye çalıştıkları karayı unutmuşlar. Ve görünmez olduklarını da unutmuşlar çünkü yaratık onları görüyormuş, onlar da yaratığı. Yaratık onlara şarkılar söyleyip atalarıyla ve fırtınalarda nasıl yolculuk ettikleriyle ilgili hikâyeler anlatıyormuş. Ama bir gün, tam eskiden yaşadıkları hayatı unutacaklarken, yaratık onlara fırtınanın dindiğini ve geri dönmeleri gerektiğini söylemiş. Ama çocuklar bunu duymak bile istemiyorlarmış."

Yatak odamın kapısına yumuşak bir şekilde vurulunca yorganı üzerimizden attık. Babam başını kapıdan uzatıp bağırışma için özür dilediğini söyledi. Artık kavga bitmişti ve endişelenmemize gerek yoktu. Bu yalnızca küçük bir anlaşmazlıktı, unutulmuştu bile. Billy, bir rüzgâr tüne-

linden çıkmış gibiydi. Saçları darmadağınktı. Babam içini çekerek, "Pearl'le küçük bir yürüyüşe çıkmamın bir sakıncası var mı? Biraz temiz havaya ihtiyacı var," diye sordu.

Billy, "Burada hava var, babacığım," diyerek bunu kanıtlamak için nefes aldı.

Babam, "Biliyorum, oğlum," deyip bizi koltuktan yataklarımıza götürdü. "Ama Pearl biraz dışarı çıkmak istiyor. Yalnızca birkaç dakikalığına gidip size iyi geceler öpücüğü vermek için hemen geri döneceğim."

Onu durdurma fırsatı bulamadan babam yatak odasının kapısına varmış bize oradan öpücük atıyordu. Kapı arkasından kapandı. Billy, "Ah," dedi ve öksürdü. "Çok apar topar oldu."

Dış kapı yavaşça kapanır kapanmaz evdeki hava değişti. Nedense korkutucuydu. Bir süre babamın geri gelmesini bekleyerek kapının sesini dinledim. On beş dakika sonra bir bardak su almaya gidiyormuş gibi yapıp yataktan bile kalktım, aslında babam sessizce içeri girmişti de ben duymamışımdır diye kontrol etmeye gitmiştim. Oturma odasına cips kırıntıları saçılmıştı ve sehpa­ların üzerinde de *vol-au-vents* kırıntıları vardı. İçindeki tavuklu dolgu yenmişti. Babam geri gelmemişti.

Odaya döndüğümde Billy başını kaldırıp babamın ona iyi geceler öpücüğünü neden vermediğini sordu.

Ellerimi havaya kaldırıp, "Tamam tamam, ben yaparım," dedim ve Billy'nin yatağına yürüdüm.

"Hayır, teşekkürler," dedi Billy. "Brian'ı öperim daha iyi." Ve öyle yaptı.

Başta rüya gördüğümü düşündüm ama belimdeki lumbar vertebrae'ye dirsek yiyince (*Marvin'in Tıp Rehberi* 72. sayfa) zıplayarak uyandım. Yatakta doğruldum ve perdelerin arasından çizgiler şeklinde içeriye sızan ay ışığında Billy'yi gördüm. Yatağında değildi.

“Karnım ağrıyor,” diye sızlandı. Telefonuma baktım ve yine gecenin bir yarısı olmuştu. “Babamı çağırayım,” deyip yorganı üzerimden çektim ve gözlerimi ovuşturdum.

Billy sızlanarak, “Çağıramazsın,” deyip kendini yatağımın üzerine bıraktı. “Babam bizi terk etmiş.”

ON YEDİ

Yalan söylemiyorum, gözlerim bir anda birileri içlerine limon suyu sıkılmış gibi açıldı. Babam bir yere *gitmiş* olamazdı. Babaların gece yarısı olmaları gereken tek bir yer vardı, o da horlarken çocukları için nasıl güzel şeyler yapabileceklerinin rüyasını gördükleri yataklarıydı. Billy karnını tuttu, yüksek sesli gurultuyu duyabiliyordum. Sonra da galiba kusacağını söyledi. Aman Tandırım! O zaman niye üzerime eğiliyordu?

Billy babam konusunda haklıydı. Evin her yerine baktım. Yatağında değildi, tuvalette de değildi. Dolapların kapılarını bile açıp baktım. Gerçi babamın dolaba sığması, bir orangutanın yer fıstığı kabuğuna sığmasıyla aynı şeydi.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Bu işte bir yanlışlık var,” diye mırıldandım Billy’den çok kendime. “Babam hâlâ Pearl’le konuşuyorsa, şimdiye kadar boğazının çoktan kurumuş olması gerek.”

Billy uzanıp elimi sıktı. Ben de onun elini sıktım ama hayır, bir terslik vardı. Birden ona kadar değerlendirme yapacak olursak durumumuz 0,0001 gibiydi.

“Becket!” Billy yatağından bir zombi gibi kalkıp ağlamaya başladı. “Karnımda ağzından ateş püsküren canlı bir ejderha var.” Ayağa kalktı ve pijamalarının üzerinden karnını ovuşturdu. “Amantanrımamantanrımamantanrım!” diye bağırdım çünkü Billy tuvalete koşturmaya başlamıştı ve bir yandan da ejderhanın oyun oynamak için dışarıya çıkmak istediğini söylüyordu. Billy tuvaletin kapısını açarken duvara çarptı ve kulağa hiç hoş gelmeyen gümbürtüler duyuldu. Tuvalet kâğıdı rulosunun döndüğünü duyunca yüzümü ekşittim. Tuvaletin sifonu çekildi.

Tekrar çekildi.

Tekrar çekildi.

Billy geri döndüğünde yüzü bembeyazdı. Saçları küçük ıslak yılanlar gibi duruyordu. Partide yediği bir şeyin dokunmuş olması gerektiğini söyledi. Şunlardan biri olamazdı herhalde:

Beş yanmış sosis

İki dilim turta

Üç dilim pepperonili pizza

Yengeç cipsi; soğan turşulu, tuzlu ve sirkeli cips

Bir *vol-au-vents* (yalayıp tabağa geri koymuştu)

Altı mantarlı bohça börek

Dört gül kremalı kapkek

Beş peynirli sandviç (üçgen şeklinde kesilmişti ve sarı Picallili sos, ekmeğin radyasyonlu gibi görünmesine neden olmuştu)

Dört şişe mavi renkli gazoz

Üç dilim jambonlu kiş

Altı çikolata parçacıklı kurabiye

Telaş yapmadan Billy'yi yatağına dönmesi konusunda ikna etmeye çalıştım. Aslında benimkine kusmasını istemiyordum ama onu yatağına yatırıp biraz uyumasının iyi olacağını söyledikten hemen sonra kalkıp yeniden tuvalete koşarken asıl ejderhanın uyuması gerektiğini söyledi.

Billy tuvaletteyken babamın telefonunu aradım ama açmadı.

Haydi ama, baba, telefona cevap ver

Billy hasta, kendini kötü hisseder

Beni sinir etmeden telefona cevap ver

Neden kafiye yapıyorum ki ne üzücü haller

Telefonu kapadıktan sonra iki şeyi düşündüm: İlk olarak hiçbir işe yaramazken neden sürekli şiir yazmaya çalışıyordum? İkincisi de Billy'yi zehirleyen her neydiyse, iki yoldan dışarı çıkacaktı; hasta olduğunda hep böyle olurdu. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum: Sanırım Niagara Şelalesi tuvaletimize taşınmıştı.

Aslında aklımda bir şey daha vardı: Kusmuk kardan çok daha kaygan olabiliyordu. Bunu biliyordum çünkü az önce banyoya girmiştim ki, aman taratorum, nere-

deyse yarına kayacaktım. Billy perişan haldeydi. Her yere kusmuk sürülmüştü ve banyonun hali içler acısıydı. Babamın alışveriş merkezinden aldığı yeni bezlerle onu silmeye çalışırken Billy yeni bir çığ çıkardı ve bunu pufuduk banyo paspasının altına saklamak zorunda kaldım.

Billy en son panayırdaki korku treninde kusmuştu. O zaman daha kolay olmuştu. Birincisi karanlıktı ve kusmuğu göremiyorduk. İkincisi, kendi vagonumuzdaydık ve hareket halindeydik. Bunun kesinlikle yardımı olmuştu. Üçüncüsü, oradaki koca vantilatör, kusmuğu bizden uzağa püskürtmüştü. Ama arkamızdan bağrıışmalar geliyordu ve biz de bunun çocukça olduğunu düşünmüştük çünkü korku treni o kadar da korkutucu değildi. Trenden indiğimizde, arkamızdaki vagondan inenlerin üzerinin Billy'nin kusmuğuyla kaplı olduğunu gördük ama bunun eğlencenin bir parçası olduğunu düşündükleri için gülererek oradan uzaklaşmıştık.

Pazartesi kadar iğrenç, kusmuk dolu bir saat sonra babama ulaşamayınca Billy'yi yatağa yatırdım. Bana hüznü bir film izleyen bir Spanyel gibi bakarak, "Keşke Kedi, yani Pearl, burada olsaydı," dedi.

"Evet, biliyorum," diye cevaplayıp Billy uykuya dalar-ken ıslak saçlarını okşadım. "Ama babam burada olsaydı, daha iyi olurdu."

Ertesi sabah babam hâlâ ortalarda yoktu ama Billy'ye o uyurken babamla konuştuğumu söyledim. Yalandı. Sonra da onu, babamın ona okul üniformasını giydirip her zamanki gibi birlikte okula gitmemiz gerektiğini

söylediğine ikna ettim. Babamın da daha sonra eve geleceğini söyledim. Billy başıyla onayladıktan sonra karnının acıktığını söyledi ama etrafa baktığımda sağlıklı bir şeyin olmadığını fark ettim ve partiden kalan turtaları yemenin de iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Dün öğlen için okula götürdüğüm elmayı yemediğim o anda aklıma geldi. Elmayı bulup Billy'ye verdim ve yemesini söyledim. Bir an babamın işini üstleniyormuşum gibi hissettim ve bu hiç iyi değildi. Öncelikle, babam olamayacak kadar fazla saçım vardı.

Billy elmayı ısırırken ben de okul üniformamı giydim, saniyede bir babamdan mesaj var mı diye telefonuma bakıyordum. Hiçbir şey yoktu. Billy'nin bağırdığını duydum ve yine mi kusuyor diye yanına koştum.

"Çok kötü bir şey oldu," dedi Billy boğazını tutarak.

"Yine mi miden bulanıyor?" Gözlerim kocaman açıldı. Kusabileceği bir şey var mı diye etrafa bakındım. Babamın ayakkabıları koridordaydı. Onlar işe yarayabilirdi.

"Bu daha kötü, çok daha kötü," dedi Billy boğazını tutarak. Ben de ayakkabıyı ağzına tutuyordum. "Karnımdan ağaç çıkacak."

Bir hatırlatma: Rahatla, ayakkabıyı bırak, Billy iyi. Ona baktım ve midesinde ya da başka yerinde ağaç falan yetişmediğini söyledim. Görünüşe bakılırsa elmanın çekirdeğini yutmuştu. Sindirimin nasıl işlediğini anlattım ve balık kraker yedi diye midesinde balık yüzmeyeceğini söyledim. Bu sırada telefon çaldı. Hemen koştum. Bu sefer babam olmalıydı.

Babam değildi.

BİR DİLEK BİN TURNA

Hattan hıştırtılar geliyordu ama ses kesinlikle bir kadına aitti. "Stephen?"

"İhmmm..." diye mırıldandım. "Ha?" dedim çünkü tam duyamıyordum. Hattan Büyükanne Ibiza'nın akşam yemeklerinden daha çok çıtırtı geliyordu. Kadın konuşmaya devam etti ve evde olduğuma sevindiğini çünkü cep telefonumdan bana ulaşmaya çalıştığını ama cevap vermediğimi söyledi.

"Benim," diye ekledi. "Camille."

Sanırım o anda içinde bilardo topu olan bir bowling topu yuttum. Az kalsın ona babamla Pearl'ün tartışmasına neden olan Krema Pembesi'nin o olduğunu söyleyecektim.

"Dovedale House'tan Camille. Sana geçen hafta mesaj attığımda arayacağımı söylemiştim. Önce cep telefonunu aradım ama cevap alamayınca bana verdiğin diğer numarayla deneyeyim dedim. Aslında gelecek hafta uygunum, yeniden ziyarete gelmek istersen adresi biliyorsun."

Yeniden hıştırtılar duyuldu.

"Beni duyabiliyor musun? Bağlantı çok kötü. İyi misin, Stephen? Her şey yolunda mı? Birazcık tu..."

"Turtadan konuşmuyorum," diye cıyıklamayı başardım. "Meyveyi de sevmem." Yine hıştırtılar duyuldu.

"Affedersin... Seni çok iyi duyamıyorum. Ne dedin? Sesinin biraz tuhaf geldiğini söylediğimi duydun mu?"

Ah. Demek turta demiyordu.

"Seni daha sonra ararım, Stephen. Ama evet, gelecek hafta, sen uygunsan ben de uygunum."

Banyodan bir bağırıtı duyunca telefonu kapamak zorunda kaldım. Billy banyoya girince paspasa basıp kaymış. O an geceki kusmuğu nereye sakladığımı hatırladım.

Billy'yi yerden kaldırıp bensiz bu şekilde eğlenmemesi gerektiğini söyledim. Bugün başka yerlerde saklanmış kusmuk bulmak istemediğimizi anlattım. Billy sırtıttı ve başka yerde kusmuk olmadığını söyledi.

“Okul ceketin hariç,” diye ekleyip kolumu işaret etti.

Büyükanne Ibiza olsa, üç şanssızlığın birden yaşadığını söylerdi. 1) Babam yoktu. 2) Billy kusmuştu. Tam üçüncünün ne olduğunu düşünürken birileri kapıya tıklattı. Billy, gelenin babam olduğunu söyledi ama o olmadığını çünkü babamın anahtarı olduğunu söyledim.

Kapıyı yavaşça aralayıp dışarı baktım. Gelen Kedi'ydi. Bize bir tabak uzatıp okula gitmeden bizi yakaladığına sevindiğini söyledi. “Dün geceki harika parti için teşekkür ederim.” Pearl'ün bağırtılarını duyup duymadığını merak ettim. Duyduysa da söylemedi. “Size çoban kavurmalı turta getirdim. Dondurucuda yer açmam gerekiyordu ve bunu seveceğinizi düşündüm. Babanız evde mi?”

İşte, bu da üçüncüydü.

Kafası karışan Billy, “Ama ben çobanları yemem ki,” dedi.

Kedi kahkaha atıp, “Bunun içinde çoban yok. Kubbeli pastada da kubbe yok. Köstebek pastada da köstebek yok. Ve benekli şey...” derken durdu. “Babanız evde mi?”

Arkama dönüp, “Baba,” diye bağırdım ve elimden geldiğince yüksek sesle konuştum. “Kedi bize çoban kavurmalı turta getirmiş.” Sessizlik oldu, tabii öyle olacağını biliyordum. Billy kolumdan çekerek babamın kayıp olduğunu hatırlatmaya çalıştı.

“Saatin alarmini duymamış,” diye mırıldanıp kenetlediğim dişlerimle gülmeye çalıştım. Kedi'nin elinden

tabağı alıp kapıyı kapadıktan sonra başımı kapıya yasladım. Neredeyse yakalanıyorduk. Billy'ye anlatmaya çalıştım ama başka hangi yemek isimleri neyli olduklarını söylemiyor diye düşünmekle meşgul olduğu için beni dinlemedi.

Bay Beagle bahçe tasarımlarımızdan etkilendiğini söyledi. Hepimizin çok yetenekli olduğunu ama bazılarının diğerlerinden daha iyi olmasının normal olduğunu anlattı. Tabii, daha iyi olanların, mısır gevreği kutularının arkasına pastel boyayla çizilmiş tasarımlar olmadığını söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse pek dinlemiyordum ve çok geçmeden Bay Beagle bana işaret ederek, okulun hayal kurma yeri olmadığını söyledi.

Donté Moffatt bana doğru eğilip, "Evet," diye tısladı. "Daha çok portakal suyu gibi olman gerek." Ona bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı söylediğimde Bay Beagle, "Odaklanın!" diye bağırdı.

"Ağzımı açar açmaz dinlemeyi bırakıyorsun, değil mi, Becket?"

"Efendim?" Ne yazık ki gerçekten dinlemiyordum çünkü hayatım girdaba kapılmış, her şey delikten aşağı gidiyormuş gibiyken nasıl dinleyebilirdim?

"Becket, lütfen uyan. Becket lütfen BOK'la ilgili söylediklerimi dinleyebilir misin? Becket, ay margarinden yapılmış."

Donté Moffatt, "Öyle mi?" diye bağırdı. Bay Beagle öyle olmadığını ama en azından birilerinin onu dinlediğini söyledi.

Her an ben de ortadan kaybolabilirdim. Puf! Kimse girdabın derinliklerine gittiğimi fark etmezdi. Nevaeh'ye baktığımda yanaklarımın yandığını hissettim ama o benimle ilgilenmiyordu. Sanırım bu kelebeklerin ve bilekliklerin mucize yarattığına inanmadığımı söylediğim içindi. O zamandan beri bana garip davranıyordu. Onunla göz göze gelmeye çalışmışım ama beni görmezden gelmişti. Bu aslında oldukça etkileyiciydi çünkü ne de olsa gözleri X ışınlı değildi.

“Tamam, sınıf ve hayalperest Becket, beni dinleyin. Size bir süre önce bahsettiğim konuyla ilgili çok iyi haberlerim var ama aceleyle çıkmaya çalıştığınız için beni duyduğunuzu sanmıyorum.” Bay Beagle’ın poposu sıranın kenarına çarptı. Üzerinde çizgi film karakterleri olan çoraplar giymişti. “BOK’un ebeveynlerinizden başka çok özel misafirleri olacağını söylemişim.” İç çektim ve pergelimin ucuyla tırnaklarımı temizlemeye başladım. “Bu konudan bahsettiğimde beni dinlemediğiniz için tekrar edeceğim. *Eden Yankısı* gazetesi projemizle ilgili bir haber yapmaya gelecek. Şimdiden başlığı görebiliyorum: *Kanayan Kalplerin BOK’u*. Harika olacak.” Bay Beagle o kadar yüksek sesle alkışladı ki, muhtemelen Uluslararası Uzay İstasyonu’ndan duymuşlardı. “Bu haber için bir bakış açısı ve insanın içini ısıtan türden bir hikâye isteyeceklerdir.”

Sınıfta birçok bağırışma duyuldu. Çoğu da daha önce gazetede çıktığını söyleyen Mimi’den geliyordu. “Bebekken bir güzellik yarışmasını kazandım ve bana bir taç ile kurdele verildi.” Bay Beagle bu bilgi için Mimi’ye teşekkür etti. Ama Mimi konuşmasına devam edip fotoğrafçı gel-

diğinde yakın çekim fotoğraflara hazır olacağını söyledi. Bay Beagle ona bunun gerekli olmadığını çünkü fotoğrafçının portre fotoğraf çekmeyeceğini anlattı. “Neyse,” diye açıklamasına devam etti Bay Beagle, “tahmin ediyorum ki *Eden Echo* en çok tasarım yarışmasının birincisiyle ilgilenecektir ve bu da kazananı açıklamam gerektiğini gösteriyor.”

Tüm sınıf bekliyordu. Doğrusu bazıları gözleri kapalı bekliyorlardı çünkü kimin kazandığından çok kimin gazeteye çıkacağıyla ilgileniyorlardı. Bay Beagle, hayali bir televizyon programındaymış gibi duraksadı...

“Ve kazanan, Robert Absolom.” Bay Beagle alkışlamaya başladı. “BABA BAHÇESİ’ne bayıldım. Ve bahçeyi ona babasını anımsatan şeylerle doldurmasını çok sevdim. Bu çok ama çok iyi bir şahsi dokunuş olmuş. Elma ağacı ile düşen elmaları toplamak için damperli kamyon kullanmak dâhiyane bir fikir.” Bay Beagle, Yumruk’un ayağa kalkıp selam vermesini istedi. Önce Yumruk bir babun poposu gibi kızardı ama Bay Beagle, baba bahçesi tasarımını çok özel bulduğu için babasının da çok özel biri olduğunu tahmin ettiğini söylediğinde, Yumruk’un dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ayağa kalkıp selam verirken, Yumruk’un bilekliğinin sıraya takıldığını gördüm. Yumruk bunu fark etmeyip bileklik kopana kadar çekti. Bileklik, küçük, plastik bir yılan gibi sıraya düştü. Ben de Nevaeh’ye dönüp bilekliği işaret ettim ama o bana sırtını dönüp burnunu havaya kaldırdı.

Bay Beagle, “Henüz bitirmedim,” dedi. Zaten öğretmenler hiç bitirmezler. Tam susacaklarını umduğunda,

konuşmaya devam ederler. “Bir kazanan daha var. İki bahçenin uyum içinde kurulabileceğini fark ettim.”

Mimi hafif kalkarak selam vermeye hazırlandı. Belli ki kazanıp gazeteye çıkmayı istiyordu. “Eden Yankısı’nın *Yeni Top Modeli*,” dedi kendi kendine.

Onun ne kadar hevesli görüldüğüne bakıp kıs kıs gülerken Bay Beagle, “Becket Rumsey ve onun harika şıfalı OT BAHÇESİ. Bu bahçeyi seçmek zorundaydım çünkü Becket’in bunun için çok araştırma yaptığı belliydi. Doğal ilaçlar hakkında bilgi edinmek benim açımdan harikaydı ve bütün okulun, Becket’in bilgilerinden yararlanabileceğine inanıyorum. Ayrıca sınıfa otlar getirip lavanta gibi otların yalnızca antiseptik olarak değil, Mısır’da mumyalama işlemlerinde kullanıldığından da bahsedebiliriz.” Mimi’nin poposu doğrudan aşağı indi ve bana delici bakışlar attı. Bana sorarsanız böyle bakışlarla zor top model olur.

Bay Beagle beni selam vermeye teşvik ederek, “Herkes sıkı çalıştığı için teşekkür ederim ve Robert ile Becket’a özel tebriklerimi sunuyorum,” diye ekledi. “Bu bahçe harika görünecek. Ebeveynleriniz gurur duyacak, siz gurur duyacaksınız, ben gurur duyacağım.” Belli ki herkes gurur duyacaktı. Bay Beagle, “Yalnızca o sıkıcı beyaz duvarı ne yapacağımızı düşünmek zorundayım. Ama bu sizin endişelenmeniz gereken bir mesele değil. Onu bana bırakın. Bir fikrim var.”

BOK’u kazanmıştım. Ama Yumruk’unkinin aksine, benim bilekliğim hâlâ kolumda duruyordu.

ON SEKİZ

Eve geldiğimizde babam kanepede oturuyordu. Sanki hiçbir şey olmamış, ortadan kaybolmamıştı ve ben de bütün gün babam geri gelmezse ne yapacağımı düşünerek geçirmemiştım. Aslında Billy'yle birlikte Büyükanne Ibiza'nın yanına Ibiza'ya taşınmayı planlamış, derste ona bir mektup bile yazmıştım:

Hola, Büyükanne Ibiza,
Seninle yaşamak için Ibiza'ya gelmek istediğimize karar verdik. Buradan ayrıldığında kendini düşünme vakti geldiğini söylediğini biliyoruz ama bunu birkaç yıldır yaptığından artık bizi düşünme vakti geldi bizce. Bu yüzden bir sonraki uçakla yanına gelip seni zahmetten kurtaracağız. Ayrıca

BİR DİLEK BİN TURNA

oraya geldiğimde belli bir ücret karşılığında ayaklarına masaj yapmaya bile hazırım. Korkarım bunu artık bedava yapamam çünkü çocuk işçilerin çalıştırılmasıyla ilgili yasalar var. Günümüzde çocuklar bacadan temizlemiyor. O zamanlarda hayatta olduğun için bunun büyük bir mesele olmadığını düşündüğünü biliyorum.

Babam yanımda olmayacak. Tabii, bunun senin için sürpriz olduğunu biliyorum ama yirmi beş yaşından büyüklerin artık ailesiyle yaşamaması gerektiğini söylediğini biliyorum. Yani, babam Ibiza'ya gelmeyecek. Lütfen bu konuda üzülme çünkü yanında biz olacağız ve babamın aksine balık kokmuyoruz. Ayrıca valizimizde bir salyangoz getireceğiz. Çok yer kaplamıyor ancak seyahat ettikten sonra çarşafı yeni değiştirilmiş yataklara girmeyi seviyor (muhtemelen seninkine). Benimkine girdiği için sıramı savdım. Düşündüm de Brian güneşte, kumda ya da denizde olmaktan hoşlanmayacaktır. Aslında İspanya'yı çok seveceğini düşünmüyoruz, bu yüzden onun fikrini sormayacağız.

Adiós,

Becket Rumsey, Stajyer Doktor

Billy Rumsey, Salyangozlara Fısıldayan Adam

Oturma odasına girdiğimizde Büyükanne Ibiza'nın mektubunu göndermemiz gerekmediğini fark ettim. Ba-

bam bize bakıp bir şey olmamış gibi, “Merhaba,” dedi. Ayaklarının yanında Noel Baba’nın çuvalı kadar büyük bir çöp torbası vardı. Partiden kalan çöpleri toplamıştı.

Billy zıplayıp devasa bir marşmelov gibi babamın kucağına uçtu.

“Merhaba, babacığım, dün gece musluk gibi kusup durdum,” dedi Billy gururla. Sonra babamın kucağından indi. “Şelale” diye onu düzelttiğimde Billy beni duymazdan geldi ve babamın yanına oturup ona sarıldı. “Hem de her yere. Önce sebebinin kış olduğunu düşündüm ama sonra kare kare havuçlar gördüm. Partide kare havuç yemedim, babacığım. Yemin ederim.”

“Kış değil kış ve banyo paspasının altını kullanarak ben temizlemek zorunda kaldım.” Çenem sinirden kenetlenirken okul çantamı kenara attım ve kollarımı göğsümde kavuşturup babamın önüne geçtim. “Neden telefonuna cevap vermedin? Baba, neler oluyor? Bize anlatman gerek.”

Babamın elleri hafifçe titredi ve âdemelması o kadar kalkıp indi ki, yerde yuvarlanan bir bilye gibi görünüyordu. “Sizinle iletişime geçmediğim için özür dilerim. Eve geldiğimde okula gitmiştiniz. Söyleyeceklerim bu kadar.”

“Ama Pearl’ün telefonunu kullanıp bizi arayabilirdin.”

Babam Billy’nin saçını nazikçe düzelterek, “Hayır, korkarım Pearl’ün telefonunu kullanamazdım. Neyse, benim telefonumu aldıklarında Pearl zaten gitmişti. Bana telefona önemli bir mesaj gelirse bakacaklarını söylediler ama hiç mesaj gelmediğini söylediler.” Babama kimin böyle söylediğini sorduğumda yutkunup tüm gününü on

saniyede gözlerinin önünden geçirdi. Tüm 28.800 saniyesini. “Polis,” diye fısıldadı babam.

“Polis mi?” diye tekrar ettim. “Neden polis telefonunu aldı?” Tamam, şimdi kafam hepten karışmıştı. Ve babamın tutuklanıp nezarete atıldığını söylemesinin hiçbir faydası olmadı. “Nezarete mi atıldın?” diye tekrarladım. Papağan gibi hissetmeye başlamıştım ve ayrıca midem de bulanıyordu.

Babam koluma uzandığında parmaklarının ucundaki ter damlalarını hissettim. “Hemen bir sonuca varma.” Başımı hayır anlamında salladım ama beynimde bir sürü sonuç dolanıyordu. “Önemsiz bir karışıklık oldu.”

Bu konuyu şöyle bir değerlendirelim: “Önemsiz bir şey” tutuklanmanıza sebep olmaz. “Önemsiz” birçok şey yapıyorum ve henüz kimse beni tutuklamadı. Büyükanne Ibiza da “önemsiz” şeyler yapıyor ama o buna “emeklilik” diyor ve kimse onu da tutuklamadı. İşte o anda babam Billy’ye yemekten önce gidip Brian’ı kontrol etmesini söyledi. “Sonra da hemen ellerini yıka,” diye arkasından bağırırken Billy koridora girdi.

Sanırım bu, *Seninle yalnız konuşmak istiyorum, Becket*, anlamına gelen bir koddu.

Haklıydım.

“Seninle yalnız konuşmak istedim, Becket. Lütfen beni anla, çok üzgünüm. Gerçekten, böyle bir şey yaşanmasını hiç istemezdim...” Babam en fazla yarım saat dışarıda kalma niyetiyle çıktığını söyledi. Ona tam olarak ne olduğunu sorduğumda küçük bir anlaşmazlık, bir tartışma yaşandığını söyledi. Sonra da “önemsiz bir şey” olduğunu söyleme çalıştı.

“Kiminle kavga ettin?” Babam yaralanmış görünmediği için diğer adamın ufak tefek biri olduğunu hayal ettim. Dal gibi biri. Ama babamın herhangi biriyle kavga ettiğini hayal edemiyordum. Bu babam değildi. Ya da en azından tanıdığım babam değildi.

Babam cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. “Pearl’le.”

Pearl mü?

“Gerçekten, Becket, bana inanmalısın. Onu incitecek bir şey yapmadım. Pearl bağıırıyordu ve ben de ona durmasını söyledim. Telefonumu elimden aldı ve ben de onu geri almaya çalışıyordum. Sonra da benden kaçarken telefonumdan polisi arayıp ona saldırdığımı söyledi. Ama öyle yapmıyordum.”

Başıma bundan kötüsü gelemezdi herhalde. Kendimi umumi tuvalette otururken bulsam ve tuvalet kâğıdı olmadığını fark etsem bile bundan beter olamazdı. Babama bakıp düşünmeye başladım. *Babam Pearl’e saldırdı ve polis onu nezarete attı. Ama sonra beynim kendime gelip, Babam hiçbir zaman bu kadar sinirlenmedi ki. Billy televizyona tuğla atıp onu parçaladığında bile bu kadar sinirlenmemişti. Üstelik plastik değil, bahçede bulunduğu ve bir eve ihtiyacı olduğunu düşündüğü gerçek bir tuğlaydı,* diye düşündüm.

Babam, “Pearl şikâyetini geri çekti,” diye açıkladı.

Başım düştü ve çenem göğsüme değdi, midem bir mancınığın üzerindeymiş gibi hissediyordum. “Pearl’den bu kadar mı nefret ediyorsun?”

“Ah, hayır, Becket, yanlış anladın. Pearl’ü seviyorum.”
Sevgi mi? Nefret mi? Çok kafam karışmıştı.

Babam bana akşam yemeği için Çin restoranının menüsünden bir şey seçmek isteyip istemediğimi sordu. Tatlı olarak birkaç fal kurabiyesi bile alacağını söyledi. Sanki fal kurabiyesi bu karmaşanın düzelmesini sağlayacaktı.

Yemekten sonra babam hilal şeklindeki küçük kurabiyeleri dağıttı.

Babamın kurabiyesinde: *Hatalarından çok ders çıkaracaksın, yazıyordu.*

Benimkinde: *Her şeyin bir sebebi vardır, yazıyordu.*

Billy'ninkinde de: *Yaşlı ve bilge olmak için genç ve aptal olmak gerek, yazıyordu.*

Billy, kurabiyesinin kalanını alıp Brian'a göstermeye gittiğinde babama söyledikleri üzerinde düşündüğümü söyledim. "Birkaç fikrim var," dedim. "Yani, Pearl'e sinirlendiysen." Babam başını hızla iki yana salladı. "Tamam, ama gerçekten sinirlendiysen sana bu konuda yardımcı olabilecek birçok kitap var. Her şey için tıbbi kitap bulabiliyor, yani sana yardımcı olacak bir kitap olduğundan da eminim. Şey..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Söylemek istediğim, Pearl'e olan sinirinin geçmesini sağlayacak kitaplar olabilir."

"Sinirli değildim ve bunun için bir kitap yok," deyip içini çekti. "Ama teşekkür ederim, oğlum."

"Tamam." Duraksadım ve dudaklarımı yalayıp, "O zaman Pearl'den uzak dur. Seni bu kadar sinirlendirip hapse girmene neden oluyorsa, o zaman kesinlikle ondan uzak durmalısın..." Tüm bunların Billy ve benim suçu-

muz olduğunu düşünüyordum. Pearl'e o kadar ihtiyacımız vardı ki, olayların bu şekilde sonuçlanabileceğini hiç düşünmemiştik. Baba uzun bacak örümceğini yaptığımda Billy yanlışlıkla üzerine basınca eve baba kısa bacağı getirdiğim zamankinden bile daha beter hissediyordum.

“Dün gece Pearl'ü görüp onunla konuşunca her şeyi berbat ettiğimi fark ettim. İkiniz de onu gördüğünüz için çok mutlu duruyordunuz.” Babam kanepede arkasına yaslanıp kollarını esnetti. “Onun da her şey için üzgün olduğunu biliyorum. Bir daha işlerin oraya gitmesine... izin vermeyeceğine söz verdi...” dedi ama baklayı ağzından çıkaramadı. “Ama haklısın, Becket. Şimdilik ortalığın sakinleşmesini beklememde yarar var. Onunla bir süre konuşmayacağım.”

Sonra yorganımın altına girdiğimde telefon çaldı. Babamın ayak seslerini ve telefonu açınca çıkan bip sesini duydum. Ardından:

“Pearl, aradığına çok sevindim. Ben de seninle konuşmak istiyordum.”

Küçük bir gözyaşı gözümden süzüldü. “Ah, baba,” dedim kendi kendime. “Ne yapıyorsun?”

Duvara döndüğümde bir şeyin yanağımı kaşındırıldığını hissettim. Kendi kendime Billy'nin yine Brian'ı yastığıma bıraktığını söyleyip lanet okurken telefonumun ışığıyla ne olduğunu görmeye çalıştım. Sonra ışık, beni bekleyen origami turnanın üzerine düştü. Hayatımda sihre ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi. Sanki bir şeylere inanmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

ON DOKUZ

Billy ve ben okuldan eve geldiğimizde, kapı paspasının üzerinde babamın adı yazılı bir mektup duruyordu. Mektubu dikkatlice elime alıp öylece baktım. Ön tarafta babamın ismi mor mürekkeple yazılmıştı ve arkasında da DOVERDALE HOUSE yazıyordu.

Camille'in telefon konuşmasını düşündüm. Telefonda Doverdale House'ta olduğunu söylemişti ve sanırım aklıma CASUS'a yakışır bir fikir gelmişti. Sevgilinizi aradığınızda, "Merhaba, ben Kırp Kes'in üzerindeki B numaralı daireden Becket," der misiniz? Hayır, demezsiniz çünkü sevgiliniz nerede yaşadığınızı zaten bilir. Aman Tandırım! DOVERDALE HOUSE'a internetten bakmam gerekiyordu.

BİR DİLEK BİN TURNA

DOVERDALE HOUSE
DANIŞMANLIK MERKEZİ
CHERRY BLOSSOM CADDESİ 12 NUMARA
EDEN

Eden ve komşu kasabalardan gelenlere 2001'den beri
hizmet vermekteyiz.

Hemen randevu almanız mümkün çünkü

KONUŞMAK İYİ GELİR.

Camille Ogdon

Orla O'Brien

Kimberley Laing

CASUS İÇİN ÖNEMLİ BİLGİ:

Camille Ogdon'un babamın kız arkadaşı olduğunu
sanmıyorum. Tüm şüphelerim demin okuduklarımla
ortadan kalkmıştı.

BABAM: Camille Ogdon'la konuşmak için
görüştüyordu. Belki de Pearl'ü ne kadar sevdiğinden
bahsediyordu. Yani, bunu bana da söylemişti. Ondan
nefret etmiyordu; onu seviyordu. Bu yüzden onu
sakız pembesi evin önünde görmüştük. Camille'e ya da
Orla'ya veya Kimberley'ye (belki içlerinden biri benekli
fularlı kadındı) bunu anlatıyordu. Annem öldükten
sonra Büyükanne Ibiza da yıllarca aynısını söylemişti:
Konuşmak iyidir. İçinizde biriktirmeyin çünkü bir şişe
gibi baskıya dayanamayıp patlayabilirsiniz.

BEN: Pearl'e Camille Ogdon'dan bahsetmiştim ve sinirlenmesine sebep olmuşum. Bu yüzden de babamla partiden sonra tartışmıştı ve onun tutuklanmasına sebep olmuştu. Bu büyük bir karışıklıktı ve başından beri işlerin karışması tamamen benim suçumdu.

İŞLERİ DÜZELTMEKLE İLGİLİ NOTLAR: Babam eve geldiğinde telefonunu ödünç almam gerekiyordu.

CASUS ŞU ÇIKARIMLARDA BULUNMUŞTUR:

Babam Pearl'ü seviyor ve Pearl de babamı Çıplak Adam'dan daha çok seviyor olmalı yoksa neden babam Camille Ogdon'la çıkıyor diye (Camille Ogdon'la çıkmıyor olmasına rağmen) sinirlensin?

DAHA ÖNEMLİ BİR BİLGİ: Her şeyi yanlış anladığım için Pearl'ün şüphelenmesine sebep olmuşum. Pearl'ü geri getirmek için bir şeyler yapmalıydım. İşleri düzeltmeliydim ve Pearl geri geldiğinde müstakbel annemiz yine yanımızda olacaktı. Eskiden olduğu gibi ona sarılacak, birlikte resimler yapacak ve dışarıdan yemek sipariş etmek yerine yeşil şeyler yiyecektik (Billy bunu sevse de yeşil şey olarak bahsettiğim sümük değil). Pearl, eskiden olduğu gibi okul gösterilerini izlemeye gelecekti. 768,000 kilometrelik sevgimize yeniden kavuşacaktık. Dahası

çok eğlenecektik çünkü Pearl olmadan pek eğlendiğimiz söylenemezdi. Billy üzgündü, babam üzgündü ve ben de diğer herkes üzgün olduğu için üzgündüm. Ama bir fikrim vardı.

Bir saat sonra babam, balık teslimatını bitirip eve geldi ve duşa girip avazı çıktığı kadar bağırarak kalp kırıklığıyla ilgili bir şarkı söylemeye başladı. Billy, Brian'ı salyangoz sirkine katıp ip üzerinde yürütmeye çalışırken ben de babamın yatak odasına girip kotunun cebinden telefonunu aldım. Komodinine bakıp annemin fotoğrafını gördüğümde biraz suçlu hissettim. “Bunu yapmak zorundayım, anne,” diye fısıldadım. “Telefonu çalmıyorum, yalnızca ödünç alıyorum.” Babamın yatağına oturup Pearl'e mesaj yazdım.

Camille Ogdon yani Krema Pembesi'yle çıkmıyorum. Onunla konuşmaya gidiyorum çünkü seni çok özlüyorum. Evden aceleyle ayrılmam bir hataydı. Seni geri istiyoruz. Yaşananları unutalım.

Bir saniye düşündüm.

Ve yeniden başlayalım.

Üç öpücük koydum ve sonra bunun babam için biraz fazla olacağını düşünüp ikisini sildim. Göndere bastım. Neredeyse basar basmaz Pearl'den cevap geldi.

Tamam, Tatlı Eriğim. Dün gece için özür dilerim. Her şeyi unuttum. X

Tatlı Erik mi, ıyyy! Babam ne işler karıştırdığını görmesin diye iki mesajı da sildim. Babamın odasından çıkarken, zekâmı takdir etmek için neredeyse kendime sarılabılırdim.

Perşembe akşamımın geri kalanı şöyle özetlenebilir:

Babam duştan çıkıp eve teslimatından artan sazan getirdiğini ve yemeğe onu pişireceğini çünkü fırının nasıl çalıştığını anladığını söyledi. Billy, ancak parmakları varsa sazanı sevdiğini söyledi ama babam sazanın parmakları olmadığını anlattı. Billy, parmakları olduğunu çünkü birçok kez parmak balık yediğini söyledi. Babam bu tartışmaya girmedi ama "Aman sazanım!" diye mırıldanıp mutfığa girdiğini duydum. Ne yediğimiz pek umurumda değildi çünkü zamanımı kendi kendime gülümseyerek geçiriyordum. Çünkü bir sırrım vardı ve Billy de dayanamayıp dişlerimin birbirine yapıştırıcıyla yapışıp yapışmadığını sordu. "Nnnnn," dediğimde Billy beni anlayamadığını söyledi ben de bunun dişlerimin birbirine yapışık olmasından kaynaklandığını söyledim.

Kedi gelip çoban kavurmalı turtasını sevdiğimizi umduğunu söylediğinde babam da harika olduğunu söyleyip bana baktı. Turtaları dolaba koyduğumu ve muhtemelen hâlâ orada olduklarını hatırlayınca yüzüm kızardı. Kedi, pazar akşamı huzurevine gittiğinde ona yardım edip biraz harçlık kazanmak ister miyim diye sordu. Malzemelerini taşımak için yardıma ihtiyacı varmış ve o meşgulken ben de müşterilerini oyalayabilirmişim. Birilerini nasıl eğlendirebileceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen kabul ettim. Parayı seviyordum, yalan söyleyemezdim.

Billy akşam boyunca babamla konuşmadı. Ona ne olduğunu sorduğumda, yardım için sessiz kaldığını söyledi. Hangi dernek için yardım topladığını sorduğumda dernek için değil kendi için yardım topladığını söyledi.

Brian sirkten kaçtı. Bu da garipti çünkü herkesin sirke *gitmek* için kaçtığını sanırdım. Sonra Brian'ı terliğimde buldum ama ancak ayağımı içine soktuktan sonra.

Daha sonra babam odamızın kapısını tıklattı ve bana kâğıtlarla ne yaptığımı sordu. Ona bulduğuna benzeyen kâğıttan turnalar yaptığımı söyledim ama bir dilek hakkı kazanmak için bin tane yapmam gerektiğini anlatmadım. Babam ona annemi anımsattığımı çünkü onun da her zaman bir şeyler yaptığını söyledi. Babam anneme benzediğimi söylediğinde hem üzüldüm hem de gurur duydum. Sonra da artık bu işi bıraksam

iyi olacağını çünkü saatin gece yarısını geçtiğini söyledi. Işık Billy'yi uyandırabilirdi. Ben de, "Senin için bir sürprizim var," dedim. Babam ne olduğunu sordu. Sonra çabucak düşünüp bir cevap bulmam gerekti çünkü Pearl'e onun adına mesaj attığımı söylemek istemiyordum. Bu yüzden Brian'ı mutfakta bıraktığımı ve bir arkadaş bulmaya çalıştığını anlattım. Babam yüzünü ekşitip mutfakta başka salyangozların yaşamadığını umduğunu söyledi. Ben de Brian'ın bant rulosuyla arkadaş olduğunu söyledim.

Tuvalete gitmek için kalktığımda babama hazırladığım sürprizden daha büyüğüyle karşılaştım. Tuvalette beyaz bir şeyler yüzüyordu. Ve beyaz orada görmeyi umduğum renk değildi. Biraz inceledikten sonra tuvalette kâğıt turna olduğu fark ettim ama kaka yerine katlanmış kâğıt çıkarmadığımdan emindim.

Ertesi gün Mimi her hafta olduğumuz fen bilgisi sınav kâğıdına bakarak, "Neden suda yüzen bir koltuk çiziyorsun?" diye sordu sinirle. "Sınav kâğıdına bir şeyler çizmek yasak. Şikâyet edeceğim." Mimi elini kaldırıp Bay Beagle'ın dikkatini çekmeye çalıştı.

Bay Beagle kızgın bir suratla yaklaşırken tüm soruları cevapladım mı diye sordu, ben de cevapladığımı söyleyince kâğıdımı aldı. Mimi'ye baktığında, o sadece kollarını esnettiğini söyledi. Bay Beagle buna karşılık, kollarını değil de parmaklarını esnetmesi gerektiğini ve

cevapları yazsa iyi olacağını söyledi. “Becket’a bak. Sınavını çoktan bitirmiş.” Bay Beagle sırtıma tebrik edasıyla vurdu. “Diğer herkes sınavını bitirirken, Becket istediğini yapabilir.”

Sınıfın geri kalanından hafif bir homurdanma duyuldu.

Bay Beagle homurdanmanın cevapları bulmaya yardımcı olmayacağını söyledi.

Ceketimin cebinden VEDA LİSTESİ’ni çıkarıp baktım. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Pearl olaylarıyla meşgul olduğumdam beri annemle ilgili hiçbir şey yapmamıştım ve kendimi suçlu hissediyordum. Sorun şuydu: Daha farklı veda yöntemi düşünemiyordum. Listenin arkasına küçük bir fırtına bulutu, altına da denizde bir koltuğun üzerinde duran iki çocuk çizdim. Sonra gözyaşları ve origami turna ekledim ve Bay Beagle, “Süreniz doldu!” diye bağırınca listeyi yeniden cebime koydum. On numaraya ne yazacağımı hâlâ bilmiyordum.

Fen bilgisi sınavlarımızı topladıktan sonra Bay Beagle doğrudan bahçeye gidip dikime başlayacağımızı söyledi. “Unutmayın, *Eden Yankısı* geliyor ve biz bu projeyi...”

“BOK yapmak istiyoruz,” diye bağırdı Donté Moffatt.

“Aslında ben ‘harika’ diyecektim,” diye cevap verdi Bay Beagle. Bizi asker gibi sıraya soktu ve oyun alanından bahçeye ulaşana kadar birlikte yürüdük. Sam Swiss bizim için toprağı hazırlamıştı ve dikilecek tüm bitkiler de alınmıştı. Çapraz duran kürekler vardı ve Bay Beagle bize nereyi, nasıl kazmamız gerektiğini gösterdi. Nevaeh’nin beyaz duvarın yanında durmuş, öylece duvara baktığını gördüm. Bay Beagle bize kürekleri almamızı söylediğinde bile arkasına dönmedi.

Beş dakika çukur kazdıktan sonra toprakta küçük, beyaz bir şey gördüm ve tam olarak ne olduğunu biliyordum çünkü aynısını önceki gece tuvalette de görmüştüm. Artık bu çok garipleşmeye başlamıştı. Kâğıttan turnalar beni her yerde takip ediyorlardı. İki seçenek vardı: 1) Turnalar başta düşündüğüm gibi gerçekten sihirliydi, 2) Turnaları katladığımda kıyafetlerime takılıyorlardı ve sonra düşüyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, yüz turna yapmıştım ama aralarından hiçbirisi mükemmel değildi. Bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyordu: Turnalar sihirliydi. En başa geri dönmüştüm. Turnayı havaya kaldırdığımda Bay Beagle ellerini sallayarak ne bulduğunu sordu. Ona bunun topraktan çıktığını söyledim.

“Saçmalama. Bunu toprakta bulmadın. Bu ilk gün bize gösterdiğin origami turna.”

“Hayır, efendim, bu o değil,” diye karşı çıktım. “Benimki evde. Bunun buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Dün gece bir tane de tuvaletten çıktı.” Tamam, bunu açıklamak yanlıştı çünkü etrafımdaki herkes gülmeye başladı. Sinirlenmiş bir şekilde, “Hikâyenin başka bir ayrıntısı var mıydı, efendim? Bize sınıfta söylemediğiniz bir şeyler... Mesela turnalar her yerden çıkabilir mi?” dedim.

Bay Beagle kıkırdadı. “İstenmeyen otun burnunda bitmesi gibi mi? Hayır, size söylemediğim bir ayrıntı yok. Ama bu kâğıttan turna işleri karıştırıp herkesin çalışmayı bırakmasına neden olduğu için, daha sonra almak istersen diye bunu götürüp sınıftaki kitaplığa koyacağım.”

Yemekten sonra Bay Beagle fen bilgisi sınav sonuçlarımızla geri döndü. Mimi'nin, kâğıdını alırken nefesini tuttuğunu duydum. Mimi, "Olamaz," diye mırıldandı. Bir saniye sonra elini kaldırıp Bay Beagle'a bir hata olup olmadığını sordu.

"Sınavının sonucuyla ilgili mi?" diye sordu Bay Beagle. "Hayır, iyi iş çıkarmışsın. Hafta sonuna iyi bir iş çıkardığını bilerek girebilirsin."

"Ama hepsini doğru cevaplamamışım," dedi Mimi şoke olmuş bir ifadeyle. "Ve okuldan sonra etüt dersine gitmem gerek."

"İyi iş çıkardın," diye tekrarladı Bay Beagle.

"İyi' yeterince iyi değil," dedi Mimi sandalyesine çökerek. "'İyi' annemleri mutlu etmeyecek. Birçok okul sonrası aktiviteye katılıyorum. Fransızca, bale, kung fu... Ve *Top Model* olmak istiyorum ve ben..."

"Henüz fen bilgisinde en yüksek notu alan öğrenci değilsin ama bu önemli değil çünkü böylece uğruna savaşağın bir amacın oluyor. Senin -ya da bir başkasının- sürekli mükemmel sonuçlar almasını beklemiyorum," diye açıkladı Bay Beagle kâğıdını önüne koyarken. "Aferin, Becket. Yüz üzerinden yüz aldın. İnsan bedeniyle ilgili bilmediğin bir şey var mı?"

"Pek yok, efendim."

Mimi kendini sandalyesine attı. Altdudağı bükülmüştü. İçini çekip aşağı eğildi, çorabını çekti ve örgüsünü omzuna atıp elini kaldırdı. "Evet?" diye bağırdı Bay Beagle. Mimi tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. "Tutamayacağından emin misin? Yoksa yalnızca sınav sonucuna canın sıkıldığı için mi gitmek istiyorsun?"

“Bu Dont  Moffatt’ın suçu, efendim.” Mimi, Dont ’yi işaret etti. “Karnım a rıyor. Bana Burgerin Kitabını Yazdı’dan bir şeyler almamı  onermi ti.”

Dont  Moffatt, “Benim suçum değil ki,” diye bağırdı. “Bana orayı  oneren Becket’tı.”

Bay Beagle o halde tuvalete gitse iyi olacağını çünkü en son istediği şeyin sınıfta bir kaza yaşanması olduğunu söylerken Mimi sinirli gözlerle bana bakarak ayağa kalktı. Ben kendi k  ıdım  bakıp d hili imle gurur duyarken Bay Beagle diğer sınav k  ıtlarını dağıtmaya devam etti. Yumruk kendininkine işaret edip eldeki kemiklerle ilgili soruları çok iyi cevaplad  nı söylerken, Nevaeh notunu umursamıyormu  gibi koluna kelebek çiziyordu. Gözucuyla, sınıf penceresimizin önünde birinin ellerini cama koyup aptal suratlar yapt  nı gördüm. Bakt  ımda bunun Mimi olduğunu fark ettim ve o da beni görüp çizgi romandaki kötü adamların gülümsemesine benzeyen bir şekilde gülümsedi.   imden bir ses tuvalete gitmeye acelesi olmad  nı söylüyordu.   imden bir ses Mimi’nin yalan s yled  nı söylüyordu.

Daha sonra eve gitme zili  ald  ında Bay Beagle, herkese iyi hafta sonları diledi. Herkesin çıkmasını bekleyip origami turnamı geri alabilir miyim diye sordum. Bay Beagle kitaplı a yürüdü. Gözleri rafları taradı. Kitapları kaldırdı, çekti, yerlerini de i tirdi, sayfaların arasına baktı.

“ z r dilerim, Becket,” dedi kafasını ka ıyarak. “G r n  e bakılırsa turna ortadan kaybolmuş.”

Yirmi

Pazar akşamı geldi çattı ve Kedi, Kırp Kes'in kapısını kilitlerken elinden kocaman, siyah bir malzeme çantası aldım. Bir şarkı mırıldanarak araba anahtarlarını çıkardı, düğmeye basıp arabaya binmemi söyledi.

"Bir çanta taşımam için para ödenmesi konusunda biraz suçlu hissediyorum," dedim.

"Hiç de değil," dedi Kedi arabayı çalıştırırken. "Bundan fazlasını yapacaksın. Ayrıca bu, sana vereceğim beş poundunun her kuruşuna değer." Rüzgârlı Eden'dan son sürat geçip Green Acres Huzurevi'nin parkına arabayı park ettik. Kedi arabadan çıkıp iki yanı da biçilmemiş otlarla çevrili bir yoldan yürümeye başladı. Victoria mimarisinde yapılmış binanın gri taşlarının üzerinde yapboz parçalarına benzeyen yosunlar vardı. Kedi kapının zilini

çalmadan bana başıyla işaret etti. Kapı içeri girmemiz için otomattan açıldı.

İçeri girdiğimizde, Kedi kaydımızı yaptırıp çalışanlara el salladı. Sonra da beni, pembe çiçekli duvar kâğıdıyla kaplanmış büyük bir oturma odasına götürdü. Bir sahne göreceğiniz türden büyük perdeler vardı. Odanın arkasına doğru büyük bir cumba penceresinin önünde koltuklarda birçok ileri yaşlı insan oturuyordu. Kedi, “Yüzlükler için saç kesimi²,” diye bağırdı. “Seksenlerdeki pop grubunun ismini değil, buradakilerin yaş ortalamasını söylüyorum.” İçeride oturanlar başlarını salladı. “Cüzdanınıza koşmak için acele etmeyin çünkü her zamanki gibi saç kesimlerimiz ücretsiz.” Zaten odadakilerin herhangi birinin cüzdanına aceleyle koşabileceğini sanmıyordum çünkü Kedi şaka yapmasına rağmen *gerçekten* yüz yaş civarındaydılar.

Kedi, kırmızı kadife bir koltuğu pencerenin önüne çekti ve tekerlekli bir sehpanın üzerine küçük bir ayna koyup ilk kurbanı kim olacak diye sordu. Sonra yaşlı bir kadına işaret edip kayırmayı sevmediğini ama kimse itiraz etmezse bu güzel kadınla başlayacağını söyledi.

Kedi'nin söylediği gibi ben de bekleyenleri eğlendirmeye çalıştım ama aklıma gelen tek şey konuşmak oldu ve konuşmakta hiç iyi değildim. Köşede duran yaşlı bir adam bana savaştan ve aklında kalan hatıralardan bahsetti. Bir kadın şişkin karnını anlattı ki bu çok hoşuma gitmişti; tabii kadının şişkinlik yaşaması değil, ona yardımcı olabilecek yeni yöntemler gösterebilecek

2 Haircut 100 müzik grubuna gönderme. (ed.n.)

olmam. Taze nanenin ona yardım edebileceğinden bahsedip ödöl kazanan bahçe tasarımıımı anlattım. Sihirli origami turnalardan bahsedip hepsine üzerinde kelebek olan bilekliği gösterdim. Kedi'yi bekleyenlerin sırası azaldıkça, yere serdiği gazete kâğıtlarının üzerindeki gümüş rengi saçlardan oluşan Everest'in zirvesi de yükseliyordu. Bir buçuk saatin sonunda, hiç durmadan konuştuğumu fark ettim.

Kedi, saçları kesilen ilk kadını öpüp, "Sonra görüşürüz, büyükanne," dedi. "Kimseye söyleme ama en sevdiğim müşterimsin." Ona göz kırptı.

Arabaya döndüğümüzde Kedi'ye bundan çok büyük keyif aldığımı söyledim. "Ve büyükanne çok sevimliymiş. Onun burada yaşadığını bilmiyordum."

Kedi, direksiyonu çevirdi. "Keyif almana sevindim. Ben de oraya gitmeyi seviyorum, özellikle de büyükan-nemi görebildiğim için. Herkes çok eğlenceli ve onlarla konuşmak için zaman ayırırsan anlatacak harika hikâyeleri var."

"Konuşma konusunda pek iyi değilim."

"Bana gayet iyi bir iş çıkarıyormuşsun gibi geldi," dedi Kedi arabayı kavşaktan döndürürken. Bileğindeki müge dövmesi gözüme çarptı ve altında küçük bir tarih olduğunu gördüm. "Hatta hem iyi bir konuşmacı hem de iyi bir dinleyici olduğunu söyleyebilirim ve bu çok iyi bir birleşimdir."

"Kedi, mügenin senin annenin de en sevdiği çiçek olduğunu söylemiştin. Senin annen de Eden'da mı yaşıyor?" diye sordum. Arabanın camları buğulanmıştı ve

ben de cama dönüp küçük bir kalp çizdim. Biriken su damlacığı, yanaktan akan bir gözyaşı gibi süzüldü.

“Sanırım öyle. Şu anda annemden bahsetmekten mutluyum ama her zaman böyle değildi,” diye açıkladı Kedi trafik ışıklarında dururken. Yeşil ışığın yanmasını beklerken bana döndü. “Az önce tanıştığın büyükannem beni büyüten kişi çünkü on üç yaşındayken annemi kaybettim.”

Yutkundum. “Sen de mi anneni kaybettin?”

“Evet, annem vefat ettiğinde senin yaşlarındaydım. Ondan kalan parayla kuaför dükkânımı açabildim. Bu kadar şaşırma,” dedi Kedi yeşil ışık yandığı için yola devam ederken. “Öyle olduğunu hissetmene rağmen bu dünyada annesini kaybeden tek kişi değilsin. Bizim gibi birçok kişi var. Yalnızca bize baktığında bunu anlayamıyorsun çünkü normaliz. Belki de üzerimize bir tabela asmamızın yardımı dokunur.”

“Ama...” deyip tereddütle duraksadım. Sonra kelimeler ağzımdan döküldü. “Ben herkesten farklı hissediyorum.”

Kedi kavşaktaki ilk çıkıştan döndü. “Bu normal,” dedi. “Hepimiz bazen böyle hissederiz. Ama aynı şeyi yaşamış başkaları her zaman vardır.” Sağa, sonra sola döndü ve bir mezarlığın girişinde durdu.

“Kapı kilitli,” dedim. “Geceleri açmıyorlar.”

“Haklısın,” dedi Kedi. “Ama burada durdum çünkü sana annemin mezarının burada olduğunu söylemek istedim. Ancak seni buraya üzme için getirmedi. Üzülme. Buraya sana annemin aslında orada olmadığını söylemek için geldim. Orada değil.”

“Öyleyse nerede?” Boğazımın yandığını ve midemin de göğüs kafesimde perende attığını hissedebiliyordum.

Kedi eğilip camdaki çizimime işaret etti. “Onun nerede olduğunu zaten biliyorsun. Kalbimde. Tıpkı annenin senin kalbinde olduğu gibi.” Cama çiziktirilmiş kalp resmine baktım ve Kedi’nin ne demek istediğini anladım. Önce söylediklerini sindirmem için biraz durdu ama sonra sözlerine devam etti: “Annen olmadan büyümenin zor olduğunu biliyorum.”

“Onsuz büyümek istemiyorum.”

Kedi omzuma dokundu. Eli sıcacık ve rahatlatıcıydı. “Bunu istemesen bile, büyüyeceksin.”

Kedi arabayı yeniden çalıştırdı ve ondan okyanusun yanında birkaç dakika durmasını rica ettim. Karanlık olması ve hiçbir şey görememek umurumda değildi. Ona yine de orada olmak istediğimi söyledim. Kedi kabul edip on dakika sonra okyanusun yanında arabayı kenara çekti.

Okyanusa bakarak, “Annemi özledim,” dedim. “Babam bana onun küllerini denize döktüğünü söyledi. Cenazesine gidemedim çünkü çok küçüktüm. Babam külleri elinden bırakmanın çok zor olduğunu ama sonra bir rüzgârın esip annemi okyanusa taşıdığını söyledi. Eh, büyük bir kısmını. Babam annemin bir kısmının geriye savrulup üzerine saçıldığını söyledi.”

“Ah.”

“Önemli değil. Babam bunun, annemin ona bir parçasının hep onunla olacağını söyleme şekli olduğunu düşünmüş.

“Orada babamın yanında olamadığım için üzgünüm.” Şimdi buradaydım ve annem hakkında konuşuyordum. Hâlâ bana yabancı olmasına rağmen, Kedi’yle annem hakkında konuşmak, doğru hissettirmişti ve Kedi beni anlıyordu. Pearl’ün hep konuşulması kolay biri olduğunu düşünmeme rağmen bunu onunla asla yapamazdım.

“Geride kalan olmanın zorluğunu biliyorum,” diye cevap verdi Kedi sessizce ve düğmeye basıp camları açtı. İçeriye deniz havası dolunca tuzu tatmak için dudaklarımı yaladım. Kedi’ye annesine veda etme şansı yakaladı mı diye sordum: “Böyle bir şansımın olması kendini daha iyi hissetmeni mi sağlardı? Ya da olmaması mı daha iyi hissettirirdi? Hayır, ikisinin de işe yarayacağını sanmıyorum. Bu yüzden kendi yolunu bulman gerek, Becket. Hikâyem seninkiyle aynı ama biraz da farklı.”

“En azından büyükannen yakınında yaşıyor,” dedim.

“Artık çoğu zaman kim olduğumu bile hatırlamıyor,” dedi Kedi. “Ve bu da annemi tekrar kaybediyormuşum gibi hissettiriyor. Tek farkı, bu sefer daha yavaş olması. Ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da çok şanslı olduğum ve gelecekte ne olursa olsun, kaybettiğim insanların sonsuza kadar yanımda olacağı.”

Okyanusa bakarak konuştum: “Bir gün ben de anneme doğru yoldan veda edeceğim. Bunu deniyorum. Bir VEDA LİSTESİ bile yaptım ve ona veda edebileceğim farklı yolları yazdım ama hiçbirisi yeterince iyi olmadı.”

Kedi başıyla onayladı ve yardımını dokunuyorsa aklımdakileri yazmamda hiçbir sakınca olmadığını söyledi. Arabayı yeniden çalıştırdı ve bu sefer evlerimize sürdü.

“Yalnızca bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye ekledim.

“Henüz,” dedi Kedi, “bunu nasıl yapacağını *henüz* bilmiyorsun.”

YİRMİ BİR

Eve döndüğümüzde, kendimi yer çekimi olmayan bir odadaki kuş tüyü kadar hafif hissediyordum çünkü okyanustan uzaklaşırken Kedi bizim şerefimize bir parti vermek istediğini söyledi. Onu kendi partimize davet ettiğimiz için hepimizi dairesine davet etmek istiyormuş. Yine lazanya yapabilirmiş ve ayrıca tatlı patates kızartması çok güzel oluyormuş. Vanilyalı dondurmali cup'u da çok meşhurmüş.

“Kim için meşhur?” diye sordum.

Kedi gülerek, “Benim için,” dedi.

Bu benim için yeterince iyi bir cevaptı.

Doğrusunu söylemek gerekirse o akşamın bitmesini istemiyordum, bu yüzden Kedi'yi bize gelip babama selam vermeye davet ettim çünkü babam Kedi'yi görmekten hep mutluluk duyuyordu. Hatta babamı partiye kendisinin

davet etmesi gerektiğini söyledim. Ön kapıya anahtarı taktığımda hâlâ Kedi'yle konuşuyordum ve sonra koridora hızla koşup Kedi'nin benimle olduğunu söyledim.

Oturma odasına vardığımda durdum. Pearl kanepede babamla oturuyordu. Billy de ikisinin arasındaydı. Babam beni çağırıp iyi vakit geçirdiğimi duyduğuna memnun olduğunu söyledi. Sonra da Kedi'ye beni onunla işe götürdüğü için teşekkür etti.

“Benim için bir zevkti,” dedi Kedi koluma hafifçe vurarak. “Harikaydın, Becket.”

Pearl kanepede kıpırdanıp hiçbir şey demeyince garip bir an yaşandı. Fırfırlı eteğini düzelterip ayağını altına aldı.

Kedi tam gitmek için döndüğünde ona babama bir şey soracağını hatırlattım. “Ah, evet,” dedi Kedi. Dudaklarında endişeli bir gülümseme belirdi. “Küçük bir parti veriyorum da...” Gözünün önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına koydu. Küçük, makas şeklinde küpeler takmıştı. “Beni size çağırmanız çok nazikti ve ben de size teşekkür edeyim dedim. Öyle çok özel bir şey olmayacak ama söyleyeyim...”

Babam, kabul edip etmediğini görmek için Pearl'e baktı ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne gülümsüyordu ne de kaşlarını çatmıştı. “Şey... emin değilim,” diye cevap verdi babam Kedi'ye dönüp. “Sana sonra haber versem olur mu?” Dairenin sıcaklığı birden birkaç derece düştü gibi hissettim ve kabanımı iyice vücuduma sarıp titredim. Belki de babam kaloriferleri açmamıştı.

Billy bir terslik olduğunu sezerek, “Partine Pearl de gelebilir mi?” diye sordu.

“Teşekkür ederim, Billy,” diye cevapladı Pearl ve ona aşırı ilgiyle baktı. Partide Billy’ye böyle davranmamıştı. Şimdiyse ona kakanın üzerinde uçan bir sinek gibi yaklaşmıştı. “Birbiriniz için verdiğiniz bu partilere ben nedense hiç davet edilmiyorum,” dedi Pearl. “Belki de düşündüğüm kadar popüler değilimdir.”

Yanakları elma gibi kızaran Kedi, Pearl’ün elbette gelebileceğini ve gidip kuaför malzemelerini temizlemesi gerektiğini söyledi çünkü tarak ve makasların yıkanması gerekiyormuş. “Yeniden teşekkür ederim, Becket,” deyip buruşuk beş poundu elime tutuşturdu. “Bunu bir ara yeniden yapmalıyız.”

Kedi babamla birlikte koridora yürürken Pearl, “Kuaför olması şaşırtıcı,” diye mırıldandı. “Saçları dehşet verici görünüyor. Rüzgâr tünelinden çıkmış gibi.”

Birlikte geçirdiğimiz akşamı düşündüm. Kedi’nin saçlarının bir önemi yoktu çünkü diğer herkesin saçlarını yapmakla meşguldü ve okyanusu göreyim diye arabanın pencerelerini açtığında, rüzgârın saçlarını bozacağından şikâyet bile etmemişti.

Babam döndüğünde, Pearl’ün burada olması konusunda o mesajı gönderdiğimde hissettiğim kadar emin olmadığımı fark ettim. Bunun sevimli bir sürpriz olması gerekiyordu ama durumdan anlaşıldığı kadarıyla, Pearl sinirliymiş ama bunu söylemiyormuş gibiydi. Bunun yerine, boynuna taktığı ve ipe dizili şekerleme gibi duran boncuklarla oynayarak, “Eh, harika vakit geçiriyoruz, değil mi? Hepimiz bu kadar iyi anlaştığımıza göre belki benim nü sergime gelmek istersin, Stephen?” dedi.

“Ah,” dedi babam. “Tamam... Sanırım gelip resimlerini görebilirim.”

Pearl başını yana eğip babamın omzuna koydu ve çok eğlenceli olacağını söyledi. Bunun ardından yanağına bir tavuğun mısır tanelerini gagalaması gibi bir öpücük kondurdu. Babam neşelenip bunun iyi olacağını ve daha önce hakikatli bir resim sergisine hiç gitmediğini söyledi.

Pearl, “Hep balıklarla meşguldün,” dedi. “Ama bana mesaj atıp geri gelmem için yalvardığından, sen de aynı fikirdeysen ilişkimize bir şans daha vermeye hazırım.” Babamın kafası karışmış gibiydi ve kaşları cam asansöre binmiş iki tırtıl gibi havaya kalktı. “Öyleyse, yarından itibaren yeniden başlayabiliriz. Geçmiş geride bırakırız. Bir daha Kedi’den ya da Camille’den bahsetmek yok.”

Babam duraksayıp başıyla onaylayan Billy’ye baktı. Bana baktığında başımı onaylarcasına mı yoksa hayır dercesine mi sallıyordum emin değildim. Bir an sonra babam Pearl’e katıldı ve sonra da yemek zamanı geldiği için pizza sipariş edebileceğimizi söyledi. Jambonlu ve ananaslı pizza siparişi verdi ve pizza geldiğinde, eskiden yaptığımız gibi televizyon seyrederek yemeğimizi yedik.

Pearl ağzının kenarını peçeteyle sildi. Beyaz peçeteye kırmızı ruj izi çıkmıştı. “Bensiz yapamayacağını biliyorsun, değil mi Stephen? Pek yapamazsın. Kendine bak. Burada, bu kasvetli dairede, iğrenç yapma çiçeklerle yaşıyorsun.” Mügeler o kadar da iğrenç değildi ve bunu söylemek istiyordum ama söylemedim. Birden bir hüzün çöktü ve ya Pearl’le annem hakkında Kedi’yle konuştuğum gibi konuşmak istemezsem diye düşünmeye başladım.

“Ayrıca bir de yan dairedeki sesi kulak tırmalayan o berbat kadın var.”

“Kedi.” Bu sefer Pearl’ü pizzamın kenarını çiğnerken düzelttim. “Ve o berbat değil.” Onun böyle demesine göz yumamazdım, özellikle de Kedi’yle geçirdiğim akşamdan sonra. Kedi annem hakkında konuşmamı dinlemişti.

“Dediğim gibi,” dedi Pearl bana bakmadan, “yan dairedeki sesi kulak tırmalayan o berbat kadın. Ondan en kısa sürede uzaklaşman gerek.” Babama ateş püskürten gözlerle bakarak ona karşı çıkması için meydan okudu. Babam Kedi’nin kulak tırmalayan bir sesi olmadığını bilmesine rağmen ona karşı çıkmadı. Kedi yumuşakça konuşuyordu ve onun herhangi bir dehşet verici bir şey söylediğini duyduğumu hatırlamıyordum. Kedi’nin bugün nasıl olduğunu düşündüm. Herkesin saçını kesip şakalar yaparak onları güldürmüştü. Ve onun bana nasıl davrandığını, beni nasıl iyi hissettirdiğini düşündüm. Pearl sözüne devam etti: “Nü tablolarımı her yerde çizebilirim. Belki sanattan beslenmem için şehre taşınabiliriz ve sen de o berbat balık teslimatını bırakıp masa başı bir iş bulursun. Değil mi, Tatlı Eriğim?” Elinden geldiğince güzel bir ifadeyle dudaklarını büktü.

Masa başı iş babama uygun değildi. O balıklara bayılırdı. A’dan Z’ye tüm balıkların ismini sıralayabilirdi.

Pearl gülümseyip kutudaki son pizza dilimini aldı. Oysaki Billy ona uzanmaya çalışıyordu. Pearl’ün pizzayı Billy’ye uzatmasını bekledim ama bunun yerine Billy’nin gözleri önünde pizzadan kocaman bir ısırık alıp gerisini kutuya fırlattıktan sonra doyduğunu ve bu dilimi de zaten yemek istemediğini söyledi. Ondan sonra Billy’den

uzaklaşır kanepeden kalktı. “Öyleyse, yarın saat dörtte Saint Bartholomew Kilisesi’nde ol. Normalde pazartesi-leri Tower Point’te oluyorum ama yarın orada değilim.”

Babam yumuşak bir sesle, “Tamam,” dedi. “Neler yapacağımızı o zaman konuşuruz. Sanırım her şeyi güzelce konuşmamız gerek. Bir şeylerin değişmesi lazım.”

Pearl cevap vermedi. Bunun yerine yeşil gözleri bir zümrüt gibi parıladı. Birini bakışlarınızla delmek mümkün olsaydı Pearl, babamın, arkasındaki duvarın, sokağın, kasabanın ve dünyanın içinden delik açardı.

Sonunda Pearl, “Sana göstereceğim,” dedi, “bensiz hiçbir işe yaramadığınızı göreceksin.” Hayal kurarcasına gülümsedi. “Benimle çıktığı için ayrıcalıklı hissedecek birçok adam var.” Mesela Çıplak Adam’ın olduğunu söylemek üzereydim ama söylemedim. “Ve Billy’yi düşün. Onun bir anneye ihtiyacı var ve sanırım bu pozisyonu doldurabilecek tek kişi benim.” Pearl başını iki yana salladı. “Annesi onun doğumunda ölmeseydi, her şey çok ama çok farklı olabilirdi.”

Babamın gözlerinde milyonlarca küçük havai fişek gibi şimşekler çıktı.

“Ah, özür dilerim,” dedi Pearl çabucak. “Öyle demek istemedim. Beni duymazdan gel. Özür dilerim, Billy. Ağzımdan kaçırıldı. Aptallık ettim. Lütfen beni affet. Senin annenin ölümüyle ilgin yoktu. Yalnızca aptalca konuşuyordum.”

Dışarıdan bakıldığında Billy’nin gülümsemesi pırıl pırıldı ama içeride yanıp sönerik gitgide kaybolduğunu görebiliyordum.

Pearl, "Özür dilerim," diye tekrar etti ama benim gözlerime bakamıyordu. Buna memnundum çünkü benim gözlerim de ona öfkeyle bakıyordu. Vücudumun geri kalanı da ona karşı öfkeyle yanıyordu.

"Billy ve Becket'ın yarın öğleden sonra okuldan döndüklerinde Kedi'nin kuaföründe kalmalarını ayarlayacağım," diye içini çekti babam. "Böylece gelebilirim."

"Bence komşunu boş verebiliriz." Pearl başını kaldırıp babama gülümsedi. Babam ona gülümsemedi. "Becket'ın bakıcıya ihtiyacı yok. Bence Billy'ye okuldan sonra birkaç saat bakıcılık yapacak kadar büyüdü. Değil mi, tatlım?"

Başımınla çabucak onaylayıp Pearl'ün hemen gitmesini istedim. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ayağa kalktı ve babam onun pembe kabanını bulup giymesine yardım edene kadar olduğu yerde bekledi. "Dörtte orada ol. Gecikme." Sonra da babamı girişe yönlendirdi.

Ayak sesleri uzaklaştığında Billy bacaklarını kanepeye vurarak yarısı çiğnenmiş pizzaya baktı. "Annenim ölmesi benim suçum değildi, değil mi Becket?" dedi sessizce. "Bu kimsenin suçu değildi, değil mi?" Billy bana baktığında gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. "Annemi öldürmedim. Öldürmedim işte. Beni bu yüzden hapse atmazlar, değil mi?"

"Pearl'e kulak asma," dedim sinirle ona uzanarak. Billy'ye sarıldım ve sonra sarılmayı bırakıp, "Onu duydun. Özür diledi ve öyle söylemek istemediğini anlattı. Bence biraz kafası karışmış. Annemin eclampsia geçirdiğini biliyorsun ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Ama ben onun karnında olmasaydım şimdi iyi olurdu."

"Hiç ilgisi yok," dedim.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Yalan söylüyorsun,” dedi Billy ve ağlamaya başladı. “Bunu gözlerinden okuyabiliyorum.”

İşin kötü yanı da... annem doğum yapmasaydı gerçekten hayatta olurdu çünkü eclampsia sadece hamilelikte yaşanıyor. Billy’nin bu soruyu bana sormasına izin verdiğim için bile kendimi tekmeleyebilirdim. Billy televizyon kumandasını eline alıp televizyondaki çizgi filmi izlemeye başladı. Ona bana bakmasını söylemek istiyordum ama bana bakmadı. Arada sırada gülümsüyordu ama bu beni kandırmaya yetmemişti.

Koridorda Pearl’ün babama Kedi’den hoşlanmadığını ve başkasıyla ilgileniyorsa neden ona geri gelmesi için mesaj attığını defalarca sorduğunu duydum. Babam ona mesaj atmadığını ve neden bahsettiğini anlamadığını söyledi. İşte o anda yüksek atlamaya girişen bir bit gibi yerimden zıpladım. Oturma odasını geçip girişe yöneldim ve veda etmek için yanlarına gittiğimi söylemeyi düşündüm. Onları babamın telefonundan gönderdiğim mesaj hakkında konuşmaktan vazgeçirmek için her şeyi yapardım. Ama kapıyı açtığımda bir şey gördüm.

Görmemem gereken bir şey.

Midemin bir krep gibi takla atmasına sebep olacak bir şey.

Bana her şeyi sorgulatan bir şey.

Dizlerim biraz büküldü. Pearl gözucuyla beni fark etti ve sertçe, “Orada kal,” deyip giriş kapısını açtı. Çıkarken babamın yanağına bir öpücük kondurdu. Ruju babamın yanağında kırık kalbe benzeyen bir iz bıraktı.

Kapıyı kapadıktan sonra babam, “Göründüğü gibi değildi,” dedi.

“Ne gibi görünüyordu ki?”

“Bilmiyorum ama her ne gibi görünüyorduysa öyle değildi.” Babam giriş duvarına yaslandı. Kel başının üzerinde duvardaki güller bir taç oluşturmuştu.

Başka bir şey söylemeden banyoya gittim ve akşamın sona ermesine sevindiğimi düşündüm. Sesimi yükseltmemeye ya da darılmama neden olacak kimseyle çıkmayacağıma yemin ettim. Tuvaletin kapısını kilitledim ve uzun süre aynaya baktım. Şaşkın, kafası karışmış, üzgün ve korkmuş olunca böyle mi görünüyordun? Büyümeye başlamak böyle bir şey miydi? Öyleydiyse, büyümek istemiyordum. Sevgi birbirinin canını acıtmak demekse, hayatımda sevgiye yer vermek istemiyordum. Keşke o aptal mesajı hiç göndermeseydim. Keşke yetişkinlerin tartıştığını ve istemedikleri şeyleri söyleyip yaptıklarını bilmeseydim. Keşke dünya bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı. Keşke hiç doğmamış olsaydım. Yutkundum ve bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. Doğduğum için mutlu olduğumu ve Billy de doğduğu için mutlu olduğumu kendime defalarca söyledim.

Yatma vakti geldiğinde odamıza yürürken Billy’nin birileriyle konuştuğunu duydum. Açık kapıdan içeri baktım ama sonra kenara çekilip başımı duvara yaslayıp dinlemeye başladım.

“Sanırım ben olmasaydım annem hayatta olurdu, Brian,” dedi Billy.

“Neden böyle söylüyorsun, Billy?” dedi Billy sesini kalınlaştırarak ve belli ki salyangozmuş gibi davranarak. Salyangoz sesini yapan ben olsaydım, Billy’nin konuştuğundan çok daha yavaş konuşurdum...

“Pearl, annem doğumumda ölmeseydi, her şeyin çok farklı olacağını söyledi, Brian. Benim yüzümden ölmeseydi, Pearl öyle söylemezdi,” dedi Billy kendi sesiyle. “Bence Pearl ve babam bu yüzden kavga ettiler. Çok kızgınlar ve babam da ona annemin benim yüzümden öldüğünü söylediği için kızgın. Ama çok küçüktüm ve ne olduğunu hatırlamıyorum. Çok kötü bir şey yapmış olmalıyım, Brian.”

“Hmmm... Bence yapmamışsın. Pearl yanılıyor olabilir mi?” diye cevap verdi Billy, Brian’ın sesiyle.

“Hmm... Bilmiyorum, Brian. O bir yetişkin ve yetişkinler her şeyi bilir.”

“Biz salyangozlar da çok şey biliriz, Billy.” Billy’nin sesi yeniden değişmişti.

“Biliyorum, Brian.” Bir duraksama oldu ve bir süper kahraman gibi duvarı yumruklayıp Billy’yi kurtarmak istedim ama bunu yapamazdım. “Ama annem olsun istiyorum ve anneleri benim yüzümden kaybetmemiz çok zor. Belki ben olmasaydım, Becket’in da kendi annesi olurdu.”

YİRMİ İKİ

Pazartesi sabahı babamın poposu Meksika dalgası yapıyor gibi sandalyeye oturup kalkıyordu. Sergide çok uzun kalmayacağını söyledi. Çay yapıp masaya oturdu ama sonra yeniden kalkıp pencereye gitti. Gri bulutlara bakıp dışarıda dondurucu bir hava olduğunu söyledi. Yeniden gelip masaya oturdu. Okuldan sonra doğrudan Kedi'nin yanına gidecektik ve o da bizi döner dönmez Kırp Kes'ten alacaktı. Babam çayından bir yudum alıp biraz daha süt ekledi. Geri döndüğünde her şeyin değişeceğini söyledi. Yeni bir sayfa açacakmışız.

Ağzıma bir kaşık dolusu çikolatalı mısır gevreği götürdüm. Girişte gördüğüm şey yüzünden hâlâ gergin hissediyordum. Dün gece olanları anlamaya çalışmışım ama düşünürken rüya görmediğim rahatsız bir uykuya dalmışım. Sonra da Billy beni beş kırk üçte uyandırmıştı.

Bu sefer yatağıma gelmemişti. Onun kalkıp annemin koltuğına oturduğunu ve bir şeyler mırıldandığını duydum. Sonra yeniden uykuya daldığım için ne söylediğini hatırlamıyordum.

Bu sabah Billy, ne babamla ne de benimle konuşuyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Babam yorgun olup olmadığını sorduğunda Billy omzunu silkip tüm gece deliksiz uyduğunu söyledi.

Okula yürürken Billy'nin ağzından laf almaya çalıştım. "Neyin var?" diye sordum. "Pearl'ün dediğı şey yüzünden mi böylesin? Onun haklı olmadığını biliyorsun. Söylediğı aptalca bir şeydi."

"Hiçbir şeyim yok," dedi Billy ve ilk defa okula yürürken eğilip birilerinin bahçesindeki çamura elini sokmadı. Uğurböceğı ya da kırkayak veya altı bacaklı bir örümcek (çünkü yanlışlıkla iki bacağını ezmişti) gördüğünü söylemedi. Oyun alanına vardığımızda Billy bana veda etti. Ben cevap veremedim zil çaldı ve sıraya girmek zorunda kaldım. Gözucuyla Billy'nin ve sınıfındakilerin, sırt çantası takmış ördekler gibi paytak paytak sınıflarına yürüdüklerini gördüm. Arkasına dönüp bana el sallayınca ben de ona el salladım. Billy okula girmişti.

Öğle yemeğinde, sabah babamın kafasının çok dolu olduğunu çünkü sandviçlerime balık ezmesi koymayı unuttuğunu fark ettim. Çantamda sadece ekmek dilimleri vardı.

Nevaeh yan masadan, "Ne güzel sade sandvicin varmış," diye dalga geçti. Eğilip keleklerle ilgili söylediklerim için üzgün olduğumu söyledim. Nevaeh pişman olduğumu bildiğini söyledi.

“Nasıl?”

“Çünkü bileklik hâlâ bileğinde.” Bileğimi işaret etti. “Bunun gerçekten aptalca olduğunu düşünseydin, çoktan bileğinden çıkarırdın ama çıkarmamışsın. Yalnızca üzgün olduğunu söylemeni bekliyordum ve işte söyledin.”

Yumruk araya girip bilekliğin onun işine yaradığını söyledi. Bahçe yarışmasını kazanmıştı ve babası için bir elma ağacı dikmişti. Omzumu silkip bileziğin benim için henüz hiçbir şey yapmadığını söyledim ve belki de hiç yapmayacaktı.

Nevaeh bana peynirli bisküvi uzattı ve bilekliğin bir şey yapacağından emin olduğunu, bunu kemiklerinde hissedebildiğini söyledi. Ona kemiklerinde bir şey hissetmediğini umduğumu söylemek istedim çünkü tıp rehberimde kemik ağrısının iyiye işaret olmadığını okumuştum ama şimdi yeniden arkadaş olduğumuz için bunun yerine bisküviyi kabul ettim.

Kesinlikle arkadaş olmadığım biriye yüzünde alaylı bir gülümsemeyle yanımdan geçti. Neden güldüğünü anlayamadım. Nevaeh’ye Mimi’nin sorununun ne olduğunu sorduğumda Nevaeh başını iki yana salladı. “Onun sorunu mükemmellik.” Çok şaşırmıştım. Mükemmel olmak ne zamandan beri bir sorundu? “Tamam, bana aptalmışım gibi bakıyorsun,” dedi. “Ama dinle. Mimi mükemmel bir evde yaşıyor, mükemmel ebeveyne sahip olabilir ve anesi de bir model gibi görünebilir ama onun *her şeyde* harika olmasını bekliyorlar. Fen bilgisi testinden iyi sonuç alamadığı için ne kadar sinirlendiğini görmedin mi? Her soruyu doğru cevapladın diye sana gıcık oldu.”

“Fen bilgisinde iyi olmamak elimde değil,” dedim.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Ayrıca bahçe yarışmasını kazandın.”

“Ama şeyde iyi olmamak elimde değil...” derken başımı kaşıdım.

Nevaeh, Mimi’nin muhtemelen beni biraz kıskandığını söyledi çünkü ben gelmeden önce, altın yıldızların hepsini o alıyormuş. “Eskiden aramızın çok iyi olduğunu ve sürekli birbirimizin evine gidip geldiğimizi biliyor muydun?” Başımı hayır anlamında salladım. Nevaeh devam etti: “Ama annesi, mükemmel evlerini dağıtmamıza dayanamıyordu. Ayrıca onu okul sonrası etkinliklerin hepsine katılmaya zorluyordu. Ondan sonra aramız açıldı. Artık gerçek arkadaşının kaldığını sanmıyorum.”

Yumruk, ton balıklı sandviçinin son lokmasını çiğnerken, “Onun arkadaşı olabiliriz,” deyip omuz silkti.

Dudağımı ısırdım. Mimi bu okula başladığımdan beri bana pek iyi davranmamıştı. Benim yüzümü gören Yumruk, Mimi’ye sinirlenmenin artık hiçbir yararı olmadığını çünkü kendimize dürüst olursak hiçbirimizin mükemmel olmadığını söyledi. Yani kendisinin mükemmel olması gerektiğini düşünen bir kız, istese de istemese de üç mükemmel olmayan arkadaş edinecekti. Biraz düşündükten sonra Nevaeh’ye özel bilekliklerinden bir tane de Mimi’ye yapmasını söyledim. Nevaeh gülümseyip bunu yapabileceğini çünkü muhtemelen Mimi’nin de başına iyi bir şey gelmesine ihtiyacı olduğunu söyledi.

Nevaeh, “Belki de bu iyi şey bizizdir,” diye fikrini bildirdi.

Yumruk, yemek kutusunu açarken, “Mesela benim başıma gelen harika şey bahçeydi,” dedi. Bir kutu elma suyu çıkarıp pipetle deldi. Nevaeh ona neden bilekliği

bahçenin kopardığını düşündüğünü sordu çünkü daha önce bundan bahsetmemiştir. “Eh, bunun babam için olduğunu biliyorsun.” Elma suyundan büyük bir yudum alıp kutuyu masaya koydu. Pipetin ucundan bir damla damladı. “Onu çok özlüyorum ve beni ona daha yakın hissettirecek bir şey yapmak istiyordum... yaşanan her şeye rağmen. Babam bahçeyle uğraşmaya bayılırdı ve bir keresinde bana elmaların sevginin ve mutluluğun simgesi olduğunu söylemişti. Ben de zor olmasına rağmen babamı sevgiyle ve mutlulukla hatırlamayı istiyordum, bu yüzden bir elma ağacı dikmeyi düşündüm. Damperli kamyonu da masada görünce babamla birlikte eskiden ne kadar çok oyun oynadığımızı düşündüm.” Yumruk duraksadı. “Ve şimdi bunların hiçbirisi yok.”

“Yani bu bir hatıra bahçesi miydi?” Birden bunu annem için düşünmüş olmayı diledim. Bu, tohum dikmekten çok daha iyiydi. VEDA BAHÇESİ tasarlayabilirdim. Ah, bunu neden listeme koymamıştım ki? On numaralı madde bu olabilirdi. Ama artık bu fikri çalamazdım çünkü Yumruk bunu babası için kullanmıştı.

Yumruk bana baktı. “Sen neden bahsediyorsun? Babam ölmedi. O hapiste.”

Neredeyse Nevaeh’nin peynirli bisküvisi boğazımda kalacaktı.

Öğleden sonra Yumruk’un babasını ve bunun ne kadar zor olduğunu düşünüp durdum. Babası annemin aksine hayatta olsa da aşağı yukarı aynı şeyleri yaşıyorduk. Başta babasından neden bahsetmek istemediği ve bahçenin

onun için neden bu kadar önemli olduğu açıklığa kavuşmuştu. Bilekliğinin kopmasına sevinmiştim. Babasının neden hapiste olduğu umurumda değildi. Bahçesindeki elma ağacının büyüyüp, çiçek açıp üzerinde herkesin göreceği güzel elmalar yetiyecek olmasına memnundum. Bilekliğime baktım. Neden benim başıma iyi bir şey gelmeyecekmiş hissediyordum?

Bir saat sonra o kadar inanılmaz derecede kötü bir şey oldu ki, bir zamanlar iyi bir şeyler olabileceğine inandığıma bile pişman oldum. Her şey okul kapısına geç gittiğim için olmuştu.

Oraya normalden beş dakika geç vardığımda Nevaeh ve Yumruk'la konuşuyordum. Zil çaldıktan sonra yeniden bahçeyle ilgili konuşmaya başlamıştık ve Yumruk da ona sorarlarsa *Eden Yankısı*'na röportaj vermeyi çok istediğini söylüyordu. Sonra da başlarda babasından bahsettiğinde kötü hissettiğini çünkü onun hapiste olduğunu söylediğinde insanların ona farklı davranmaya başladıklarını anlattı. Ya onunla arkadaş olmayı bırakıyorlarmış ya da ona acıyorlarmış. Bu yüzden o da bir şey söylememeye başlamış. Ama bahçe ona kendini daha iyi hissettirmiş. Babası hapse girmemiş de onunla birlikte bahçedeymiş gibi hissediyormuş ve herkes de bahçenin harika olduğunu düşünüyormuş. Bu, Yumruk'un özel hissetmesini sağlayıp babasının da özel olduğunu düşündürmüş. Bu sırada ne kadar yavaş yürüdüğümüzü ve kapıya vardığımızda Billy'nin beni beklemediğini fark etmedim. Ama tüm sınıfının eve gittiği anlaşılınca paniklelemeye başladım. Nevaeh ve Yumruk'a Billy'yi kapıda beklemelerini söyleyip okulda etrafta koşturarak sınıfları ve tuvalet-

leri kontrol edip çamur birikintisi olan yerlere baktım. Öğretmenlerin okulun toplantı salonunda oturduklarını görebiliyordum. Sahnede bir adam konuşma yapıyordu. Yüzümü cama yasladığımı göremiyorlardı. Billy yüzünden endişe krizleri geçirdiğimi göremiyorlardı. Gömleğim terden ıslanınca gri çiçek şeklinde izler oluştu.

Nevaeh'ye doğru koştuğumda, "Billy henüz kapıya gelmedi," dedi. "Ama o kadar uzağa gitmiş olamaz. An-neme mesaj atıp kardeşini aramanda yardım edeceğimi, kısa süre sonra evde olacağımı söyleyeceğim." Mesaj yazmaya başladı.

Yumruk, "Ben de yardım ederim," dedi. "Billy'yi bulacağız. Buralarda bir yerlerde olmalı."

İkisi de ne derse desin, içimde kurtulamadığım korkunç bir his vardı. Bu sabah Billy'ye doğru düzgün veda edememiştim. Bunun bir anlamı var mıydı? O anda böyle düşünmemiştim. Serseme dönmüş bir şekilde, "Belki de çoktan eve gitmiştir. Belki ben zamanında gelmeyince kendi yürüyebileceğini düşünmüştür," dedim.

Bu yüzden ilk oraya gittik.

Kapıyı hızla açtım ve Neavaeh ile Yumruk da peşimden içeri girdiler. Billy diye bağırdım ama orada olmadığı belliydi çünkü olsaydı koşarak geleceğini biliyordum. Hep gelirdi. Yatak odamızda her yerde origami turnalar vardı. *Hansel ve Gretel*'deki cadının evine giden ekmek kırıntıları gibi duruyorlardı. Dikkatlice turnaları alıp daha önce yaptıklarımla birlikte bir zarfa koydum. Bin turnaya yaklaşmadığımı biliyordum. Ama nedense turnaların hepsinin yanımda olmasını istiyordum çünkü büyülerinin bana en büyük dileğimi gerçekleştirmede

yardımcı olacaklarını umuyordum. En büyük dileğim de Billy'yi bulmaktı.

Billy geri gelmek zorunda, dedim kendi kendime.

Nevaeh durdu ve etrafına bakıp oturma odamızın çok hoş olduğunu ve mügelerin de çok güzel durduğunu söyledi. Oturma odamıza bir daha baktım. Sahiden o kadar kötü olmayabileceğini düşündüm ve sonra da girişe ilerleyip dış kapıyı açtım.

Bu sefer CASUS (iki yeni fahri üyesiyle) şimdiye kadar en büyük göreve çıkıyordu: Billy Rumsey'i bulma görevi. Bu görevde başarısız olma seçeneği yoktu. İlk düşüncem onun Honeydown Hills'teki eski evimize gitmiş olabileceğiydi.

Nevaeh, "Eskiden orada mı yaşıyordunuz?" diye sordu. Başım la onayladım ve kısa süre önce buraya taşındığımızı ve Billy'nin eski evimizi görmesi için Brian'ı oraya götürmüş olabileceğini söyledim. Nevaeh, "Brian onun arkadaşı mı? Belki de önce onu arayıp sorabiliriz?" diye cevap verdi.

"Brian," dedim evin kapısını çarpıp merdivenlerden hızla aşağı inerken, "salyangoz kadar yavaş posta servisi aracılığıyla haberleşmeyi seviyor."

Otobüs durağına gitmeden önce Kedi'yle konuşmak istedim. En son konuştuğumuzda her konuda o kadar mantıklı düşünceleri olduğunu sergilemişti ve içten içe rahatlamamı sağlamıştı. Alevlerimin üzerine bir havlu atmış gibiydi. Ayrıca bir anne gibi o da doğru cevapları biliyor gibiydi. Ama Kırp Kes'in kapısı kilitliydi ve camda *Beş dakikaya dönüyorum*, yazan bir not vardı. Ancak benim beş dakikam yoktu.

Sonunda otobüs geldi ve hepimiz binip arkaya ilerledik. Turnaların olduğu zarfı kucağıma koyup Nevaeh ile Yumruk'a Billy'nin eski evimizden taşındığımız için ve babamın kız arkadaşı bizimle gelmediği için ne kadar üzgün olduğunu anlattım. Ve yakın zamanda işlerin nasıl karıştığını açıkladım. "Sanırım Billy, her şeyin aynısı olmasını istiyordu." Nevaeh'ye baktım. "Yani aynı kalmamızı. Ama bazen koşullar değişmelerini istemeseniz de değişir. Bir an durup her şeyi bir şişeye tıkıp tıpasını kapatmak isteseniz bile yapamazsınız."

Nevaeh, "Bunu yapmak mümkün değil," diye fısıldadı.

"Ama bu Billy'nin geriye dönmek istemesini engellemiyor," diye cevap verip otobüsün penceresinden baktım. "O yalnızca yedi yaşında ve bunları anlayamıyor."

Yumruk bir yandan düşünürken, "Ancak otobüs geriye gitseydi," dedi, "o zaman başladığımız yerden başka bir yere gidemezdik. Bu yolculuk çok sıkıcı geliyor kulağa. Her seferinde başladığın yere dönüyorsun. Ben yeni yerlere gitmeyi tercih ederim."

"Peki ya bir zaman makinen olsaydı? O zaman geriye gider miydin?" Gözlerimi kırdım.

"Ben giderdim," dedi Nevaeh. "Kız kardeşimin yaşayabilmesi için geçmişi değiştirdim." Duraksadı. "Size ne olduğunu hiç anlatmadım, değil mi?" Sözleri etrafımda asitli bir içeceğin baloncukları gibi patlıyordu. "İkiz kız kardeşim vardı. İsimlerimizi annem seçmiş. Ben Nevaeh'yim, kız kardeşimin ismi de Mariposa'ydı. Bu İspanyolca kelebek demek. Annem İspanyol asıllı. Ancak doğduğumuzda yalnızca ben sağlıklıymışım. Mariposa çok küçük kalmış ve kalbiyle ilgili bir sorunu

varmış, bu yüzden birkaç günden fazla yaşamamış. Annem bundan hiç bahsetmemişti. Yıllar sonra bir gün, bir kelebek üzerime kondu. Sana bu kısmını anlatmıştım. O Mariposa'ydı. Sonra o kelebeği araştırdım ve her yere kelebekler çizmeye başladım ama bunu annemden sakladım çünkü onu üzmem istemiyordum." Nevaeh omuz silkti. "Bileklikleri de yaptım çünkü iyi şeylerin olmasını istiyordum. Zaten en kötü şey çoktan yaşanmıştı."

"Ama kelebeklere inanabileceğimi sanmıyorum."

"Kelebeklere inanmak zorunda değilsin," dedi Nevaeh. "Bu benim inandığım şey ve benim için işe yarıyor. Belki senin için başka bir şey vardır."

"Kız kardeşinin ölmesine üzüldüm. Benim de annem öldü." Yeni arkadaşlarıma ilk defa annemden bahsetmiştim. İlk defa bunu yapabilecek kadar cesur hissetmiştim.

Ondan sonra çok garip bir şey oldu ve Nevaeh'nin belki de kelebeklerin ruhlar olduğunu düşünmesi o kadar da anlamsız değil diye düşünmeye başladım. Kırmızı bir kelebek uçup otobüsün camına kondu ve orada kaldı.

"Bakın! Kız kardeşim bize her şeyin yoluna gireceğini söylemek için buraya gelmiş." Nevaeh heyecanla koltuğunda hoplayıp zıpladı. "Bu Mariposa."

Başımın altına onaylarken aklımdan şöyle geçiriyordum: *Sence kız kardeşin geri dönüp anneme benimle iletişime geçmesini söyleyebilir mi?*

YİRMİ ÜÇ

Kelebek uçup gitmeden önce hepimiz ona baktık. Ama sonra geri geldi. Nevaeh koltuğundan kalkıp elini cama koydu. Kelebek bir saniye bekledikten sonra uçup yine geri geldi. “Bize bir şeyler söylüyor,” diye bağırdı Nevaeh örgüleri sağa sola sallanırken. “Gerçekten. Bir şey söylemeye çalışıyor.”

Turnaların olduğu zarfı elime alıp, “Kelebek dili bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“Eh, ben biliyorum,” dedi Nevaeh ve beni kolumdan tutup çekti. “O kelebeği takip etmemiz gerek.” Filmlerde hep, “Şu taksiyi takip et,” derler ama asla, “Şu kelebeği takip et,” denmez. Ve muhtemelen bunun iyi bir sebebi vardır çünkü Nevaeh düğmeye basıp da otobüsten indiğimizde kelebek, kelebeklerin hep yaptığı şeyi yaptı ve uçarak uzaklaştı.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Pekâlâ, şimdi ne olacak?” diye sordum. Bu sırada otobüs biz olmadan Honeydown Hills’e ilerliyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma öyle sert bastırdım ki hilal şekli çıktı.

“Ah,” dedi Nevaeh başı yana düşerken. “Kelebek uçup gitti. Onu takip edersek bizi Billy’ye götüreceğini düşünmüştüm.”

Sokakta koşarken midemde bir yanardağ patlayacakmış gibi hissediyordum. Durağa gidip bir sonraki otobüsü yakalamam gerektiğini haykırdım. Nevaeh’nin kelegebi yüzünden çok değerli vaktimden kaybetmiştim. Yılmayan Nevaeh ve Yumruk benim peşimden gelmeye devam ettiler. Nevaeh başını iki yana sallayarak kelegebin yanıldığına inanmadığını söyledi. “Bunun bir işaret olduğundan emindim,” diyerek içini çekti. “O otobüsle yanlış yöne gittiğimiz için bizi doğrudan Billy’ye götüreceğ sanmıştım. Bizi başka yere yönlendirmeye çalışıyor gibiydi.”

“Şimdi kesinlikle yanlış yöne gidiyoruz,” diye mırıldandım. “Eski evimizden giderek uzaklaşıyoruz. Billy orada olmalı.” Şekerleme renkli evlerin önündeki kaldırımdan yürüyorduk. Arada sırada evlerin arasında boşluk oluyordu ve güneşin kendini bulutlardan kurtarmaya çalıştığı ve suyun üzerine altın parıltılar saçtığı limanı görebiliyorduk. Nevaeh ve Yumruk’a eve gidebileceklerini, Billy’yi kendim arayacağımı söyledim. Bilekliğin aptal olduğunu söyledim. Beni duyamıyorlarmış gibi yapıp arkamdan iki gölge gibi koşmaya devam ettiler. Bu işe yaramayacaktı. Durup babama Billy’nin kaybolduğunu mesaj atacaktım. Ama babam Pearl’ün sergisindeydi ve bu mesajı aldığıında işler iyice karışacaktı.

Son evin önündeki duvara oturdum ve telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya başladım: *Baba, ben şeyi kaybettim...* Yumruk ve Nevaeh iki yanıma oturdular.

O sırada bir kelebek uçumuzün de önünden geçip arkadaki bahçelerin birine uçtu. Arkamı dönüp kelebeği izledim. Nevaeh de dönüp kelebeğin bir çalıya konmasını izledi ve ona kızarak şu anda yemek yeme vakti olmadığını söyledi. “Vakit Billy’yi bulma vakti.”

“Bu sadece bir kelebek!” diye bağırdım sinirlenerek. “Evrenin kelebekler aracılığıyla yardım gönderecek kadar bizi umursadığına inanmıyorum. Öyle olsa, şimdiye kadar kaybettiğimiz insanları asla kaybetmezdik.”

Nevaeh bana baktığında gözleri dolmuştu. “Bunu yalnızca Billy için endişelendiğinden söylüyorsun.”

“İşte, aptal bilekliğini geri alabilirsin,” dedim ve turnaların olduğu zarfı koltuk altına sıkıştırıp bilekliği çekmeye başladım. “Bunu takmanın aptalca bir fikir olduğunu biliyordum. Bıktım artık. Keşke hiç takmasaydım. Harika bir şey olmadı, yalnızca kötü şeyler oldu.” Lastik bant çektikçe uzadı ama kopmayıp hızla geri giderek kolumdaki tüylere takıldı. Gözlerim doldu. Kendi kendime *ağlamıyorum, ağlamıyorum, ağlamıyorum* diyordum. İçten içe ağlıyordum çünkü annemi, babamı ve her şeyden çok Billy’mi geri istiyordum.

Utanıp, çoktan yanağımdan süzülen gözyaşlarını saklamak için koşmayı planladım ama Nevaeh benden önce duvardan kalkıp evlerin arasından limana giden yolda koşmaya başladı. Benden önce kalktığı için gıcık olduğumdan onu takip etmeye başladım. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordum.

BİR DİLEK BİN TURNA

“Niye umurunda ki? Kelebeklerimin önemli olmadığını düşünüyorsan benim de önemli olmadığımı düşünüyor olmalısın. Birbirimize benzediğimizi düşünmüştüm ama çok farklıyız. Ben sevdiklerimizi kaybettiğimize inanmıyorum; sense inanıyorsun.”

Göğsümden bir ateş topu yükseliyordu ve yanaklarımdaki her sıvıyı, suyu, sodyumu ve potasyumu sildim.

Yumruk bize yetişip yanımda yürümeye başladı. Bir saniye sonra, “Seni okulun ilk günü verilen resepsiyonda gördüm. Babana sarıldın ve... ben de bunu yapabilmeyi istedim. Bu konuda kötü hissettim ama yapabileceğim bir şey de yoktu. Ondan sonra sana zar zor bakabildim çünkü senin bende olmayan her şeye sahip olduğunu düşünmüştüm. Kıskanmıştım çünkü baban yanıdaydı. Eve geldiğimde üzgün hissettim ve ağlamak istedim. Babamın bana, *Ağaçların büyüyüp güçlenmek için suya ihtiyacı var ve insanların gözyaşları da aynı şeyi yapar*, dediğini hatırlıyorum.” Yumruk bana hafifçe gülümsedi. “Özür dilerim, demek istediğim ağlamak iyidir, seni güçlendirir. Babam böyle der.”

Burnumu çektim ama gülümsemeyi başardım.

Ona yetiştiğimizde Nevaeh limana bakıyordu. Kendi başına liman duvarında duran ufak bir insan dışında liman terk edilmiş duruyordu. Nevaeh gözlerini öğleden sonra güneşine karşı gölgelemek için elini başına koyup, “Şu kim?” dedi. “Kenara yakın duruyor.”

Bakışlarını takip ettim.

Oradaki kişinin kim olduğunu anlamak zordu.

Ama içimden bir ses Billy olduğunu söylüyordu.

Limana giden yolda var gücümle koşarken Billy'ye seslendim. Uzun bir yol değildi ama beni duyamayacağı kadar uzaktaydım. Nevaeh ve Yumruk da peşimden koşmaya başladılar ama ne kadar bağırırsak bağıralım seslerimiz rüzgârla başka yöne taşınıyor gibiydi. Hipnotize olmuş gibi görünen Billy, gitgide suya yaklaşıyordu. Hatta çok yakındı. Elinde bir şey tutuyordu ama ne olduğunu göremiyordum. Billy'nin ağzı hareket ediyor gibiydi. Bacaklarım el verdiğince hızlı koşmaya çalıştım.

Bağırma: tamam.

Kollarla işaret etme: tamam.

Panikleme: tamam.

Stres yapma: tamam.

Daha sağlam pantolonum olsaydı diye düşünme: tamam.

Liman duvarlarından eğilmeyi kısıtlayan bir yasa yoktuysa çıkarılmalıydı. Dehşet içinde Billy'nin ayaklarının gözümün önünden kaybolmasını ve gökkuşağı renklerinde kıyafetleriyle Billy'nin atlamasını izledim. Denizde, küçük bir taşın suya düştüğünde olduğu türden bir dalgalanma oldu. Liman duvarının ucuna bağırarak koştuğum sırada saçlarımı savuran rüzgârı duyabiliyordum. Ama hâlâ çok uzaktaydım. Yetişemeyecektim. Nevaeh ve Yumruk da arkamdan koşuyor ve yetişkinlerden yardım almamız gerektiğini, aptalca bir şey yapamayacağımızı bağıryorlardı. Arkama baktığımda Nevaeh'nin telefonda olduğunu gördüm.

BİR DİLEK BİN TURNA

Bu, gördüğüm son şeydi... en azından karada.

Ben de Billy'nin arkasından suya atladım. Elimdeki zarf uçup ben suya girerken yanıma düştü.

Şunu söyleyeyim: Düşmek komik bir şey.

Suya çarpmak değil.

Bir taş gibi karanlığa batıyordum.

YİRMİ DÖRT

Küçüğüm.

Billy'yi kaybetmekse çok **BÜYÜK.**

Dünya onsuz kapkaranlık.

Billy'nin kâbusunu düşünüyorum.

O kâbustaymışım gibi hissediyorum.

YİRMİ BEŞ

Bir çakıltaşı gibi suya batıyordum. Sanki görünmeyen bir dev beni bulmuş ve başımı soğuk, ıslak bir battaniyeyle kapamış gibiydi. Battaniyeyi başımdan atmaya ne kadar çalışırsam çalışayım beni rahat bırakmıyordu. Hatta daha kötüsü nereye gittiğimi bile bilmiyordum ama neresi olursa olsun vardığımda Billy'yi geride bırakamazdım. Billy'mi bırakamazdım. Annem eve gelmediğinde onun yerine eve gelen bebeği bırakamazdım. Yalnızca birkaç günlükken bile parmağımı tutan ve bunu hâlâ yapıp elini sıkmamı bekleyen Billy'yi bırakamazdım.

Veda etmediğim Billy'yi bırakamazdım.

“Billy.” Ağzım baloncuk doluydu ve sesim hiçbir yere ulaşmıyordu. Hem bir tüy kadar hafif hem de bir tuğla kadar ağırdım. Kollarım ve bacaklarım bir kuklaymışım ve kontrol ediliyormuşum gibi garip açılarda hareket

ediyordu. Taşıdığım zarfın içindeki kâğıttan turnalar dağılmıştı ve suda etrafımda uçuyorlarmış gibi hissediyordum. Daha da derine battığımı fark ettiğimde içimi korku sardı. Ama göremediğim bir canavarla savaşıyor gibiydim. Ne kadar çok tekmelersem daha az enerjim kalıyordu ve canavar o kadar büyüktü ki ne kadar savaşırsam savaşayım bir yararı olmuyordu. O kazanıyordu.

Tepemde herkes günlük işleriyle meşguldü: Okuldan ya da işten eve gelenler, sanat sergisine gidenler... Orada olduğumu bile bilmiyorlardı. Başka bir dünyaya gittiğimi bilmelerini istiyordum ama bilmiyorlardı. Gelmeyeceklerdi. Babam gelmeyecekti.

Daha da derine batıyordum.

Keşke o anda koltuğumda oturuyor olsaydım.

Çıglık atmaya çalıştığım anda ağızımdan vııııı sesi çıktı ama daha çok su boğazıma doldu. Hiçbir şey görmeden öne uzanıp karanlıkta Billy'yi bulmaya çalıştım. Kollarımla kendimi hareket ettirmeye çalışırken birden cuma günü akşam beşte okuldaymışım gibi huzurlu hissetmeye başladım. Sonra birini gördüm. Ancak o Billy değildi.

Annemdi.

Başından beri buradaydı. Başımı iki yana sallayıp kendime, *Bu gerçek değil, yalnızca hayal gücüm*, demeye çalıştım ama o kadar mutluydum ki sona ermesini istemiyordum. Annem suda bana gülümsediğinde dişlerindeki gün ışığını görebiliyordum. Saçları arkasında koyu renk yosunlar gibi dalgalanıyordu. Uzandım ama elim ona dokunmadan suda ilerledi. *Anne, başından beri okyanustaymışsın. Neden söylemedin?* Benden uzağa yüzeceğini düşünüp deli gibi onu geri getirmeye çalıştım. Bana Billy

ve babamla ilgili endişelendiğimi bildiğini söyledi ve haklıydı. Ağladığımı hissedebiliyordum. Kimse göremezdi. Annem bana babamın sonuçta işleri çözeceğini söyledi ve ben de ona neden yardım etmediğini sormaya çalıştım.

Yapamam, bunu kendi yapmak zorunda.

Neden? diye düşündüm.

Burada olduğumu bilmiyor.

Billy biliyor mu?

Billy biliyor. Sen biliyorsun. Etrafınızdayım. Havadayım ve yağmur damlalarındayım. Ağaç dallarının hışırtısında ve okyanustayım. Yaşayan her şeyin içindeyim. Bunu zaten biliyorsun. Benimle istediğinde konuşabilirsin çünkü ben her yerdeyim. Bana veda etmek zorunda değilsin. Buna hiçbir zaman mecbur değildin. Havayı elinle yakalayabilir misin?

Yakalanmayacağını biliyorum.

Okyanusu avucunda tutabilir misin?

Hayır.

Hatıraları kalbinde saklayabilir misin?

Bunun mümkün olduğunu biliyordum ve gülümsemeye çalıştığımda annem arkama baktı ve suyun içinde arkamı döndüğümde Billy'yi gördüm. Gözleri kapalıydı ve yüzü ay kadar solgundu. Elleri bana doğru dalgalanıyordu ama bir hayalet kadar beyazdı ve çaresizce eline uzanıp sıkmaya çalıştım ama vücudumu oynatmaya çalıştıkça, ondan uzaklaşıyordum.

Anne, veda etmem gerekiyor. Gerçekten gerekiyor.

Neden?

Veda etmek zorundasın. Veda etmezsen hikâyenin sonu gelmeyecekmiş gibi hissediyorum.

BİR DİLEK BİN TURNA

Belki de hikâye asla sona ermemelidir, oğlum.

Anneme ne demek istediğini sormaya çalıştığım da gitmişti. Yeniden Billy'ye döndüm ama bu sefer onları birlikte gördüm. Annem ve Billy, Billy ve annem. Can taşıyan küçük baloncuklar annemden Billy'nin ağzına yüzdü ve Billy'nin gözkapakları kelebek gibi kanat çırp-maya başladı.

Çalkalanmış bir gazoz şişesi gibi fışkırarak su yüzüne çıktım. Derin derin soluk alıyordum. Billy kolumun altına kenetlenmişti. Gökyüzü artık griydi ve sonsuzluk gibi uçsuz bucaksızdı. Martıların ötüşünü duyabiliyordum. Yukarı baktığımda çember oluşturdularını gördüm ve annemle bir an daha uzun kalabileceğimi ve ona veda etmem gerektiğini düşündüm ama yine becerememiş-tim. VEDA LİSTESİ tamamen işe yaramazdı. Sıcacık bir gözyaşı damlası gözümden akıp okyanusun tuzlu suyuyla buluştu. Hangisinin hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı.

Billy'yi suyun kumla buluştuğu yere çektim ve Yumruk da sahile çıkmamıza yardım etti. Billy, buz tutmuş bir sünger gibi donuktu ve benimle birlikte kuma yığıldı. Yumruk çabucak ceketini çıkarıp bizi sıcak tutmak için üzerimize serdi ama bunun yardımcı olacağını sanmı-yordum çünkü Billy düzgün nefes almıyordu.

Bir keresinde, uzun zaman önce babam bizi balmumu müzesine götürmüştü ve heykeller gerçekçi görünmelerine rağmen ten renkleri tuhaftı. Billy aynen öyle görünüyordu. Yumruk ve Nevaeh yanıımızda duruyorlardı, ikisi de zar

zor hareket edebiliyordu. Billy'nin nefes alıp almadığını kontrol etmek için eğildim ama tek duyduğum kendi nefesimdi ki bu da dehşet vericiydi.

Kalp masajı... Nasıl yapılması gerektiğini biliyordum. Ancak tonla tıp kitabı okuduktan sonra ve televizyonda defalarca izlemiş olmama rağmen hareket edemiyordum. Marvin tıp rehberinde bundan bahsetmemişti; birini kaybetme korkunuz yüzünden kaslarınızı bile oynatamayabileceğinizi söylememişti.

Martılar tepemde ağlamaya başlamıştı.

Billy'yi kurtaramayacaktım.

Korkuyordum.

Öleceğinden korkuyordum.

Sevdiğiniz birini kaybetmenin nasıl olduğunu biliyordum.

Kafamın içinde annemin hemen köşede beklediğini söylediğini duydum. Korkmamam gerekiyormuş. Sanki annem beni o anda izliyor ve bir şeyler yapmam için cesaretlendirmeye çalışıyordu. Düşünmeden eğildim ve ellerimi Billy'nin göğsüne yerleştirdim. Soğuktu. Geri çekildim. Kalbim bir at gibi dört nala koşuyordu. Sonra yeniden eğilip ellerimi bastırdım, tıpkı televizyonda yapıldığını gördüğüm gibi.

Yaşa, Billy. Yaşa, Billy.

Yeniden denedim. Ellerimin altında ufak bir hareket hissettim. Bir kıpırdanma. Sudan çıkmış bir japonbalığı gibi. Billy yeniden nefes alıyordu.

İyi olduğundan emin olduğumda onu yana çevirip iyileşme pozisyonuna soktum ve sonra da kadife gibi kuma yattım. Tepemdeki bulutlar gözyaşı şeklini almışlardı.

BİR DİLEK BİN TURNA

Parmaklarım kumda yollarını bularak Billy'nin eline uzandılar. Elini sıktım.

Billy'nin eli hafifçe kıpırdandı ama elimi sıkmadı.

Nevaeh yanımda çömeldi. Ambulans çağırmış olmalıydı çünkü sirenleri duyabiliyordum. Artık yakındaydılar. İlk yardım ekibinin konuştuğunu ve bizi alüminyumla sardığını duydum. Fırına giren donmuş hindiler gibi olduğumuzu söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Kaldırılıp ambulansa bindirildiğimizde Nevaeh, "Onlara iyi bakın!" diye bağırdı. "O benim en iyi arkadaşım ve onun kardeşi."

Eden Hastanesi'ne götürüldük ve bizi ayırmak istemelerine rağmen buna izin vermedim. Billy'yi bırakmayacaktım. Islak kıyafetlerimizi çıkarıp bize hasta önlüğü giydirdiler. Birbirimize sıkıca tutunduk. Aramızdan kâğıt bile geçemezdi.

"Billy," diye fısıldadım ve önceki gece Brian gibi dediklerini düşündüm. "Bunu sen gidersen bir annem olacağını düşündüğün için mi yaptın? Seni kaybedeceksem bir anne istemiyorum."

Billy'nin sesi derin ve kuru çıktı. "Hayır, ben denize Brian için gittim."

"Brian mı?" Kafam karışmıştı.

"Onu okula götürdüm çünkü ona etrafı göstermek istiyordum. Sonra ortadan kayboldu ama onu bahçede buldum. Seni okul kapısında görmeyince Brian'a koltuk hikâyesini anlattım ve o da hikâyedeki güzel yaratığı görmek istedi." Billy bana hafifçe gülümsedi. "Ona sadece okyanusun üstünü gösterecektim ama bir dalgıç

olduğunu söyleyip suya atladı ve onu kaybettim. Onu bulabilecek miyim diye öne eğildim. Brian kadar iyi bir dalgıç değilim, Becket.”

Billy’yi kollarımda sıkıca tuttum ve Brian’ın bu şekilde denize atlamasına üzüldüğümü ancak bir daha böyle denize doğru eğilmemesi gerektiğini çünkü bunun tehlikeli olduğunu söyledim.

Sonra kapımıza hafifçe vuruldu ve bir doktor içeri girip çok şanslı olduğumuzu söyledi. İkimizin de ciddi bir sorunu yokmuş ve bize yardım eden arkadaşlarımız olduğu için çok şanslıymışız çünkü Nevaeh hemen ambulansı aramış. “Onları arayan Nevaeh ve Yumruk’tu,” diye açıkladım Billy’ye. “Telefonum suya düştü ve turnalarla dolu zarfı da düşürdüm.”

Doktor, “Üzerinizde kimlik olmadığı için bize lütfen annenizin numarasını verebilir misiniz?” diye sorup yazmaya hazırlandı. “Onunla iletişime geçeceğiz, böylece gelip sizi alabilir.”

Billy, “O öldü,” dedi.

Doktor bunu duyduğuna çok üzüldüğünü ama bir vasiinin numarasının da yeteceğini söyledi. Açılıp kapanan burun deliklerinde mikropları filtreleyen kılları gördüm.

“Babamız var,” dedim. Sesim bir mancınık kadar gergindi. Doktora numarayı verdim ve o da kapıdan çıkıp gözden kayboldu ama beş dakika sonra geri döndü. Görünüşe göre babam telefona cevap vermemişti. Muhtemelen hâlâ Pearl’ün sanat sergisinde olduğunu söyledim doktora. Belki de telefonunu kapamıştı.

Billy, “Babamı istiyorum,” diye fısıldadı.

Doktor, çalışanların numaraya ulaşmaya çalışacağını söyledi. Bu sırada taburcu olduğumuzda bizi almaya gelebilecek başka yakınımız var mı diye sordu. Ben de olmadığını söyledim. Kendi başımızaydık. Bunu söylemek bir hataydı. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunu fark etmiştim. Doktor yanımdan ayrılmadan önce hımdandı.

Yarım saat sonra doktor geri geldi. Ona verdiğim numaradan babama hâlâ ulaşamadıklarından şikâyet etti.

Bu sefer çıktığında Bill'ye buradan gitmemiz gerektiğini söyledim. Billy gözlerini kocaman açıp beklentiyle nedenini sorduğunda ona babamın bizi özlediğini düşündüğümü söyledim. Billy cevabımdan tatmin olmuşa benziyordu. Ancak oradan kaçmamızın asıl sebebi, kimseye ulaşamamalarının ve kimsenin bizi almaya gelmemesinin hastane çalışanlarını şüphelendirdiğini düşünmemdi. Ya sosyal hizmetleri ararlarsa? Böyle bir şeyin olduğunu haberlerde duymuştum ancak o haberdeki çocukların annesi kaçmış ve onları almak için geri dönmemişti. Sosyal hizmetler çalışanları gelip artık çocuklarla onların ilgileneceğini söylemişti.

Doktor yeniden kapının camından içeriye baktı, gülümseyip yoluna devam etti. Babam hâlâ sergide olmalıydı. Belki de Pearl, babamı onların harika bir çift olduğuna ikna ediyordu ya da belki koridorda gördüğümü sandığımı şey hakkında konuşuyorlardı.

Billy'ye yeni bir CASUS gizli görevimiz olduğunu söyledim. Hastaneden kimseye fark ettirmeden kaçmamız gerekiyordu. Billy, kar maskesinin yanında olmadığını

söylediğinde bu sefer bunun bir önemi olmadığını söyledim. Zaten benim de yanımda koyun başlığı yoktu.

Kapının camından baktığımda koridorun sonunda bir hemşire gördüm ama kadın not almakla ve bilgisayara bakmakla meşguldü. Zaten odamıza hiç gelmediği için çaktırmadan oradan çıkıp eve gitsek de bizi tanımayacaktı. Babam orada olmasa bile, o gelene kadar evde Billy'ye bakabilirdim. Bunu Billy kustuğunda da yapmıştım. Tekrar yapabilirdim.

Her şeyi yoluna sokabilirdim.

Billy'nin ıslak ayakkabılarını yavaşça ayağına geçirdim ve hastane önlüğünün üzerine ağır bir battaniye sardım. Kendi ıslak kıyafetlerimi giydim. Buz gibi oldukları için üzerime giyindiğimde dişlerim zangırdadı. Billy'ye koşmaya hazır olmasını söyledim. Önce dışarı çıkıp etrafta kimsenin olmadığından emin olacaktım. Billy başıyla onayladı ve çenesini sıkıca kenetledi. Bana hayatımda gördüğüm en iyi ajan olacağına söz verdi. Başka ajan tanımadığım için çıta o kadar da yüksek değildi.

Dışarıda doktor falan yoktu, bu yüzden Billy'nin elinden tutup onu sürüklemeye başladım. Ayakkabılarımızdan çıkan şlap şlap ses eşliğinde koridorda koşup başka bir koridora döndük. Her şey için bir tabela vardı: kardiyoloji, onkoloji, gastroenteroloji, hematoloji ve nöroloji... ama çıkış yazısı yoktu. Hastane labirentinde kaybolmuştum ve dehşete kapılmış ama gizli görevde olduğu için kararlı görünen bir çocuğu da yanımda sürüklüyordum. Birkaç kişi dönüp bize baktı ama bu bakışları alt etmeyi başardım. Başınızı dik tutup bakışlarına karşılık verirsiniz, önce onlar başlarını çeviriyorlardı. Koridorlarda aceleyle

BİR DİLEK BİN TURNA

koşuştururken gördüğüm herkesin gözlerine bakıyordum. Sonra bir köşeden daha döndüğümde doktorumuzun ilerde bir polisle konuştuğunu gördüm.

Yakalanmıştık. CASUS görevi daha başlamadan sona erecekti. Hemen bir şey düşünmezsem polis bizi alıp götürcekti.

Hemen bir şey düşündüm.

Öncelikle, Billy'nin battaniyesini başlarımıza doğru mümkün olduğunca çektim. Bu sırada ona da battaniyenin yeni kar maskesi olduğunu mırıldandım ve gördüğümüz ilk kapıyı açıp içeri girdim. Temizlik malzemesi odasıydı, diğer bir deyişle etraf sakınleşene kadar CASUS'un yeni sığınağıydı. Oda pek sığınağa benzemiyordu ve Billy'yi de etkilememişti. Süpürge, paspas, kova ve çam ağacı kokulu temizlik malzemesi şişeleriyle doluydu. Yere çömeldik ve Billy'ye bir süre sessiz kalmamız gerektiğini söyledim. Doktor ortadan kaybolduğunda kaçıp eve gidebilirdik. Ama Billy'nin başka fikirleri vardı ve neden doğrudan eve gidemediğimizi sordu. Ona herkese görünerek eve gidersek iyi ajanlar olamayacağımızı söylerken bir kâğıttan turna battaniyenin içinden düştü.

Turnaya baktık.

Birbirimize baktık.

"Belki de suya düştüğümde üstüme yapışmıştır. Yani ne de olsa okyanusa bir zarf dolusu turna düşürdüm, biri kıyafetlerime yapışmış olabilir.

Doğrusunu söylemek gerekirse kıyafetlerim sıırılsıklamdı ve turna kupkuruydu.

Billy, ona güzel yaratığa ne olduğunu anlatırken turnayı tutacağını söyledi çünkü ona hikâyenin sonunu

anlatmamıştım. Bu malzeme odasında yapacak pek bir şey olmadığı için battaniyeyi etrafımıza iyice sardım ve ona hikâyenin sonunu anlatacağımı söyledim.

“Gözlerini kapa. İki çocuğun başından gerçekten bunlar geçti ve fırtınadan bu şekilde kurtuldular ve hayatlarının en uzun yolculuğuna çıktılar.” Derin bir nefes aldım. “Güzel yaratık artık ait oldukları yere dönme vaktinin geldiğini söyledi. Fırtına dinmişti ve su bir kez daha sakinleşmişti. Onlarla yüzmekten zevk almıştı, onlara resimler çizmiş, şarkı söylemiş ve parıldayan balıkları, mercanları ve gökyüzündeki yıldızlardan daha parlak denizyıldızlarını göstermişti. Ama artık gitme vakti gelmişti. Çocuklardan biri, onu bu kadar çok seviyorken ona nasıl veda edebileceklerini sormuş. Yaratık da, ‘Ben kendi vedalarımı çizdim, toprağa diktim, yıldızlara fısıldadım ve parıldayan balıklarla kuma yazdım,’ demiş. Çocuklardan biri bunların veda olduğunu fark etmediğini söylemiş, bu yüzden onları sayamazmış. Yaratık da ne zaman birlikte bir şey yapsalar ikisinin de onu düşünüp gülümsediğini, bu yüzden her vedanın sayıldığını söylemiş. Gülümsemeleri ve anıları onlarla bırakacakmış. Ama çocuklardan biri bununla tatmin olmamış.”

“Neden?” diye sordu Billy. Küçük bedeni ben ona daha sıkı sarılana kadar titredi.

“Çünkü veda etmenin birlikte geçirdikleri zamandan daha önemli olduğunu düşünüyormuş. Bunu söylemenin doğru düzgün bir son olacağını düşünmüş. Güzel yaratık başını hayır anlamında sallamış. ‘Veda etmek seni mutlu etmeyecek,’ diye fısıldamış. ‘Seni mutlu edecek şey, birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlamak ve beni

kalbinde yaşatmak. İlişkimizin sonu yok.” Gözlerime yaşlar dolmuştu. “Çocuk, sözleri kalbinde dans ettiği için haklı olduğunu anlamış. O an iki çocuk el ele tutuşmuşlar ve okyanusun yüzeyine geri itilmişler. Koltuk hâlâ onları bekliyormuş ve üzerine çıkıp birlikte güzel zamanlar geçirdikleri güzel yarattığı düşünmüşler. Fırtına artık dinmiş ve diğer yolcular onları duyabiliyormuş, ayrıca artık görünmez de değillermiş çünkü diğerleri onlara el sallamış. Herkes güvenli bir şekilde kıyıya ulaşmış ve yeni karada mutlu hayatlar sürdürmeye başlamışlar. Ama iki çocuk güzel yarattığı asla unutmamış. Yaratık da onları unutmamış.”

“Keşke suya düştüğümde güzel yarattığı görseydim.”

“Bence o seni gördü,” diye cevap verdim.

“Yaratığın adı neymiş? Bana hiç söylemedin.”

“Adı, Rebekah’ymış.”

“Ama bu annemin adı.”

“Biliyorum.”

YİRMİ ALTI

Ondan sonra sanırım uykuya dalmışız. Polis tarafından dolabın karanlığından, koridorun ışığına çıkarıldığımızda kendime geldim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama kadın polis memuru adımın Becket Rumsey olup olmadığını ve yanımdakinin de kardeşim Billy olup olmadığını soruyordu.

Başımla onayladım.

Billy beni dürtüp ajanların gerçek kimliklerini açıklamaması gerektiğini söyledi. Ona artık ajan olmamıza gerek kalmadığını çünkü yakalandığımızı söyledim.

“Hastaneden çıktığınızı ve sizi kaybettiğimizi sandık,” dedi polis. Gözlerimi kısıp ona baktım ve bize başımızın büyük belada olduğunu, yetimhaneye gitmemiz gerektiğini söylemesini bekledim.

“Babam bizi almaya gelmemiş,” diye fısıldayıp Billy’yi iyice göğsüme yaklaştırdım. Yeniden titremeye başlamış ve soğuk parmakları bileğimi sıkıca kavramıştı. “Sanırım Pearl’le birlikte.”

“Ama o Çıplak Adam değil,” dedi Billy onu susturmaya çalışmama rağmen.

“Bahsettiğiniz kişi...” dedi polis not defterini açıp, “Pearl Kinnerton. Eskiden Cavalier Approach 22 numara yaşıyormuş ama şimdi Carlton Terrace 40 numaraya taşınmış.”

“Evet,” dedim sessizce. “Bu o. O bir ressam.” Belli ki ajan olmaktan tamamen vazgeçmiştim çünkü sözcükler ağzımdan devrilmiş konserveden dökülen fasulyeler gibi çıkıyordu. Memur not defterine yeniden baktı ve hafifçe dudaklarını şapırdattı. Eminim babamın Pearl’e saldırdığı konusunda bilgisi vardı ve babamın bize de saldırmabileceğini, o olmadan daha güvende olacağımızı düşünüyordu. Memurun arkasında bir anda beliren duman bulutunun içinden sosyal hizmetler görevlisinin çıkacağını ve bizi, Victoria döneminde geçen romanlardaki gibi bir yetimhaneye götüreceğini düşündüm.

“Sizi bir kez daha muayene ettirelim,” dedi polis. “Belli ki bu dolapta bir süredir saklanıyorsunuz. Yanaklarınızda garip izler var.”

“Tüylerimiz diken diken olduğundan,” dedim.

“Yüzünüzdeki tüylerin diken diken olacağı kadar büyük olduğunuzu sanmıyorum.” Polis bana gülümsedi ve şaka yaptığı için memnun olmuştu. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Billy de gülümsedi. Ancak Billy’nin şakayı anladığını sanmıyordum. O birçok aptalca

şeye gülerdi. Billy'nin hasta önlüğü kirlenmişti ve tüyle kaplanmıştı. İkimiz de çam ağacı kokulu dezenfektan ve tuzlu deniz suyu gibi kokuyorduk. Polis battaniyeyi Billy'nin etrafına iyice sarınca Billy ona yeni ebeveyni mi olacağını sordu. Kadın boğazını temizledi. "Bunun çok hoş olacağından eminim, Billy ama ebeveynin olarak kendi baban var."

"Babam mı?" deyip yutkundum. Bize hâlâ babamızın yanımızda olduğunu mu söylemişti? Bizi yetimhaneye götürmeyecek miydi? Babamın, kız arkadaşına saldırdığı için hapse atıldığını bilmiyor muydu? Bunun kayıtlarda olduğundan emindim. Babamızın yanında güvende olacağımıza inanıyor olamazdı. Polisin arkasından koridorda yürümeye başladık ve ben milyonlarca soru sordum ama polis memuru odamıza yerleşene kadar susmamı istedi.

"Bir hanım sizi almaya gelene kadar hastaneden çıkmayacaksınız. Bilgi az önce elime ulaştı. Adı da buralarda bir yerlerde olacaktı..." Polis yeniden defterine baktı. "İşte burada. Kathy..."

"Kedi Kadın!" dedi Billy.

"Şey, adı bu değil..."

"Kedi bize lazanya yapar."

"Tamam."

"Ayrıca havalı turuncu cipsler de yapıyormuş, Becket öyle dedi."

"Tamam."

"Sanırım durumu kavradı, Billy," dedim.

"Eh, kulağa harika bir aşçıymış gibi gelen bu Kedi Kadın, sizi almaya geliyor. Babanızın polis karakolun-

daki işi bitene kadar sizinle o ilgilenecek.” Kadın bizi odamıza geçirdi.

Gözlerimi kırıştırdım. Babamın karakoldaki işi bitene kadar mı? Bunun hiçbir mantığı yoktu. Memur bizden yatağa oturmamızı ve babamızın bir kavgaya karıştığını söyledi. Gözlerim dolmaya başladığında, “Merak etme,” dedi. “Onunla konuşmayı bitirmek üzereyiz ve ondan sonra da hemen yanınıza gelecek.” Polis yeniden notlarına baktı.

“Birine mi saldırdı?” Soru ağzımdan zar zor çıktı ama bilmek zorundaydım. “Bir sanat sergisine gidecekti.”

“Birine saldırmak mı? Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi memur. “Ve umarım saldırmamıştır da. Sergide küçük bir olay yaşandı. Bir münakaşa.” Münakaşanın ne demek olduğunu sormak istedim ama memur lafına devam etti: “Tüm resimler yırtılıp parçalanmış ve birileri polisi aramış çünkü kilisenin içinden bağırışma sesleri geliyormuş.” Memur defterini yeniden kapadı.

“Çıplak Adam’ın resimleri mi parçalanmış?” diye sordu Billy. Yüzü, kullanılmış alüminyum folyo gibi buruşmuştu.

Ben Çıplak Adam’ı düşünmüyordum. Bir anda içimi dondurucu bir soğuk kapladı. Aklıma Pearl’ü babamla koridorda gördüğüm an geldi. Kavgaya ettiklerini görmüştüm. Polise resimleri yırtan babam mıymış, o mu bağırıyormuş diye sordum. Polis başını iki yana salladı ve bilmemiz gereken tek şeyin babamın iyi olduğu ve herhangi bir hüküm giymeden bırakılacağı olduğunu söyledi. Ancak Pearl...

O anda CASUS notu alsaydım, şunları yazardım:

ŞÜPHELİ: Bayan Pearl Kinnerton.

SEBEP: Belli değil. Kıskançlık olabilir miydi? Pearl, babamın ondan önce annemle bir hayatı olduğu için mi bu kadar kızmıştı? Ayrıca ona Camille'in babamın kız arkadaşı olmadığını mesaj atmama rağmen, babamın başka biriyle birlikte olduğuna mı inanıyordu?

FIRSAT: Babamla birlikte resim sergisindeydi. Hatta kendisinin sergisinde.

ÖNEMLİ NOTLAR: Pearl'ün agresif karakterine koridorda şahit olmuştum. Babamı bileğinden tutmuştu, yüzünde garip bir ifade vardı ve etrafını dehşet verici ve siyah bir öfke bulutu kaplamıştı. Kafam karışmıştı. Babam ondan kaçmaya çalışıyordu ama o, kırmızı tırnaklarını onun etine batırarak kaçmasını engelliyordu.

Gördüklerim garip, tehditkâr ve yanlış hissettirmişti. Midem kasılmıştı ve ağzım bir hamster kafesinin zemini kadar kurumuştü. Yalnızca bir saniye sürmüştü ama ne gördüğümü biliyordum. Evet, bunu görmezden gelmişim çünkü ilk başta buna inanamamıştım. Ama şimdi, babamın Pearl'e değil; Pearl'ün babama saldırdığından emindim.

Memur daha fazla bilgi vermedi. Tek söylediği, babamın kısa süre sonra yanımızda olacağıydı. Bu kadar. “Münakaşanın” nasıl olduğunu anlatmadı.

Ama Billy birdenbire, “Artık Pearl’ü sevmiyorum. Bana annemi öldürdüğümü söyledi ve bu beni üzdü,” diye fısıldadı.

Memur durup Billy’ye baktı. Sonra annemin doğum sırasında öldüğünü açıklamak zorunda kaldım ve başka bir suçla daha uğraşması gerekmediği için rahatladığını yüzünden okuyabildim. Bize limanda oyun oynamamamız gerektiğini hatırlattı. “Orası tehlikeli,” diyerek gözlerini Billy’ye çevirdi. Billy, Brian’dan bahsedince memur suda biri daha mı kayboldu diye sordu. Eli çoktan telsizine gitmişti.

“Hayır,” dedi Billy. “O benim salyangozumdu ve suyun altı çok karanlıktı. Güzel yaratıklar görmedim ama Becket, güzel yaratıkların beni gördüğünü söyledi.”

Ve ben annemi görmüştüm.

“Sana hayat baloncukları verdi,” dedim.

Billy, “İşte o zaman cenneti gördüm,” dedi.

Billy konuşmayı bırakmazsa, polis bizi tamamen kafayı yediğimiz için içeri tıkacaktı. Endişeyle güldüm ve Billy’nin saçmaladığını söyledim ama Billy saçmalamadığı konusunda ısrar etti. “Önce karanlığı sonra da cenneti gördüm,” diye tekrarladı. Korkuyla titriyordum ki biri kapıyı tıklattı.

Kedi içeri girdi ve onu gördüğüme çok sevindim. İkimiz de ona koşup sıkıca sarıldık. Kedi, ıslak çim ve gül kokuyordu. Bize babamdan telefon geldiğinde çok endişelendiğini ve babamın karakolda olduğunu ama ona

her şeyi açıkladığını söyledi. Ayrıca hastanenin ona mesaj bıraktığını ve o karakolda işini bitirirken gelip bizi alması gerektiğini anlatmıştı. Polis memuru gülümsedi ve üçümüzün eve gidebileceğimizi söyledi.

“Ah, Kedi Kadın,” dedi Billy. Neredeyse ona sarılarak canını çıkaracaktı. “Bizim için gelmişsin.”

“Affedersin?” dedi Kedi.

“Bizim için gelmişsin,” dedi Billy endişelenerek. “Bizim için geldin, değil mi?”

“Hayır, ondan önce ne söyledin?”

“Kedi Kadın mı?”

Kedi o kadar uzun süre güldü ki gözlerinden yaş geldi. Polis memuru bile eğlenmişe benziyordu. Ben “Kedi Kadın” diye tekrar ettim ve kafa karışıklığıyla ona baktım. Bunun aptalca bir isim olduğunu biliyordum ama bizi değil kendi ailesini suçlamalıydı. En azından ben onun ismine hiç gülmemiştim. Sonunda polis memuru not defterini arka cebine koydu ve Kedi de konuşabilecek kadar gülmeyi bırakabildi.

“Kedi Kadın değil ki,” dedi daha fazla kahkaha atmasın diye kendini tutmaya çalışarak. “İsmim Kathy Kaden. Kathy, Catherine’in kısaltması. Korkarım Kedi Kadın’la uzaktan yakından alakam yok. Keşke olsaydı. Bu isim nerden aklınıza geldi?”

Gözlerimi kısarak, “Kapı ziline böyle yazdığını sandım,” dedim.

“Makasla iyi iş çıkarıyorum ama kalem için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Elyazım çok kötüdür.” Kathy sırtıttı. “Tanıştığımızdan beri bana Kedi mi diyordunuz?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Çok beklersin!”

BİR DİLEK BİN TURNA

Billy güldü ve ismini yanlış anlamamızın benim suçum olduğunu söyledi. Kathy onu karnından gıdıklarken bunu komik bulduğuna çok sevindiğini söyledi.

Onu bu yüzden çok seviyordum.

Temizlenip bir şeyler yiyebilelim diye Kathy'nin evine gittik ve yolda da Kathy radyoyu açtı. Çalan şarkıları hep birlikte söyledik. Kathy bize harika bir akşam yemeği pişirdi. Gülen yüz şeklinde patates, parmak tavuk ve baharatlı yağla kaplanmış haşlanmış mısır. Billy halının her yerine yağ damlattı ama Kathy sinirlenmedi bile. Her şey harikaydı.

Sonra babamı almaya gittik. Karakolun dışında oturmuş bizi bekliyordu. Oraya vardığımızda bizim için çok endişelendiğini ve bir daha asla limandan suya eğilmememizi söyledi.

"Sizi kaybetseydim, yaşamamın bir anlamı olmazdı," diyerek ikimize de sıkıca sarıldı. "Siz benim her şeyimsiniz."

Babam neden onu hastanedekilerden önce aramadığımızı sorduğunda telefonumun kâğıt turnalarımıyla birlikte suya düştüğünü söyledim.

Kathy'nin arabasına bindiğimizde babam iç çekip, "Bu nasıl bir gündü. Böyle olmasını hiç istemezdim. İyi olduğunuz için mutluyum," dedi.

Ben de o iyi diye mutlu olduğumu söyledim.

Evimize dönerken Kathy'ye iyi geceler dilediğimizde babam Billy'ye gidip biraz televizyon izlemesini söyledi. Bu da aslında *Yine Becket*'la yalnız konuşmak istiyorum,

demek istediğini düşündürdü. “Biliyorsun, değil mi?” dedi babam iç çekerek. Billy konuşmamızı duymasın diye mutfağın kapısını kapadı.

Başımla onayladım. “Koridorda Pearl’ün bileğinden tuttuğunu gördüm. Garip hissettim çünkü bunu senin canını yakmak için yaptığını sandım. Anlayamadım, baba. Kafam karışmıştı. Neden Pearl böyle bir şey yapmak istesin?”

Babam su ısıtıcısını doldurdu ve bir sandalye çekip yanıma oturdu. “Benim de kafam karışmıştı, oğlum. Pearl çoğu zaman çok iyi bir insandı. Onun hep kötü olduğunu düşünmeni istemiyorum çünkü dünyada hiçbir şey siyah beyaz değildir. Ama Pearl çok öfkeliydi ve küçük şeyler bile onu çok sinirlendiriyordu. Şalteri atmış gibi oluyordu. Böyle zamanlarda o kadar sinirli olurdu ki evdeki eşyaları kırıp atmaktan bana saldırmaya kadar her şeyi yapardı. Bazen sözleriyle incitiyor, bazen kendini tutamayıp beni tırmalayıp itiyordu.”

“İnsanların canını yakmak doğru değil,” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi babam. “Ve olanlar hakkında yalan söyledim çünkü kendimi bu konuda berbat hissediyordum. Sinirlendiği zamanlar bunun benim suçum olduğunu çünkü onu öfkeliendirdiğimi söylerdi. Bazen haklı mı diye düşünürdüm. Sonrasında özür dileyip böyle bir şey olduğu için üzgün olduğunu ama onu o noktaya benim getirdiğimi ve onu affetmek zorunda olduğumu söylerdi. Ve ben de onu defalarca affettim ama annen hakkında konuşamamamızdan nefret ediyordum. Sonunda yumurta

kabuklarıyla uğraştığımı anladım ve benim gibi koca bir adam bunu uzun süre yapamazdı çünkü er ya da geç kabukları kıracaktım.”

“Onu neden daha önce bırakmadın?” diye sordum.

“Çünkü onu sevdiğimi sandım. Ama o beni gerçek anlamda sevmiyormuş. Sevdiğin kişilerin canını böyle yakmazsın. Onu memnun etmeyi defalarca denedim ama asla işe yaramayacaktı. Sonunda, evden taşındığımız gün çok büyük bir kavga çıktı. O kadar sinirlendi ki şöminenin üzerine astığı kendi portresini yırttı. İkiniz yataktaydınız ve iyiki uyuyordunuz çünkü onu duydunuz. Sonra o sinirle evden çıktığında portreyi bahçeye attım. Sakinleştikten sonra geri geleceğini biliyordum ama oradan hepimizi çıkartmam gerektiğini ve bunu çabucak yapmak zorunda olduğumu anladım. Onu derhal bırakmalıydım. Bu yüzden ikinizi uyandırdım, her şeyi kutulara koyup minibüse taşıdım. İhtiyacımız olur diye bir daire ayarlamıştım. Pearl’ü terk ettim ve bir daha arkama bakmak istemedim.”

“Bize söylemeliydin.” Sesim pamuk şeker gibi yumuşacık çıkıyordu.

“Söylemeliydim,” diye cevap verdi babam. “Ama çok şey yaşadınız ve bunu bir maceraya çevirebileceğimi düşündüm ama beceremedim. Çok kötü durumdaydım ve Pearl’ü her sorduğunuzda onu bırakmakla hata mı ettim diye düşünmeye başladım. Pearl ilk aradığında şaşkına döndüm.”

“Bu bizim suçumuzdu. Sana söylemeden onu aramaya başladık,” diye cevap verdim. “Sonra onu evden

aradık ve o da numarayı tanımadığı için geri aramış olmalı.”

“Hiçbir şey sizin suçunuz değil,” dedi babam. “Pearl yeniden çıkıp gelince ikimiz de gayret edersek ilişkimizi yürütebileceğimizi düşündüm. Bunun doğru adım olduğunu sandım çünkü ikinizin de ona ihtiyacı vardı. Ama o gece partiden sonra bana saldırdı ve polisi arayıp saldıran kişinin ben olduğumu söyledi. Kaybolmuş hissettim.”

“Kaybolmamıştın ki, baba çünkü biz buradaydık,” diyerek yutkundum. “Yanıdaydık.”

“Biliyorum.” Babam bana gülümseyerek, “Haklısın, Becket. Keşke olanları daha önce söyleseydim. Her şey daha iyi olabilirdi. Yalnızca seni endişelendirmenin adil olmadığını düşündüm. İkinizi de iyi bir baba gibi kötü şeylerden korumaya çalıştım. Küçükken dolabında canavar olduğunu sanıp korktuğunda yanında olmayı başarmıştım ve bu sorunu da ortadan kaldırabilmek istedim. Hayatlarınız mükemmel olsun istedim ama bunu yapamadım.”

“Ben her şeyin mükemmel olmasını istemiyorum,” dedim Mimi’yi düşünerek.

“Buna sevindim,” dedi babam. “Hiçbir şey hiçbir zaman mükemmel değildir. Belki mükemmel olmayan şeyler bizim için mükemmeldir. Şu andan itibaren her şey iyi olacak. Ve artık işler zorlaştığında konuşacağım biri var. Bunun yardımı dokunacaktır. Bu büyükannenin fikriydi. Bir gece telefon edip olaylara objektif yaklaşacak biriyle konuşmam gerektiğini söyledi.”

“Camille’le mi?

BİR DİLEK BİN TURNA

“Evet, Camille tanımadığım ama söyleyeceklerimi dinleyecek biriydi,” diye açıkladı babam. “Birçok yerde beni dinleyip durumu anlayacak ve beni yargılamayacak birini aradım. Sonra senin de dediğin gibi Camille Ogdon’ı buldum. Numarasını aldım ve onunla bir görüşme ayarladım. Ondan sonra Dovedale House’ta görüşmeye gidecek cesareti buldum. Orası konuşmaya gidilen bir merkez.”

“Ben berbat bir ajanım. İşlere burnumu sokup her şeyi berbat ettim,” diye itiraf ederek başımı utançla öne eğdim.

Babam başını hayır anlamında salladı ve Pearl’ün önünde Camille Ogdon’ın kim olduğunu söyleyemediğini çünkü beni korumak istediğini ve onun iş yüzünden tanıştığı biri olduğunu söylerse daha kolay olacağını düşündüğünü anlattı. “Hem sen tam olarak nasıl ajan oluyorsun?”

Babamın sorusunu duymazdan gelerek, “Pearl’ü başka bir adamla gördük,” dedim.

Babam masanın diğer ucundan uzanıp elimi sıktı.

“Adam çıplaktı,” diye açıkladım.

Babam başını iki yana yavaşça sallayarak, “Pearl resimleri yırtıp atmadan portresini gördüm. Pearl benim diğer kadınlarla konuşmamdan nefret ediyordu ama kendi çoğu zaman istediğini yapardı. Hemen başka birini bulması beni şaşırtmadı. Neyse, artık hayatımızdan sonsuza kadar çıktı. Bugünden itibaren iyileşmeye başlayacağız,” dedi.

“Evet, iyileşeceğiz,” diye fısıldadım.

Bu iyileşme türü *Marvin'in Tıp Rehberi*'nde yoktu ama bu hiç önemli değildi. Ve aklıma başka bir düşünce geldiği anda dudağımı ısırdım. Pearl'e veda etmek biraz olsun umurumda değildi. Bu hayatımda yaptığım en kolay şey olmuştu.

YİRMİ YEDİ

Ertesi gün Billy ve ben okula döndüğümüzde, derse girmeden önce Yumruk ve Nevaeh'yle oyun parkında görüştük. Birden Billy, "Cennet," diye bağırdı.

Cennet mi? Billy'ye baktım. "Evet. Cennet. Cennet'i gördüğümü söylemiştim."

"Bu Cennet değil, arkadaşım Nevaeh," diye cevap verdim çok ama çok yavaşça.

"Hayır," dedi Nevaeh gülerek. "Aslında *Cennet'im*. Nevaeh, tersten 'heaven' yani cennet diye okunuyor. Bunu fark ettiğine göre çok zeki olmalı. Düşününce bu sevimli bir isim. Annem, kelebek ve cennet isimlerini birbirlerine uyumlu olsun diye seçmiş. İkizler gibi uyumlu." Nevaeh gülümsedi.

"Annene kelebeklerin Billy'yi bulmamıza yardım ettiğini anlattın mı?" diye sordum.

“Evet,” diye cevapladı Nevaeh. “Sonuç olarak neden her yere kelebek çizdiğimi açıklamak zorunda kaldım. Ona gerçeği söylersem üzüleceğini düşünmüştüm ama üzülmeydi. Mariposa’yı düşünmenin ona kendini iyi hissettirdiğini ve Mariposa’yı akıllarımızda yaşattığını söyledi. Annem de artık bundan sonra hep kelebekleri arayacağını çünkü kelebek görmemizin, Mariposa’nın bize her şeyin yolunda gittiğini söylemesinin bir yolu olduğunu düşünmede haklı olduğuma inandığını söyledi.”

Nevaeh gülümserken ben de Yumruk’un karnına arkadaşça vurdum. “Teşekkürler,” dedi Yumruk. “Tam da bu sabah ihtiyacım olan şey: ağrıyan bir karın.” Beni dürtünce ona dikkatli olmasını çünkü yarı sudan oluştuğumu söyledim. “Vay be, düştüğünde bu kadar su yuttun mu?” Yumruk’un gözleri kocaman açıldı.

“Hayır,” diye cevapladım gülerek. “Yalnızca tıp rehberimde bulduğum bir bilgi. Herkesin vücudunun en az yüzde ellisi sudan oluşuyor.” Gülmeyi bıraktığımda, “Teşekkür ederim Yumruk. Bizi sudan çıkardın. Sen olmasaydın yüzde yüz suya dönüşebilirdik,” dedim.

Yumruk’un yüzü kızardı.

“Önemli değil. Sen arkadaşımsın,” dedi çabucak. “Babam hep ihtiyacı olanlara yardım etmelisin derdi. Babam bana birçok iyi öğüt verdi ve hiçbirini unutmadım. Sence gazete senin limanda suya düştüğünü ama sonunda her şeyin yoluna girdiğini haber yapmakla ilgilenir mi? Bu gazetelerin seveceği türden bir habere benziyor.”

“Bence ilgilenir,” diye cevapladım. “Onlara babanın bahçene ilham verdiğini ve başkalarına yardım etmeni

öğütlediğini anlatabiliriz. Yani, ne de olsa baban bu yüzden bir hayli özel, değil mi?”

Yumruk gülümsedi ve koluna arkadaşça bir yumruk attı.

İlk ders zili çaldığında Billy okul binasına girdi. Bay Beagle da sınıfımızı bahçeye çıkardı. Bahçeye vardığımızda diktiğimiz bitkilerin büyümeye başladığını gördük. Otlarım iyi büyüyordu ve Yumruk’un ağacı da artık çok daha güçlü görünüyordu. Hatta yakından bakarsanız tomurcuk vermeye başladığını bile görebilirdiniz. Yumruk gülümsedi ve ağacın sevgi ve ilgiye ihtiyacı olduğunu söyledi. Birkaç hafta sonra güzelce tomurcuk verecekmiş.

Bay Beagle arkamızdan geldi, “Bahçenin gidişatından çok memnunum. Yalnızca dikmemiz gereken birkaç şey kaldı. Ondan sonra tamamlanacak ve ebeveynleriniz ile *Eden Yankısı* gazetecileri görmeye gelecek.”

Herkes bağııştı ama bu seferki sevinç çığlıklarıydı. Bahçe gerçekten gurur duyulacak bir şeydi. Sıkıcı ve kullanılmayan toprak parçasını alıp, göze hitap etmekle kalmayıp bitkilere dokunduğunda güzel kokular saçan yeşil alana dönüştürmüştük. Bay Beagle kollarını sıvayıp bize ekmemiz gereken son otta yardım etti. Adaçayıydı. Bay Beagle, “Bitkilere bakmak, arkadaşlıklara bakmak gibidir. Bu projenin birçok farklı yararı olacağını söylediğimi hatırladınız mı?”

Yalnızca birkaç kişiden ses çıktı çünkü Bay Beagle’ın tam olarak ne demeye çalıştığını anlamamıştık.

Herkesin kafasının karıştığını gören Bay Beagle açıklamaya başladı: “Arkadaşlıklarımızı sularsak, onlar da yeşerirler. Onlara sırtımızı dönersek solmaya ve belki de

ölmeye başladılar. Bence hepimizin bitki yetiştirmekten öğrenecekleri var. Mesela arkadaşlarımıza nasıl davranacağımız ve onlarla ilgilenmemiz gerektiği gibi. Ve son zamanlarda harika sınıfımın birbiriyle nasıl ilgilendiğini gördüm.”

Vay canına! Bay Beagle’ın ne kadar derin düşünceleri varmış. Bu projenin oyalamak için verildiğini sanmıştım. Ama düşününce, Bay Beagle’ın haklı olduğunu fark ettim. Fakat beni rahatsız eden bir şey vardı.

“Efendim.” Elimi kaldırdım. “Arkadaki beyaz duvar biraz sıkıcı görünüyor.”

“Ah. Bundan bahsetmene sevindim,” dedi Bay Beagle. “Bu duvara hayat vermesi için harika bir ressam tutacağım. Profesyonel bir ressamın yapacağı bir çalışma istiyorum. Yıllarca bakmak isteyeceğimiz bir sanat eseri yaratacak biri olmalı.”

Nevaeh çamurda ayağıyla bir yay çizdi.

Öğle yemeğinde onu buldum ve hiçbir ressamın o duvarda yeterince iyi bir iş çıkaramayacağını söyledim. Muhtemelen kötü olacaktı. Ama tam ona bunu söylerken Mimi yanımıza geldi ve durmamızı, bize anlatacağı bir şey olduğunu söyledi.

“Ben bir yabaniotum! Güzel bir otum ama yine de otum.” Ona delirmiş gibi baktık. Mimi, “Arkadaşlarımla Bay Beagle’ın dediği gibi yeterince ilgilenmiyorum. Her köşeye yol yaparak ulaştım ve bir çiçek gibi görünüyorum ama sanırım her şeyi ele geçiriyorum. Ve bu da beni bir çeşit yabaniot yapıyor, değil mi?” dedi.

Nevaeh, “Hayır,” dedi. “Ot değilsin. Yani pek değilsin.”

“Teşekkürler,” dedi Mimi, Nevaeh’nin koluna arkadaşça vurarak. Nevaeh şaşkın görünüyordu ve “Aaah,” dedi.

“Özür dilerim, Kelly’nin Kickbox kursuna başladım. Artık okuldan sonra oraya gidiyorum. Fransızca’yı ve baleyi bıraktım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunları yalnızca annemi memnun etmek için yapıyordum ama bundan sonra kendi hobilerimi kendim seçeceğim. Neyse, bahsetmek istediğim şey bu değildi. Pek iyi bir arkadaş olmadığımı biliyorum. Ve her şey için özür dilerim, Becket. Sınıfa ilk geldiğinde seni sevmedim çünkü herkes seni seviyordu ve yaptığın her şey mükemmel gibi duruyordu. Turnan benim seçtiğim nesneden daha iyiydi, fen bilgisinde benden daha iyisin, bahçe yarışmasını kazandın. Kıskanmıştım ve her şeyde en iyi olmaya çalışmaya o kadar yoğunlaştım ki nasıl kendim olacağımı unutmuştum.”

“Özür dilediğin için teşekkür ederim. Kendin yeterince iyisin,” dedim omuzlarımı silkerek. Bunu tüm kalbimle söylemişim.

Bahçe bitmişti ve ebeveynlerin bahçeye geleceği gün Yumruk ve ben, kimse gelmeden bahçeye çöp girmedikten emin olmak için kontrole gittik. Elma ağacının dibinde ufacık bir kardelen buldum. Bunu Yumruk’a gösterdiğimde hiç kardelen ekmediğimizi ama yine de bir şekilde yolunu bulup burada çıktığını söyledi. Neye sahip olduğumuzu düşünürsek düşünelim, bazen beklenmedik

bir şey oluveriyordu. Bunun kötü bir tarafı yoktu çünkü durup farklı düşünmemizi sağlardı.

“Neyse, bu bir işaret,” dedi Yumruk.

“Neyin işareti?” Küçük kardelene baktım. O kadar narindi ki otların altında ezilecek ya da ufacık bir rüz-gârla kopup uçacakmış gibi duruyordu.

Yumruk sırtarak, “Kış sona erdi,” dedi. “Kardelen bunu kanıtlıyor. En karanlık günler geride kaldı ve artık bahar geldi.” Bu da bana Nevaeh’nin gecenin en karanlık anının şafak sökmeden önceki an olduğunu söylediğini hatırlattı.

İçimde küçük bir kıpırtı oldu çünkü kış gerçekten geride kalmıştı ve artık geleceğe bakabiliyordum. Yumruk gidip ebeveynleri karşılamamızın iyi olacağını söyledi çünkü muhtemelen gelmeye başlamışlardı.

“Acaba duvarda ne var,” dedim yürümeye başladığımızda. Bay Beagle üzerini örtüyle kapatmıştı ve sınıfa ressamın kim olduğuyla ya da ne çizildiğiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ressam da muhtemelen hafta sonları çalışmıştı çünkü kimse çalışma yapıldığını görmemişti.

Bay Beagle oyun alanında okulun geri kalanı ve ebeveynlerle birlikte bekliyordu. Ona parmağımızla tamam işareti verip bahçenin harika görüldüğünü ve hazır olduğumuzu söyledik. Bay Beagle da ebeveynlere gelip nasıl harikalar yaratıldığını görmeleri gerektiğini söyleyince herkes bahçeye yürümeye başladı. Ben, babam ve Billy’yle yürüyordum. Kathy de gelmişti. Bu beni gülümsetti.

Yumruk’un annesi gelmişti ve ona bahçeyi tasarladığı için onunla gurur duyduğunu söylediğini duydum. Yumruk’un babasına benzediğini söyledi. Tabii iyi yanlarını

almıştı. Annesinin gururla ışıldadığını görebiliyordum. Ve Yumruk da o kadar mutluydu ki ayakları yerden kesilmiş gibi ilerliyordu.

Bay Beagle *Eden Yankısı*'dan gelen gazeteci ve fotoğrafçıyla konuşuyordu; onlar da bahçenin ve ebeveynlerin fotoğraflarını çekiyorlardı. Ellerini çırpıp herkesin dikkatini üzerine çeken Bay Beagle, "Bunu çocuklarınız yarattı. Ama bu bir bahçeden çok daha fazlası. Bu dönem çok şey öğrendiler. Bitkilere ve nasıl büyüdüklerine bakın. Bahçedeki her bitki biraz farklı olabilir ama hepsi aynı toprağı paylaşıyor. Hiçbiri birbirini yıkmak için rekabet etmiyor; hayır, onlar uyum içinde yaşıyorlar. Bu, çocuklarınız için de geçerli. Hepsi çok farklılar ama bu proje için bir araya geldiler. Onlarla gurur duyuyorum. Her biri çok özel," dedi.

Küçük bir alkışlamanın ardından Yumruk sırtarak, "Bunu biz yaptık. Güzel bir şey yarattık," dedi.

Bay Beagle en az beş dakika boyunca dikim aşamasından ve Eden Bahçesi'ni ziyaret edişimizden bahsetti. Bunu bir daha yapmak isteyeceğimizi çünkü çok keyif aldığımızı söyledi.

Sınıftaki herkes coşkuyla bağırdı.

"Eh, bu bahçeden memnun kaldıysanız, belki bir tane daha yapabiliriz. Bunu bir süredir düşünüyorum. Okulda bahçe yapacak yer kalmadı ama belki başka hangi arazilerin yardımımıza ihtiyacı olduğu konusunda bazı fikirleriniz vardır."

Elimi kaldırmam birkaç saniyemi aldı. "Lütfen, efendim, yeni bir bahçeye ihtiyacı olan bir yer biliyorum." Bay Beagle neresi olduğunu sorduğunda ona Green Acres

Huzurevi cevabını verdim. “Orası harika bir yer, efendim. Ama bahçesi hiç öyle değil. Sanırım herkes penceresinden baktığında otlar yerine bitkilerin yeşerdiğini görmeyi tercih eder.”

“Şey, Becket. Bu harika bir fikir. Bu konuyu daha iyi araştırmalıyız.”

Eden Yankısı’ndan gelen gazeteci başıyla onaylayıp bunu not aldı. Başka bir alkış faslı olduğunda Kathy’ye baktım ve en kuvvetli o alkışlıyordu. Bana parmaklarıyla küçük bir kalp işareti yaptı ve ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

En sonunda Bay Beagle, yapacak son bir şey kaldığını ve bunun da bahçenin arkasındaki duvardan örtüyü kaldırmak olduğunu söyledi. Harika bir duvar resmi çizecek çok yetenekli bir ressam bulunduğunu açıkladı. Sonra da örtünün ipine uzanıp çekmeye başladı. Fotoğrafçı fotoğraf çekmeye hazır bekliyordu.

Nevaeh’ye bakarak, “Kesin berbat bir şey çıkacak,” diye mırıldandım.

Örtü indiğinde hayatımda gördüğüm en güzel resim karşımdaydı. Kocaman bir kelebek Eden limanında uçuyordu. Altta Kanayan Kalp Okulu’nu görebiliyordunuz ve üzerinde de bir gökkuşağı vardı. Ressam resme birçok origami turna da çizmişti. Yakından baktığımda okulun bahçesinde birçok çocuğun oynadığını görebiliyordum ama aralarından beş tanesi seçiliyordu. Billy, Nevaeh, Yumruk ve ben gibi duruyorduk. Ve beşinci kişi de Mimi’ye benziyordu. Mimi’ye baktığımda başıyla onayladı. Gözleri parlıyordu ve bana parmağıyla tamam işareti yaptı.

Fotoğrafçı birçok fotoğraf çekerken Bay Beagle konuşmasına devam etti: “Bence ressamın harika bir iş çıkardığı konusunda bana katılacaksınız. Bu ressam bizim Nevaeh’mizden başkası değil. Nevaeh’nin daha önce birçok kez kelebek çizdiğini görmüştüm ama daha önce resimlerine alıcı gözle bakmamıştım. Ona duvara büyük bir kelebek çizmek ister mi diye sorduğumda hemen kabul etti. Herkese sürpriz yapmaya söz verdik. Bence Nevaeh’nin harika bir iş çıkardığına siz de katılacaksınız.”

Donté Moffatt bir Van Gogh çizimi gibi olmadığını söyledi ama sonra bunun iyi olduğunu çünkü Van Gogh’un bir kulağını kaybettiğini ve Nevaeh’nin bunu istemeyeceğinden emin olduğunu söyledi.

O kadar uzun süre alkışladım ki ellerim acımaya başladı ve kolumdaki kelebekli bileklik aşağı yukarı hopladı durdu. Alkışlama faslı sona erdiğinde Bay Beagle tüm ebeveynlere geldikleri için teşekkür etti. Gitmeden önce babam ve Kathy, benimle gurur duyduklarını söylediler. Önce ikisine sonra da Billy’ye sarıldım.

Ebeveynler ve *Eden Yankısı* gazetecileri gittikten sonra sınıfa döndük ve Bay Beagle, hepimizin harika bir iş çıkardığını ve çabalarımız için birer altın yıldız alacağımızı söyledi. Sonra da bir şey daha olduğunu ekledi. “Mimi, bir şey söylemek istiyordun.” Mimi ayağa kalktı ve tahtaya yürüyüp plastik bir poşeti havaya kaldırdı.

“Evet, efendim.” Mimi sınıftaki herkese teker teker baktı. “Ben sadece origami turnayla ilgili öğrendiğimiz hikâyenin harika olduğunu söylemek istedim. Şimdiye kadar bir şey söylemedim çünkü benim hikâyem olmadığı için biraz kıskanmıştım ama gerçekten muhteşem

olduğunu düşünüyorum. Becket'in sınıftaki turnasını izin almadan ödünç aldım. Tuvalete giderken çaktırmadan cebime koydum."

Bay Beagle başını sallayıp bir açıklama bekledi.

Mimi çabucak, "Ama bunun bir nedeni vardı. Başta turnaları nasıl yapacağımı görüp bin tane yaparak kendime bir dilek kazanmak istemiştım. Bine ulaşana kadar birçok turna yaptım. Mükemmel görünmeleri için özen gösterdim. Ama sonra Becket'in turnalarını limanda suya düştüğünde kaybettiğini duydum, bu yüzden ona benimkileri vermek istiyorum. Böylece dilek hakkı onun olabilir çünkü dileği her neyse benim dileğimden daha önemli olduğuna inanıyorum." Mimi poşeti bana uzattı ve yerine oturdu. "Ben sadece kendim olmayı ve sınıfımda arkadaşlar edinmeyi dileyecektim ama bunun zaten gerçekleştiğine inanıyorum," diye fısıldadı.

Şaşkına dönmüştüm. Yalnızca dudaklarımı oynatarak, "Teşekkürler," dedim ve Mimi de aynı şekilde, "Bir şey değil," diye karşılık verdi.

O gece Billy'ye annemin koltuğunda başka bir hikâye anlatmayı teklif ettim ama o, başka hikâye duymak istemediğini çünkü ona anlattığım hikâyenin daha iyisini bulmanın imkânsız olduğunu söyledi. Zaten artık bir şeylerden korkmuyormuş.

"Brian'ı okyanusta kaybettiğin için üzgünüm," dedim. "Brian'ın atlaması benim suçummuş gibi hissediyorum."

"Önemli değil. Atlayan Brian'dı. Bazen böyle delice davranabiliyordu. Bence bunu senden öğrendi. Ama yine de onu özlüyorum," dedi Billy ve ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

Billy yattıktan sonra babam Kathy'yle kısa bir şey konuşmak için yan daireye geçtiğinde çok garip bir şey oldu. Ayağımı eski evden getirdiğimiz kutulardan birine çarptım. Annemin eşyalarının olduğu kutuya daha önce hiç bakmamıştım. Babam etrafı topladığında kutunun yerini değiştirmişti ve şimdi de kenarında bir delik olduğunu gördüm. Eğilip baktığımda içinde origamilerle ilgili bir kitap olduğu dikkatimi çekti ve kitabı aldığımda origami turnalarla ilgili sayfanın köşesinin kıvrıldığını gördüm. Kutuyu kenara koyup içindekileri karıştırdığımda düzinelerce küçük turna buldum.

"Ah, anne," diye fısıldadım. Bay Beagle'ın kâğıt turnaların şansları açık olsun diye yenidoğan bebeklere verildiğini söylediğini hatırladım ve bunları acaba Billy doğmadan önce mi yaptı diye merak ettim. Babamın bana verdiği ilk turna, babam kutunun yerini değiştirdiğinde içinden düşmüş olmalıydı. Bir turna alıp üzerine üfledim ve avucumdan uçup halıya kondu. "Babam uzun zaman önce senin origamiden bir yıldız yaptığını söylemişti, anne, yani turnaları katlayanın da sen olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Evin bizden önceki sakinlerinin bırakmadığını bilmeliydim. Demek en başından beri büyüymüş."

Turnalar benim kelebeklerimdi.

Yalnızca inanmam gerekiyordu.

Eh, artık inanıyordum.

Kutuya yeniden uzandım ve çiçeklerle ilgili bir kitap ve bir de kek tarifi kitabı buldum. Üzerinde mavi kır-langıçların olduğu duvar kâğıdından bir örnek ve artık krema renkli bir trompete değil, sararan bir mendile benzeyen bir müge vardı. Çiçeğin altında annemin, babamın

odasındaki fotoğraftaki gibi deniz kenarında durduğu ve mutlu görüldüğü bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafı kaldırıp karşımda tuttum. Bu fotoğraf, aynı gün diğerinden sonra çekilmiş olmalıydı çünkü annemin elinde içinde mektup olan şişe vardı ve suyun kenarında durmuş, şişeyi elinde havaya kaldırarak poz vermişti. Gözlerimi kapadığımda neredeyse şişeyi denize attığını canlandırabiliyordum. Ama babam, annemin mesajına cevap almadığını söylemişti.

İşte tam o sırada bir şey gördüm. Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmıştım? Fotoğrafa gözlerimi dikip şişeye baktım. Şişedeki not değildi. Yani en azından ben not olmadığını düşünüyordum. Gözlerim kocaman açıldı. Annemin şişesinde origami turna vardı.

İşte o anda annemin başından beri benimle olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmadı.

YİRMİ SEKİZ

Sevgili Anne,

Uzun süredir sana veda etmek istiyordum.

Hatta VEDA LİSTESİ isimli bir liste bile yaptım ama muhtemelen bunu zaten biliyorsun. Sana aklıma gelen her yöntemle veda etmeye çalıştım ama hiçbiri doğru gelmedi. Bir uçak kiralsam ve arkasında üzerinde tüm dünyanın göreceği şekilde ELVEDA yazılı bir pankart uçsa bile yeterli olmazdı. Bunu dokuz farklı yoldan söyledim. Dokuz yol da yanlışti. Onuncu yoluysa bulamadım.

VEDA LİSTESİNİ bu mektuba ekliyorum. Sana daha önce hiç mektup yazmamıştım. Büyükanne Ibiza artık kimsenin mektup yazmadığını söylüyor.

İşte bu yüzden sana mektup yazıyorum. Yani bu da Büyükanne Ibiza'nın teknik olarak haklı olmadığını gösteriyor (gerçi Büyükanne Ibiza birçok konuda teknik olarak haklı değil. Mesela, işin iç yüzünü görmekten bahsettiğinde ya da başının arkasında gözleri olduğunu söylediğinde haklı değil).

Yıllardır sana anlatmak istediğim o kadar çok şey yaşadım ki, anne... Mesela ilk bisiklete binişim. Epey uzun süre denge kuramadım ama sonunda başardım. Babam tutmayı bıraktığında, her şeyi yapabilirmişim gibi hissettim. Ve sana kuyruksuz bir köpekle ilgili anlattığım hikâyeye için altın yıldız aldığımı söylemek istedim. O zaman yedi yaşındaydım ve hikâyeyi sana okuyamadım diye günlerce ağlamıştım.

Çok ağladım.

Okulda herkes anneler günü kartı yaptığında tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi yaptım ki kartı hazırlamak zorunda kalmayayım ve bu beni daha çok ağlattı.

Arkadaşım Yumruk, kısa süre önce gözyaşlarının su olduğunu ve bir şeyleri yetiştirmek için suya ihtiyacın olduğunu söyledi, yani sonuç olarak boşa gözyaşı dökmediğime karar verdim. Eminim birkaç kez daha ağlarım. Ama bu sorun değil.

Billy de mutlu. Bundan da bahsedeyim dedim. Sana çok benziyor. Ben babamın kel olmayan,

göbeksiz ve dövmesiz haline benziyorum. Bu arada babam dövmeyi senin için yaptırdı. Koi balığı bir sorunun üstesinden geldin demek ve sen öldüğünde babamın birçok sorunun üstesinden gelmesi gerekti. Ama şimdiye kadar iyi idare etti. Onu bazen sinirlendirsek de çok seviyoruz. Babam, saçlarını yolmaya bizim yüzümüzden başladığını söyledi. Eskiden bir Angora tavşanından daha çok saçı varmış ama ben buna pek inanmıyorum çünkü internetten tavşanın fotoğrafına baktım ve babamın rüyasında bile bu kadar saçı olmamıştır. Neyse, sanırım şaka yapıyor. Şaka yapmasını seviyorum.

Sanırım babam da artık mutlu. Mutsuz olduğu kısa bir süre yaşadı. Bunun farkına varamadım çünkü ben de üzgündüm. Ama şimdi her şey yolunda. Babamın yeni bir arkadaşı var. Adı Kathy. Başta isminin Kedi olduğunu sandık ama değilmiş. Senin de onu seveceğini düşünüyorum. Fotoğrafını ona gösterdiğimde güzel olduğunu söyledi. Kathy ayrıca çocuklarıyla vakit geçirebilmesinin onur olduğunu söyledi. Sanırım Billy ve benden bahsediyor.

Bunu daha önce kimse söylememiştii.

Koltuğun artık oturma odasında. Oraya koymak Kathy'nin fikriydi. Koltuğun bence harika. Zamanında bunu fark etmedim ama en karanlık bulutun altında olduğumda, koltuğun beni denizde bir maceraya taşıdı. Koltuğunda güvende

BİR DİLEK BİN TURNA

olmak mümkündü ve fırtınayı atlatıp hayatta kalınabileceğini fark etmemi sağladı. Hatta insan fırtınayı atlattıktan sonra daha güçlü oluyor. Belki biraz değişiyor, biraz daha büyüyor ama büyümek bazen korkutucu gelse de sorun değil.

Kâğıttan turnalara gelecek olursam... Şey... Onları senin gönderdiğini biliyorum. Nevaeh, sevdiklerimizin bizimle her yöntemle iletişime geçmeyi denediklerini söyledi. Oturma odasındaki kutunda birçok turna bulduğumu biliyor olmalısın. Turnalar kutu oynatıldığında düşmüş olabilir ama belki de onların düşmesini sağladın. Ben turna yapmaya çalışırken sen seninkileri gönderiyormuşsun ve bu, ben seninle iletişime geçmek isterken, sen de benimle iletişime geçmek istiyormuşsun gibi hissettirdi.

Bam! Bir şeye inanırsan, olur.

Babama, eşyalarının olduğu kutunun kâğıttan turnalarla dolu olduğunu bilip bilmediğini sordum. Bilmediğini çünkü kutuya hiç bakmadığını söyledi. Sen öldükten sonra o kadar üzülmüş ki kutuya bakmaya cesaret edememiş. Ama babama turnalarla ilgili olanları anlattım ve o da büyüye inanmaya başladı.

İnanacağım diğer şey de suya düştüğümde seni görmüş olmam. Vücut soğuduğunda beynin garip şeyler yaptığını biliyorum... orada olmayan

şeyleri gördüğünü bile sanabilir. Ama bu konuda tıp kitaplarımın dedikleri umurumda değil. Seni gördüğümü ve bana söylediğin şeyi biliyorum. Bunu asla unutmayacağım, anne.

Şimdi mektubuma son vermek zorundayım. Bu çok uzun bir mektup değil. Asıl konu, Eden'daki herkesin mutlu olması ve sanırım her şeyden öte sen de bunu bilmek isterdin. Bu mektubu sabah postaya vereceğim. Cevap vermek zorunda değilsin. Cevap vermeni beklemiyorum, merak etme. Uzun süre önce şişede bir mesaj gönderdin ve cevap alacağını biliyordun. Buna inandın. Cevabın ne zaman geleceğini bilmiyordun ama sanırım beklediğin cevap buydu.

Bu arada eskiden, konuşma fırsatı bulamadığım, hayatımdaki önemli insanlardan biri olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi seninle her gün konuşabileceğimi biliyorum. Çünkü VEDA LİSTE'sinin son maddesi, anne, doğru yoldan veda etmeyi gösteriyor. On numara hiçbir şey yapmamamı söylüyor. Bu sıralar birçok veda ettim ve büyük fırtınalar atlattım. Bu yüzden hiçbir şey yapmamamın, elveda dememenin aslında benim için doğru yol olduğuna karar verdim. Çünkü sen benim kalbimdesin, annem.

Becket, mucuk

Son CASUS gizli görevi

Bu CASUS'un son gizli göreviydi ve şimdi notları yazıyorum çünkü Billy yazmazsam unutacağımı söyledi. Ama Billy yanılıyor. Bir saat önce ne olduğunu kırk yaşına kadar yaşasam bile unutmayacağım. İşte son görevimizde şunlar yaşandı:

SAAT 05:43: Billy her zamanki gibi beni uyandırdı. Şaşırmamıştım. Ama bu sefer bana annemle ilgili çok güzel bir rüya gördüğünü söyledi. Birkaç gün önce babama Billy'nin her gün tam aynı saatte uyandığını söylediğinde babam, bisküvi yemesine rağmen jöle yutuyormuş gibi sesler çıkardı. Babam, saat beş kırk üçün annemin öldüğü saat olduğunu söyledi. Başta şoke olmuştum ve üzüleceğimi düşündüm ama üzülmedim. Bu, annemin etrafımızda olduğuna beni ikna eden bir diğer şeydi.

SON GÖREV: Bu benim fikrimdi ve Billy'ye gitmek istediğimi söyledim.

Kayıtlara geçsin: Billy, "Tamam," dedi.

Uyandığında bizi bulamaz diye babama bir not yazdım. Kısa süre içinde döneceğimizi söyledim.

YANIMIZA ALDIKLARIMIZ: Elimde üç nesne vardı. İçinde bin tane kâğıt turna olan bir poşet, arkasına

bir liste iliştirilmiş bir mektup ve boř bir plastik řiře. Kâğıt turnaların serbest bırakılması gerektiğini dűřünüyordum.

HAVA DURUMU: Güneş işığı gecenin son izlerini de siliyordu. Sıcaklık fena değildi ama biraz rüzgâr vardı. Küçük bir esinti, torbanın uçup dizime çarpmasına sebep oldu. Billy ve ben parkta yürüyorduk ve tam onunla konuşmaya yanına gittiğimde, eğilmiş çamuru mırıncıkladığını gördüm.

Billy dedi ki; ağızından çıktığı şekilde aktarıyorum: "Bak! Brian'i buldum." Billy küçük bir salyangozu havaya kaldırıp salladı.

Bunun harika olduğunu söyledim. "Seni yeniden takip etmiş olmalı. Onu eve götürüp harika evine koyabiliriz."

Kayıtlara geçsin: Billy, salyangozu kulağına doğru götürdü. "Hayır," dedi Billy, Brian'i çamura geri koyarak. "Brian kaybolmadığını söyledi. Seyahat ettikten sonra onun yerinin ailesinin yanı olduğunu fark etmiş. Bu çamur onun evi ve burada mutlu."

RUH HALİM: şaşırmıştım ama havalara uçuyordum. Hatta Brian'a veda etmek için el bile salladım (Önce bunu yaptığımı görecektir biri var mı diye etrafı kontrol ettim).

Suyun kenarına yürürken Billy'ye anneme bir mektup yazdığımı söyledim.

BİR DİLEK BİN TURNA

Billy, annemin bu mektubu gerçekten alıp almayacağını sordu çünkü ne de olsa o ölmüştü. Ben de mektubu çoktan aldığını düşündüğümü söyledim.

Poşeti açtım ve Billy'ye bana yardım edebileceğini söyledim çünkü tüm turnaları serbest bırakacaktık.

Birlikte poşetten avuç dolusu turna alıp havaya fırlattık. Onların gökyüzüne uçmalarını izledik. Bundan sonra her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ama bunu aslında anneme söylüyordum. Sonra da hayatıma devam edeceğimi söyledim.

SONRA OLANLAR: Kelebekli bileklik bir şeye takılmış olmalıydı çünkü koptu ve bileğimden kuma düştü. Bilekliği alıp cebime koydum. İşte o zaman harika bir şey olacağını anlamıştım.

Billy, kâğıttan turnaları daha da yükseğe fırlatmaya başlamıştı.

Mavi gökyüzünde beyaz kuşlar uçuşuyordu.

Ben de poşetten aldığım turnaları Billy'den de yükseğe fırlatmaya çalıştım. Bir esinti bazı kuşları bizden uzaklaştırdı ve bazıları suya düşüp orada kaldı. Bazılarıysa kolumu gıdıklayarak kuma düştü. Sallanmış bir kar küresinin içinde durduğumuzu hissetmiştim. İşte tam o sırada çok garip bir şey oldu. Bunun ne anlama geldiğini fark ettim. Dünyada olmam gereken başka hiçbir yer yoktu.

Bu bendim.

On bir yaşında ve eskiden tıp kitapları okumaya bayılan Becket Rumsey, şimdi origamiyle ilgili kitapları seviyordu. O, artık böcek koleksiyoncusu olmayan Billy'nin ağabeyi ve Sazanbaba balık teslimatçısının oğluydu. Büyükanne Ibiza'nın torunuydu ve her gün annesini düşünürdü. O mutluydu.

Billy elini son kez poşete daldırdı ve geriye kalan tüm turnaları alıp havaya savurdu. Poşet boşalmıştı. Poşeti kontrol edip tüm turnaları serbest bıraktığımdan emin oldum. Turnaların esintiyle birlikte savrulmasını izledik.

Billy kumda koşturarak, "Elveda, hoş kuşlar!" diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Ben de onun peşinden koştum. Ayaklarım kuma batıp çıkıyordu. Sonra durdum ve kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapadıktan sonra dönmeye başladım. Rüzgâr saçlarımı uçuruyordu. Başım dönünce gözlerimi açtım ve anneme yazdığım mektuba yeniden baktım.

Mektubu bir turna şeklinde çabucak katladım ve plastik şişenin içine yerleştirdim.

"Senin için, anne," diye fısıldadım.

Billy bana doğru koşarken, "Annem için," diye tekrar etti.

Ona şişeyi bırakmadan önce birlikte tutmamız gerektiğini söyledim. "Şişeye ikimiz de dokunduk. Bence bu annemin hoşuna giderdi," dedim. Birlikte şişeyi dalgalara fırlattık ve yetişemeyeceğimiz kadar

uzaklaşmasını izledik. Sonunda artık şişeyi göremiyorduk ve Billy, şişenin okyanusa mı gittiğini sordu.

"Bence gitti. Anneme ulaştığı kesin," diye açıkladım. "Onun mesajını alıp cevaplayacağımı biliyordu." Okyanusa döndüm. "Bunu yapmış olmayı ne kadar dilersem de aslında veda etmeye ihtiyacım yokmuş. Hikâyemiz asla elvedayla bitmeyecek. Sen yanımızdayken nasıl bitebilir ki? Sen güneşsin, yağmursun ve benim de Billy'nin de kalbimizdesin. Görüyorsun ya, sonunda mesajını aldım? Ve bizim de sana mesajımız seni çok sevdiğimiz ve seni asla unutmayacağımız."

Uzaklarda kilisenin çanı çaldı ve Billy'yle birlikte kumda yürüyerek eve ilerledik. Billy parende attı ve ben de annemi düşündüm. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Gün doğdu ve gökyüzünde ufacık bile bulut yoktu. Bu, hepimiz için yeni bir başlangıçtı.

SAAT: 06:45: Billy uzanıp elimi sıktı. Billy'nin o günden sonra her şeyin yoluna girip girmeyeceğini böyle sorduğunu biliyordum.

Ben de onun elini sıktım. Billy'nin elini sıkıca kavramıştım. Ve bu sefer her şeyin yolunda gideceğini tüm kalbimle biliyordum.

Billy bana bakıp sordu: "Gerçekten mi?"

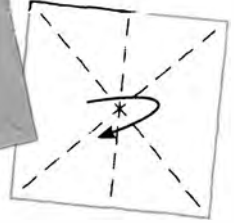
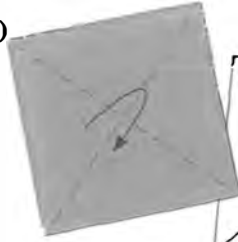
"Evet," diye cevapladım. "Hiçbir sorun çıkmayacak."

ORİGAMI TURNA NASIL YAPILIR?

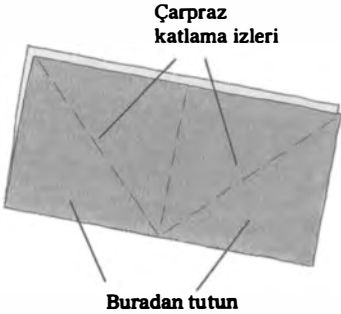
Becket Origami Rumsey Bey'e katılın ve kendi origami turnanızı yapmayı deneyin!

Öncelikle kare bir kâğıda ihtiyacınız olacak. (15x15 cm)

1. Karenizi alın ve sağ alt köşesinden, sol üst köşesine doğru katlayıp açın.

2. Sonra sol alt köşesini sağ üst köşesine doğru katlayıp açın. Ters çevirin ve kenarlarını birleştirip açın.

3. Karenizi aşağıdan yukarıya doğru ikiye katlayın. Kâğıdı iki taraftaki çarpraz katlama izlerinin hemen altından tutun.

4. Parmaklarınızı, çarpraz katlama izlerinin buluşacağı şekilde bir araya getirin. Resimdeki gibi dört üçgen oluşmalı.

5. Öndeki kanadı sağa, arkadaki kanadı da sola katlayıp kâğıdı bastırarak düzleştirin. Kareyi, açık uçlar size bakacak şekilde çevirin.

6. Üst katın kenarlarını, uçları birleşecek şekilde ortaya katlayıp açın.

7. Tepe noktayı aşağı katlayın ve çapraz katlama izlerinin birleştiği yerde katlama izi oluşturun. Sonra açın.

8. Üst katın alt köşesini tepe noktaya kaldırıp 7. adımda oluşturduğumuz iz boyunca katlayın.

9. Sonra da iki kenarı ortaya doğru, 6. adımda oluşturduğumuz iz boyunca katlayıp altta katlama izi oluşturun.

10. Kâğıdı ters çevirin ve 6'dan 9'a kadar adımları bu yüzde tekrarlayın. Kâğıdın alt kısmının iki parçası olmalı.

11. İki alt parçayı birbirine ters açıyla bakacak şekilde katlayın. Katlama izleri belirgin olmalı. Sonra açın.

12. Sonra kâğıdı ters çevirip 11. adımı tekrarlayın. Ardından kâğıdın diğer tarafında oluşturulan iz boyunca katlayın.

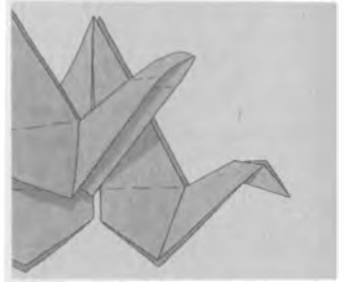
- 13. Sağ kanadı açın.**
Alt noktasını az önce
oluşturduğunuz izler
boyunca yukarı çevirin.
Kâğıdı düzleştirin.

- 14. Şimdi 13. adımı sol
tarafındaki kanatta çok
dikkatlice tekrarlayın.**
Bu da turnanın
kuyruğunu oluşturacak.

- 15. Baş kısmının ucunu
çok dikkatlice iki
yöne katlayıp açın.**
Katlamaların izi belirgin
olsun.

- 16. Başı yapmak için
boyun kanadını açın
ve ucunu 15. adımda
oluşturduğunuz izler
boyunca aşağı katlayın.**
Sonra da kanadı
bastırarak düzleştirin.

Bir dilek dileyip turnanızı uçurun!

LARA'YLA SORU – CEVAP

Origami turna efsanesine nasıl rastladın?

Her zaman dilek dilediğimiz nesnelere ve dilediğimiz dileklere ilgim olmuştur. Bu hikâyeyi duymamıştım ve internette okuduğumda adeta büyülendim. Bir keresinde ben küçükken, bir leprikonu serbest bırakırsam üç dilek hakkı kazanacağımı düşündüğüm için gökkuşağının sonuna koşmaya çalışmıştım. Dilek haklarını kazanıp kazanmadığımı tahmin edebilirsiniz. Şimdi bile sürekli küçük dilekler diliyorum. Bazıları gerçekleşiyor, bazıları imkânsız şeyler ve bazılarını da çok çalışarak ve kararlılıkla ben gerçekleştiriyorum. Belki de gerçek büyü hepimizin içindedir ve yapmamız gereken tek şey onu bulmaktır...

Bir dilek dileme hakkın olsa ne dilerdin?

Belki Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy'nin kırmızı pabuçlarından dilerdim ya da Scooby-Doo'nun bir gizemi çözmesine yardım edebilmeyi. Belki de Wonka çikolatalarında altın bileti bulmayı dilerdim. Bu dilekler çok eğlenceli olurdu ama her şeyden öte dileyeceğim şey Becket'ın da dileyeceği bir şey olurdu: Kaybettığım sevdiklerimle bir dakika daha geçirebilmek.

Becket için sana ne ilham verdi?

İkinci kitabım için fikir arayışındayken, bir koltukta oturmuş, bir adaya yelken açan iki çocuk düşündüm. O anda hikâyelerinin ne olduğunu ya da neden bir koltuk düşündüğümü

bilmiyordum ama birlikte bir seyahate çıkmış olduklarını ve bunun denizde yelken açmaktan ibaret olmayacağını biliyordum. Zaman geçtikçe bir şeyler yazmaya başladım ve Becket ile Billy'nin annelerini kaybettiklerini fark ettim. Bu, kayıpla ilgili bir yolculuğun hikâyesi olacaktı ve ilk başta düşündüğüm gibi yolculuğun koltukta geçeceğini biliyordum. Sonuna geldiğimde Becket ile kardeşinin fırtınayı atlatıp daha güçlü olacaklarını ve hayatlarına devam etseler de bu deneyimi asla unutmayacaklarını anladım.

Bir koltukta dünyanın herhangi bir yerine gidebilecek olsaydın, nereye giderdin?

Eve. Nereye seyahat edersem edeyim, ne kadar uzakta olursam olayım, sonunda varmak istediğim hep tek bir yer oldu. O da ailemle birlikte olacağım evim. Kitaplarımda kasabalara Paradise ve Eden gibi cennet anlamına gelen isimler verdim çünkü bu isimler bu yerlerin mutluluk dolu yerler olduğunu anlatıyordu. Her seferinde de buralar, kahramanların evleri, ailelerinin yaşadığı yerler oldu.

Kitap bittikten sonra karakterlerine ne olduğunu hiç merak ediyor musun?

Bir Dilek Bin Turna'da olduğu gibi veda etmek zordur. Bir yanınız karakterlere tutunmak ister ama diğer yanınız gitmelerine izin vermeniz gerektiğini bilir. Sonunda gitmelerine izin verip hikâyenin sonunda, başındakinden daha güçlü olduklarını kabul ediyorum. Son sayfaya geldiğimde, hayatta karşılırlarına çıkan her şeye rağmen, gelecekte mutlu olacaklarını hep biliyorum. Bu da zaten onlar için istediğim tek şey.

LARA HAKKINDA

Lara'nın ilk kitabı *Bir Kalp Bin Umut*, Waterstones Çocuk Kitapları Ödülü ve IBW Kitap Ödülü de dahil olmak üzere birçok ödüle aday olup Hillingdon Yılın En İyi İkinci Kitabı ve Hounslow Junior Kitap Ödülü'nü kazandı.

Lara, Kuzey İrlanda'da doğup eğitimini tamamladıktan sonra Londra'ya taşındı. Bugün bile hindibalara üfleyip, yıldız kaydığında, gökkuşağı çıktığında ya da dilek havuzlarına para atıp dilek diliyor. Bu sırada ailesi de keşke gidip otlara üflemese, gökyüzüne gözlerini dikmese, gökkuşaklarına koşmasa ve tüm parasını havuzlara atmasa diye dilek dilemeye devam ediyor.

Lara'yı Twitter'da @LaraWilliamson adresinden takip edin.

TEŞEKKÜRLER

Yardımları ve destekleri olmadan bu kitabı yazamayacağım insanlara en içten teşekkürlerimi sunuyorum:

Her zaman işine sadık olan, desteğini hiç esirgemeyen Menajerim Madeleine Milburn'e; Becket'a, "Aman Tandırım! Sen harikası!" dedirtecek yetenekli asistanı Cara Lee Simpson'a; Anne Finnis, Rebecca Hill, Becky Walker, Sarah Stewart, Anna Howorth, Amy Dobson, Sarah Cronin, Katharine Millichope ve Usborne'dan Neil Francis'e teşekkürler. Origami turnalar uçmaya hazır olana dek kitabımı okuyup edisyonunu yapmak dahil olmak üzere birçok yardımda bulundular. Size kalbimin dört odacığından teşekkür ediyorum. Araştırmalarımda bana destek olan Tomoko Nishigaki'ye özel teşekkürlerimi sunuyorum. En iyi yazma arkadaşı olan ve kitapta salyangoz olacaksa salyangoz kadar yavaş yazmanın sorun olmadığını öğreten Melissa Roske'ye minnettarım. Mille, Graham, annem ve tüm aileme sevgilerimi ve teşekkürlerimi gönderiyorum. Bir gün okyanusta bir koltukla yolculuğa çıkarsam, hepinizi yanıma alacağım.

Son olarak Catherine ve Billy Peden... Bu hikâye sizin için. Asla veda etmeye ihtiyacımız olmadı.

Kâğıttan bin turna yaptığında dileklerinin gerçekleşeceğine inanan bir çocuğun hikâyesi...

Becket Ramsey'nin hayatındakiler erkek kardeşi Billy, salyangoz Brian, babası ile onun kız arkadaşı Pearl ve İspanya'da yaşayan büyükannesi Ibiza'dan ibarettir.

Becket, ailesinin yeniden mutlu olmasını ister ama önünde iki engel vardır: Birincisi, sahilde yeni bir eve taşınmışlardır ve Pearl hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştur. İkincisiyse Becket annesine veda etme fırsatı bulamamıştır.

Yeni okulunun ilk gününde öğretmeni, bin origami turna katlayınca dileklerin gerçek olacağına dair bir efsane anlatır. Becket o günden beri dileği gerçekleşip de Pearl'ü bulacağına ve annesine veda etme fırsatı yakalayacağına inanır.

Cesaret, hayaller ve kendi yolunu bulmaya dair sıradışı bir hikâye.

"Bu komik ama aynı
zamanda kalbinizi titretecek
kadar duygusal öyküyle, her
zaman veda etmek gerekmediğini
öğreneceksiniz."
The Guardian

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-665-2

9 786052 996652

